

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CEMAL LATİFOĞLU

izmarit

İZMARİT (KİTAP OLUYOR)

Cemal Latifoğlu

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

#1# kimsin sen?

Not: bu hikaye boş zamanlarımda kafamı dağıtabilmem, içimi döküebilmem adına yazılmaya başlanmıştır.

Gerçek kalemimi merak edenler Ölü Kadının Aşkı adlı kitabıma bakabilirler.

ben seni çok sevdim.

izmarit: selam. (20.00)

kutayharmanli: Selam. Tanışıyor muyuz? (20.23)

izmarit: hayır, sen beni tanıımıyorsun. (20.23)

kutayharmanli: Anladım. Mesaj atma amacın? (20.30)

izmarit: sadece, sohbet. (20.30)

kutayharmanli: Okuldan mısın? (20.32)

kutayharmanli: Ve niye kendi hesabından yazmıyorsun? (20.32)

izmarit: okuldanım ve bu zaten kendi hesabım. (20.32)

kutayharmanli: Sahte gibi duruyor. (20.32)

izmarit: sahte olması benim olduğu gerçeğini değiştirmiyor ama. (20.32)

kutayharmanli: Her neyse. (20.49)

kutayharmanli: Senin büyük harfin yok mu? Niye hep küçük harf? (20.49)

izmarit: var, ama böyle daha iyi. (20.49)

kutayharmanli: Kullanıcı ismin garipmiş, izmarit? (20.55)

izmarit: sigara izmaritlerini seviyorum. (20.55)

izmarit: hoş oluyorlar. saklıyorum da. (20.55)

kutayharmanli: Nasıl? İçtiğin sigaraların çöplerini mi saklıyorsun? (21.01)

kutayharmanli: Hangi psikopat böyle bir şey yapar? Kimsin sen Allah aşkına? .d (21.01)

izmarit: hayır, kendi sigaralarım değil. zaten ben sigaradan nefret ederim. (21.01)

kutayharmanli: Kimin? Ve cidden başka birisinin sigarasını saklayabilecek kadar saçma birisi misin? (21.34)

izmarit: senin. (21.34)

izmarit: ve evet, seni sevebilecek kadar saçma biriyim. tam 7 aydır. (21.34)

görüldü, kutayharmanli.(01.12)

ben seni çok sevdim.

Merhaba! Ölü Kadının Aşkı final yapmışken, birkaç aylığına böyle bir hikayeye başlayayım dedim.

İlk bölüm olduğu için kısa tuttum, umarım seversiniz.

İkinci bölümde görüşmek üzere.

Arkadaşlarınızı etiketleyip onlara da önerir misiniz? :)

#2# sen de ölme.

izmarit: özür dilerim, sana rahatsızlık vermek istemezdim. (01.12)

izmarit: sadece, (01.12)

izmarit: sadece'si de yok aslında. (01.13)

izmarit: of, bilmiyorum. (01.13)

izmarit: özür dilerim, sana yazmam hataydı zaten. 7 aydır nasıl susuyorsam, öyle susmalıydım. (01.13)

kutayharmanli: Yok, sorun değil. Sen, beni mi seviyorsun? (03.44)

izmarit: uyumamışsın bu saatte? yarın okul var, uyusan iyi edersin. (03.44)

kutayharmanli: Soruma cevap verecek misin yoksa ben tahmin ettiğim kadarı ile mi anlamalıyım? (03.45)

izmarit: evet, seni seviyorum. tam 7 aydır seni seviyorum. aklımdan bir saniye çıkmıyorsun ve ben bunu saklamak zorundayım. (03.47)

izmarit: çünkü yapamam.

izmarit: gözlerinin içine baka baka sana 'seni seviyorum' diyemem.

izmarit: sadece,

izmarit: o kadar doldum ki artık... benden haberin olsun istedim. varlığımı bil istedim.

izmarit: bu bile yeter bana.

izmarit: hayatında hiçbir zaman olamayacağım ama ufacık da olsa bir yer kaplamak istedim.

izmarit: haddime değil, özür dilerim. (03.49)

görüldü, kutayharmanli. (03.56)

izmarit: bir şey demeyecek misin? (03.57)

kutayharmanli: Ekran başında mı bekliyorsun sen? Anında görüldü oluyor veya her şeyden haberdar oluyorsun? (03.58)

izmarit: bu mu? (03.58)

izmarit: sevgime diyeceğin şey, bu mu?
izmarit: olsun,
izmarit: bir şey beklemiyordum zaten. :")
izmarit: sadece,
izmarit: sigaraya karşı olan nefretimi kırdın sen benim.
izmarit: en sevdiğimi kaybettim ben ondan,
izmarit: şimdi ise en sevdiğime yaklaşıyor en çok o sigara.
izmarit: içme, diyemiyorum.
izmarit: ama sen de ölme, olur mu? (04.02)
kutayharmanli: Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kim olduğunu bilmediğim için de bir şey diyemiyorum. Başın sağ olsun. (04.04)
kutayharmanli: Ama böylesine bağlanma birine, bana bile. (04.04)
kutayharmanli: Yol yakinken vazgeç, eğer böylesine üzüyorsa o sevgi seni. (04.05)
izmarit: yol yakinken... (04.05)
izmarit: yolun sonundayım.
izmarit: bir çıkmaz sokakta, sana çıkmayı bekliyorum.
izmarit: imkânsızı bekliyorum yani.
izmarit: 7 aydır. (04.06)
kutayharmanli: Kaçınıcı sınıflardansın? (04.08)
izmarit: 11.sınıfım. seni ilk defa, onuncu sınıfın sonunda gördüm. mayıs 16. (04.08)
kutayharmanli: Bi' alt dönemdensin yani... Anladım. (04.14)
kutayharmanli: Kim olduğunu söyleyebilirsin bana, inan sorun değil kimsen. Bir şey olmasa bile arkadaş kalırız. (04.14)
kutayharmanli: Konuşuruz yani her zaman. (04.15)
izmarit: iyi uykular kutay. (04.15)
ben seni çok sevdim.
nasıl gidiyor? :)

#3# neredesin sen?

izmarit: güünaaydın! (08.20)

izmarit: şimdi okula girerken gördüm seni camdan.

izmarit: sersem sersem yürüyordun. xöcmözmkdıcxöm

izmarit: her zamanki gibi.

izmarit: tek omzuna asılı çanta,

izmarit: iki el hep cepte, üşüyormuş gibi.

izmarit: etrafa boş boş bakarak,

izmarit: öyle işte. (08.21)

kutayharmanli: Günaydın. (08.23)

kutayharmanli: Her sabah okula erken gelip benim geliş saatimde camda bekleyecek kadar seviyor musun bu hayatı cidden? (08.23)

izmarit: hayatı değil, seni. :) (08.23)

kutayharmanli: Yürür bak bu taktik.

kutayharmanli: Erkek olsan çok kız düşürürsün sen böyle. .d (08.23)

izmarit: sen düştün mü? (08.23)

kutayharmanli: Sen erkek değilsin, ben de kız. O halde? (08.24)

izmarit: ama bu düşmediğin anlamına gelmez. (08.24)

kutayharmanli: Düşmedim. :) (08.27.)

izmarit yazıyor...

kutayharmanli: Şimdi salarsan iki ders boyunca uyumak istiyorum. :) (08.29)

izmarit: saldım, uyu. ders başlıyor zaten. (08.29)

görüldü, kutayharmanli. (10.20)

izmarit: görüldü attığına göre uyandın? (10.21)

kutayharmanli: E ebesinin nikahı ama he (10.24)

kutayharmanli: Dersin yok mu kızım senin? (10.24)

izmarit:

kutayharmanli: Amkxçxöczmxclşa (10.26)

kutayharmanli: Anonimimizden de ayar yedik iyi mi .d (10.26)

izmarit: bizde racon böyle koçm, seviyoruz diye boyun eğecek değiliz.

izmarit: hadi eyw. (10.27)

kutayharmanli: Dersiniz beden sanırım.

kutayharmanli: Şubenin bu bilgiden çok kolay bulabileceğimi biliyorsun, değil mi? (10.34)

izmarit: 11. sınıflarda 8 tane şube olduğunu hesaba katarsak ve okulda da 6 tane beden eğitimi hocası olduğunu göz önünde bulundurursak... (10.35)

izmarit: bulamazsın. :)

kutayharmanli: Zaten uğraşamazdım. (10.36)

izmarit: ama istersen bi' soyunma odasına bak, oradayım. (10.36)

kutayharmanli: Aha şimdi sıçtın işte.

kutayharmanli: O kadın merdivenlerimdeyim. (10.38)

izmarit: az önce bahçeye çıktığımı söylemiş miydim ben sana? (10.40)

kutayharmanli: Bekle kızım sen.

kutayharmanli: Elbet bulacağım seni. (10.41)

izmarit: hadi hadi derse gir, fizik bu. kaçmaz. elektrik-elektronik mühendisliği istiyorsun bir de. (10.41)

kutayharmanli: Onu nerden öğrendin lan (10.42)

izmarit: bunu mu sorguluyorsun şu an öxmzcöçzmcçx (10.42)

izmarit: bence az yana çekil, arkanda halil abi var. yerleri siliyor adamcağız. (10.42)

kutayharmanli: neredesin sen? (10.43)

izmarit: gönlüm hep seni arıyor... :) (10.44)

kutayharmanli:

izmarit: neyse, hadi kaçtım ben. (10.45)

kutayharmanli: Kaç kaç, nereye kadar, göreceğiz. :) (10.50)

izmarit:

izmarit: baya komiksin he sen. (10.52)

kullanıcı bulunamadı, kutayharmanli. (10.55)

izmarit: oha. (10.56)

izmarit: engelledin.

izmarit: ciddi ciddi engel yedim resmen.

izmarit: öf.

izmarit: neyse, sen görmüyorken bunları gülmen için yaptığımı söyleyeyim bari.

izmarit: çok güzel gülüyorsun. (10.57)

ben seni çok sevdim.

shipperları görelim? :)

#4# gülmedim.

engel kaldırıldı, kutayharmanli. (20.00)

izmarit: güzel engel yedik vesselam. (20.02)

izmarit: yeri geldi üzüldük.

izmarit: yeri geldi yine üzüldük.

izmarit: ağladık.

izmarit: ama o engelin hakkını verdik.

izmarit: bundan sonrasını Allah kerim.

izmarit: biz üzerimize düşeni yaptık. (20.04)

kutayharmanli: İzmarit...

kutayharmanli: Boş yabma. (20.10)

izmarit: SİNİRLERİM ÇOK LAÇKA DWŞSKLMCDSLXÖÇMXZŞ
(20.10)

kutayharmanli: Senin ortan yok mu? (20.11)

kutayharmanli: Ya hep küçük ya hep büyük.

izmarit: buna mı takıldın? .d (20.11)

kutayharmanli: Sinir bozucu. (20.12)

izmarit: sEn yEtErKi iSTe gÜlÜm bEn YaZArIm bÜyÜq qÜçÜq hE
(20.12)

kutayharmanli: Gülüm? .d.d (20.13)

izmarit: yiğidim? (20.13)

kutayharmanli: Efendim? (20.13)

izmarit: nE (20.13)

izmarit: n e

izmarit: NE

izmarit: efwndim miü

izmarit: Allah bisşmalhh tövb4e

izmarit: sübhanallahhh

izmarit: ilk defa görenler be like (20.13)

kutayharmanli: cösdmlxkömdsscöçxmc

kutayharmanli: Tamam, güldük eğlendik. Bu kadar yeter
biraderim. .d (20.14)

izmarit:

izmarit: ben gülüyor muyum? (20.15)

kutayharmanli: gülmedin mi? (20.16)

izmarit: (20.17)

ben seni çok sevdim.

texting harici bölümler de gelecektir. :)

#5# eyvallah.

izmarit: katil civciv izmarit bugün yanına gelip saçlarını yüzüne savuran kızın ağzına sıçacak: (17.34)

kutayharmanli: Ya psikopat mısın kızım sen .d

kutayharmanli: Kızın ne suçu var

kutayharmanli: Ben de göz kırptım .d.d (17.36)

izmarit: (17.36)

izmarit: neyse,

izmarit: yeter bu kadar.

izmarit: ama gülüyorsan,

izmarit: devam edebilirim. (17.38)

kutayharmanli: (17.39)

izmarit: doğruyu söylediğim için olabilir .d

izmarit: ve benim mood'larım la beni vurma <3

izmarit: ayrıca, ben seni pezevenkken de severim. (17.40)

kutayharmanli: Kusacağım.

kutayharmanli: Bu kadar sevgi fazla bana kızım.

kutayharmanli: Böyle ciddi ilişkiler falan pek benlik değil .d

kutayharmanli: Genellikle flört edip bırakmayı tercih ediyorum. (17.42)

izmarit: bravo. :) (17.43)

kutayharmanli: Ne oldu? (17.43)

izmarit: yılın şerefsizi seçildin. :):):):) (17.43)

kutayharmanli: cdlsnxdnmxö

izmarit: eyvallah diyeşini yerim senin şerefsiz <3 (17.44)

kutayharmanli: Utnyrm slk dme şyle şylr .s.s.s. (17.45)

izmarit: seni seviyorum. (17.50)

kutayharmanli: Sanırım 5 dakika boyunca ekranı izleyip ağladın? (17.53)

kutayharmanli: Ve niye ciddileştin bir anda?

izmarit: bilmiyorum... (17.53)

izmarit: sadece,
izmarit: 7 ay boyunca uzaktan uzağa her gece ağlayıp, seni izleyip ulaşamamak ve her gece fotoğrafına bakarak uyurken,
izmarit: öyle uzak geliyordun ki...
izmarit: hâlâ öylesin ama,
izmarit: böyle konuşuyor olmak,
izmarit: seni güldürüyor olmak,
izmarit: o kadar güzel ki. duygulandım.
izmarit: evet, 5 dakika boyunca ekranı izledim.
izmarit: ve ağladım. (17.55)
kutayharmanli: Of... (17.56)
kutayharmanli: Ben ilk başta ciddiye almamıştım.
kutayharmanli: Okuldaki salak salak ergenlik aşk acıları çekip yazan kızlardan samıştım seni,
kutayharmanli: Yalan yok.
kutayharmanli: Ama bayağı seviyorsun sen... Ve ben eziliyorum şu an bu sevginin altında. (17.58)
izmarit: sigara yüzünden kanser olup ölen babamın, (17.59)
izmarit: yerine koyup sigara içişini sevecek kadar.
izmarit: seni öldürecek oluşunun korkusuyla her gece ağlayacak kadar.
izmarit: özür dilerim.
izmarit: üzülme sen.
izmarit: üzüleceksen... sevmem ben. (17.59)
ben seni çok sevdim.
izmaritin sevgisine aşık oldum sanırım. :)

#6# iyi bir kızsın izmarit.

kutayharmanli: İyi bir kızsın izmarit. (22.09)

kutayharmanli: Aklıma düştü aniden,

kutayharmanli: Söyleyeyim dedim.

kutayharmanli: Baban... baban için çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemediğim için görüldü atmak zorunda kaldım.

kutayharmanli: Kendimi toparlayıp yazmak istedim. Umarım kırılmamışsındır. (22.10)

izmarit: kırılmak mı... hayır tabii ki. (00.12)

izmarit: şunu yazıyor oluşun bile o kadar özel ki benim için...

izmarit: teşekkür ederim.

izmarit: şerefsiz, pezevenk dedim ama içindeki o iyiliğe aşık oldum ben.

izmarit: evet, uzun boyun, yapılı vücudun, fiziğın, yüzün, o uzun dalgalı saçların, gözlerin, hepsini çok seviyorum. ve evet, ilgi çekici birisisin. (00.14)

izmarit: ama seni dış görünüşün için sevmedim. umurumda bile olmadı.

izmarit: belki çok uç nokta gelecek bu sana ama, bu saydığım özellikler başka birinde olsa sever miydim bilmiyorum. ilgimi çeksen de dış görünüş olarak, Kutay olduğun için çekiyorsun. Bir başkasındaki bu özellikler dikkatimi çekmiyor. (00.16)

kutayharmanli: Dışını beğenmediğinin içini merak etmezsin, derlerdi. Tıpkı görüntüsünü sevmediğin lezzetli bir yemeği yiyemediğin gibi. (00.16)

izmarit: hani, hatırlıyor musun bilmiyorum ama geçen sene, okul çıkışı bir kız çocuğu sana çarpmıştı. küçücüktü ama sen de düşmüşüñ o da... ve senin yere düştüğünde dizlerin soyulmasına rağmen umursamayıp kız çocuğunu kaldırdın, elma şekeri yere düştü diye gidip yenisini aldın ya... orada aşık oldum sana. (00.30)

izmarit: teşekkür ederim, o kız çocuğuna yeni elma şekeri aldığı için. (00.30)

izmarit: çünkü babam, bana hiç elma şekeri alamadı. (00.30)
görüldü, kutayharmanli. (00.30)

izmarit: neyse,

izmarit: şimdi de sen ekrana bakıyorsun, ben geç cevap veriyorum sanırım. .d (00.30)

kutayharmanli: Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece seni bu zamana kadar nasıl göremedim, fark edemedim onu düşünüyorum.

kutayharmanli: Benim için ağladıysan eğer, özür dilerim. Seni fark edemediğim için. (00.31)

izmarit: neyse,

izmarit: bu konuyu kapatalım mı?

izmarit: güzel şeylerden konuşalım. (00.32)

izmarit: mesela sizden. (00.33)

kutayharmanli: Bence biz yakışıklıyız oğlumla ama yine de sen bilirsin. :) (00.35)

kutayharmanli: Münavir sana küsmüş, öyle diyor. (00.35)

izmarit: münavir bey :(

izmarit: ya bu arada şey diyeceğim.

izmarit: 12.sınıfsın ama üniversite son gibi duruyorsun.(00.36)

kutayharmanli: Bu iyi bir şey bence.

kutayharmanli: En azından benim için. (00.37)

izmarit: bence de. :)

kutayharmanli: Eee,

kutayharmanli: Karşıma çıkmama konusunda hâlâ aynı mı düşünüyorsun? (00.38)

görüldü, izmarit. (00.40)

ben seni çok sevdim.

Münavir Bey'e düşmeyen de hani ne bileyim yani dcsxöcmxzöç

#7# kahveni al.

Kutay Harmanlı:

Sırt çantamı tek elimle iyice düzelterek yürümeye devam ettim. Yarisına kadar içtiğim sigaraya her bakışımda İzmir denen kız geliyordu aklıma. Babası hakkında dedikleri ve beni babası gibi görüyor oluşu canımı ufaktan yakmıyor değildi. Baba konusunda hassas olan bana sorarsak, baya yakıyordu aslında. Hatta şu sigarayı bile içesim gelmiyordu şu an. Babasını sigara yüzünden kaybeden bir kızın benim sigara içişime aşık oluşu, değişik geliyordu. Ama böylesi bir sevgiyi hak edecek ne yaptığımı da merak ediyordum açıkçası.

İşaret parmağım ve orta parmağım arasındaki sigaraya yukarıdan bir bakış atıp, işaret parmağım ve baş parmağım arasına aldım. Dudaklarıma götürüp ciğerlerime doldurdum dumanını, ardından yere atıp ilerlemeye devam ettim ciğerlerimdeki dumanı sabah oluşan ayazla birleştirerek.

Okula yaklaşmıştım, cebimden telefonu çıkartıp mesaj atmasını bekledim. Atardı sanırım, her zaman izliyordu sonuçta pencereden. Birkaç adım sonra kendimi güvenlik kulübesinin yanında buldum. Arka cebimden cüzdanımı çıkartıp öğrenci kartımı gösterdim ve tekrar hızlı bir hareketle arka cebime soktum. Okulun giriş kapısına doğru ilerlerken kafamı kaldırıp pencerelere baktım. O, her kimse işte, yoktu.

Okulumuz zaten oldukça büyüktü.Üç bloktan oluşuyordu ve yaklaşık bine yakın öğrenci vardı. Belki daha da fazla. Aslında, babası vefat eden kişilerden rahatlıkla bulabilirdim ama bunu istemiyordum. Onun bu yarasını kullanarak, ona acı çektirmek istemiyordum. Ben dahi yaralıyken... Zaten çıkmak isteseydi karşıma çıkardı. Çıkmıyorsa, benim onu bulup onurunu zedelemeye hakkım yoktu.

Ağır okul kapısını bu düşüncelerle itip içeri girdim ve ilk katta olan sınıfıma ilerlemeye başladım. Koridordan geçen öğretmenlere baş selamı verip sınıfa girdim ve çantamı orta en arkadaki sıraya koydum. Ardından sınıftan çıktım, gelenler vardı ama sınıfta kimse yoktu. Telefonumu çıkarıp tekrar baktım. Yoktu. Instagram'a girip ben yazdım.

kutayharmanli: Bugün yoksun sanırım? Pencereden de izlemedin beni? (08.23)

Telefonu kot ceketimin iç cebine sokarak ilerlemeye başladım. Merdivenleri inerek kantine giriş yaptım, Arda'yı arıyordum. Arda en yakın arkadaşım. 8.Sınıftan beri tanışıyorduk, aynı liseyi tercih etmiştik ve yine aynı üniversitede okumayı düşünüyordu. Hatta aynı bölüm.

Gözlerim kantinin kafeterya tarafında oturup kahvesini yudumlayarak test çözen Arda'ya takılınca yanına ilerlemeye başladım. Gidip bir sandalye çektim ve iç çekerek kendimi sandalyeye attım. Adeta yayılmışım.

Arda iç çekişimden bir şey olduğunu anlamış olacak ki gözlerini testten yavaşça kaldırdı ve bana baktı şüpheyle. Gözünü kırıp kafasını salladı 'hayırdır?' manasında.

"Bir şey yok kardeşim," dedim. Eğildiği testten iyice doğrulup sandalyesine sırtını verdi ve: "Emin miyiz?" diye sordu.

Aslında, İzmirli'ni ona güvenerek gözüm kapalı anlatabilirdim ama duyulsun istemiyordum. Belki onu birilerine anlattığımı duyarsa kırılabilirdi.

Bu sırada telefonum titreyince hızla aldım elime ve parmak izimi okutup bildirimlere baktım. Yazmıştı.

izmarit: gece uyuyamadığım için uyuyakalmışım, haliyle geç kaldım. şimdi geldim okula. (08.29)

kutayharmanli: Hım, anladım. Ben kantindeyim, ilk dersler boş. Test çözeceğiz Ardayla. İyi dersler sana. (08.29)

izmarit: ders pek önemli değil, telefonla uğraşmayı düşünüyordum açıkçası. (08.30)

kutayharmanli: Ben de test kitabımı yanıma almamışım, Arda çözsün o halde. (08.31)

izmarit: bu bir teklif mi kmdcmxdöçx (08.33)

kutayharmanli: Uzatma, konuşalım işte. (08.34)

izmarit: ben elendim. (08.34)

kutayharmanli: Sert erkek mi seviyorsun bu ne dmxzccxçömc

izmarit: hayır, seni seviyorum. <3 (08.34)

kutayharmanli: Kim olduğunu aşırı merak ediyorum ve neden karşıma çıkamadığını da. Ama sen hazır hissedene kadar kendini, zorlamayacağım seni. (08.36)

izmarit: teşekkür ederim,

izmarit: ama zorlasan kaç yazar?

izmarit: bir engel de sen yer, oturursun aşağı .d (08.38)

kutayharmanli: Hadi canım,

Kulaklarıma Arda'nın sesi doluşunca kafamı kaldırdım telefondan. "Ne lan o yüzündeki Nuri Alço sırtışı? Başımıza pezevenk mi olacaksın?"

Cevap vermeden gülerek kafamı telefona eğdim. Eğdiğim an gördüğüm manzara ile tek elim telefonu bıraktı, gördüğüm şeye şaşkınlıkla bakarken tek elimle de göstermeye başladım, kime gösterdiğim belli değilken.

kullanıcı bulunamadı, izmarit. (08.40)

"Anonimimizden engel de yedik, hayırlı olsun," diye mırıldanıp telefonu yine iç cebime attım. Keyifsizlikle kalkıp: "Ben kahve alıp geliyorum," dedim ve kantine ilerledim.

"Nuriye Abla, bana bir kahve," deyip cüzdanımı çıkartacağım sırada yeniden telefonum titreyince sinirle çıkarttım. Kim olursa olsun küfredecektim, sinirlerim bozulmuştu.

izmarit:

izmarit: çeneni kasma boşuna, şu an gülmek istiyorsun, biliyorum. Hadi sal o çeneyi, sıkınca fazla tatlı oluyorsun. (08.47)

Telefon elimdeyken hızla arkama dönüp etrafa baktım. Burada mıydı?

izmarit: yukarı çıktım, boşuna etrafına bakma. (08.48)

kutayharmanli: Ulan

kutayharmanli: Çoluk çocuğun eline maskara olduk iyi mi (08.49)

izmarit:

izmarit: kahveni al kahveni. soğuyacak. seni nereden gördüğümü merak ediyorsan önündeki kızlara bak, canlı yayın açmışlar. arkalarından gözüküyorsun yiğidim. :)

Sinirle telefonu cebime atıp kahvemi aldım. Parasını ödeyip Arda'nın yanına geçtim, sandalyeye oturdum. Ben bu kızı bulacaktım. Onu kırmadan, bulacaktım.

ben seni çok sevdim.

Güzel bölüm oldu sanırım. Sizce?

#8# ağlama.

izmarit: kutay, (03.24)

izmarit: uyudun mu?(03.24)

izmarit: uyudun sanırım, (03.27)

izmarit: neyse,

izmarit: iyi uykular yiğidim <3 (03.30)

kutayharmanli: Hey. (03.30)

kutayharmanli: Uyumadım,

kutayharmanli: Yemek yiyordum, telefon odadaydı. (03.31)

kutayharmanli: Bir şey mi oldu gece gece, hayırdır?

izmarit: hayır.

izmarit: sadece,

izmarit: ağlıyorum. (03.33)

kutayharmanli: Ne? (03.33)

kutayharmanli: Niye?

kutayharmanli: Ne oldu?

kutayharmanli: Bir şey olmadı ya gece gece?

kutayharmanli: Evde misin sen? (03.33)

izmarit: merak etme. evdeyim. hatta yatağımdayım. (03.34)

izmarit: sadece, (03.34)

izmarit: rüyamda babamı gördüm sanırım.

izmarit: sanırım diyorum çünkü babamı artık tam net hatırlayamıyorum. (03.34)

izmarit: o gittiğinde,

izmarit: yani, öldüğünde,

izmarit: 7 yaşındaydım.

izmarit: aradan neredeyse 10 sene geçti. (03.35)

izmarit: ve ben babamı hatırlayamıyorum.

izmarit: rüyamda gördüm ama sesini hatırlayabildim.

izmarit: mutlu ol kızım, diyordu.

izmarit: kutay...

izmarit: ben babamı unutmak istemiyorum. (03.36)

kutayharmanli: Seni aramamı ister misin? (03.36)

izmarit: ne? (03.37)

kutayharmanli: Instagram'ın görüntülü arama özelliği var ya,

kutayharmanli: Oradan.

kutayharmanli: İstemezsen, görmem seni.

kutayharmanli: Konuşmak iyi gelirse diye. (03.38)

izmarit: şey,

izmarit: olur.

izmarit: özür dilerim.

izmarit: gece gece uyuyabilirdin ama seni alıkoyuyorum. (03.40)

Mesajına yanıt vermeden sağ üst köşedeki kameraya dokundum ve yayıldığım sandalyede kendime çeki düzen verdim. Telefonu bilgisayar ekranına sabitleyip cevap vermesini bekledim. Aramayı onaylayınca karşı tarafta sadece saçları gözükken bir kız belirdi. Uzun ve açık kahverengi saçlara sahipti. Etrafı karanlıktı, belki de renk yanılması yaşıyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

"Öncelikle beni alıkoyuyorsun İzmarit," dedim. Sesimi duyar duymaz ağlaması daha da şiddetlendi. Saçlarının kenarları ıslak gibiydi, büyük ihtimalle rüyasında da ağlamıştı. Kalbimde bir yerlerde bir şeyler koptu, babamı hatırladım fakat şu an bunları düşünmeyip onunla ilgilenmem gerektiği geldi aklıma. Burnunu çekip titrek bir nefes verince kulaklarıma ulaştı o ses.

"Hayır hayır, ağla diye sunmadım bu öneriyi sana," dedim. "Sadece diyecek birkaç şeyim var."

Birkaç saniye bekledi, ardından telefonu yüzünü göstermemeye özen gösterecek şekilde tutup mesaj yazdı. Yazdığı mesaj ekranın üst kısmında belirdi.

izmarit: tamam, ağlamıyorum. sen konuş, dinlerim ben. (03.44)

"Babanı unutman mümkün değil İzmarit Hanım. Önce bunu aklına kazı. Sadece, bazen insanlar, zihinlerin onlara oynadığı oyunlar yüzünden bir şeyleri hatırlamayabiliyor. Ama bu demek değil ki babanı unutuyorsun. Babanın sana olan sevgisini unutuyor musun mesela? Ya da onun seni ilk defa salıncakta sallayışını? Elini yanağına koyup okşayışını? Peki 'kızım' deyişini?" deyip durdum. Bu sırada sorularımın hepsine kafasını sallayarak cevap vermişti, saçları dalga dalgaydı.

"O halde yüzünü görememen unuttuğun anlamına gelmiyor, değil mi? Önemli olan hissiyat değil mi küçük kız? Sen, bana dokundun mu hiç? Hayır. Ama seviyorsun, değil mi? Yani fiiliyatta bir şey yaşamamış olsak da... seviyorsun işte," dedim ve gülümsedim. Kameraya bakıyordum ve ellerim bir şeyler anlatıyorken her zaman olduğu gibi sallanıyordu.

izmarit: haklısın sanırım, ama bir anda öyle olunca, atlatamadım. bir türlü geçmiyor bu acı, (03.50)

Ekрана doğru eğilip mesajı okudum ve ardından doğrulup burukça gülümsedim. Kendi deneyimlerim gelince aklıma nefesimi yavaşça vererek dudağımı içe doğru büzdüm. "Geçmeyecek zaten küçük kız. Sadece alışıyorsun. Hayat böyledir. Birileri girer çıkar, üzülürsün, ama sonra onun varlığına alıştığın gibi yokluğuna da alışırsın. Hiçbir zaman unutmazsın. Aynı babanı unutamayacağın gibi. Özür dilerim küçük kız ama," deyip duraksadım. Bunu demeli miydim dememeli miydim bilmiyordum. Ama sanırım onun büyümesi ve güçlenebilmesi adına bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Babanın yokluğuna alışacaksın. İstesen de... istemesen de. Çünkü," deyip durdum ve kafamı yan tarafa çevirerek alt dudağımı üst dudağımla dişledim. Ardından kameraya dönüp: "...kendimden biliyorum. Ben, alıştım." dedim.

Gözlerim dolunca hızla oturduğum yerden kalktım ve kamerada gözükmediğim bir yere geçtim. Ellerimi saçlarıma geçirip kaşıdım ve: "Sakin Kutay, sakın," dedim. Gözüm masanın üzerinde duran sigara paketine gidince hızla aldım ve parmaklarım arasına sıkıştırdım bir tanesini. Ardından dudaklarıma götürüp sigara paketinin içindeki çakmağı çıkardım, yaktım. Duman odaya doluşurken tekrar oturdum sandalyeye. Beni görünce gülümseyişinin sesi kameraya geldi. Böyle aniden gülümsemişti, nefesini vererek. Güzeldi.

izmarit: kameraya doğru dumanını da üfle, tam olsun. (03.57)

izmarit: anasonlu mu olsun muhittin abi, yenge ne sever? (03.58)

Mesajları görünce kahkaha attım. Ardından sigara dumanını ciğerlerime doldurup kameraya doğru üfledim. "Hadi eyvallah," deyip gülümsedim.

izmarit: öLdÜm sAnqİ bU gÜZEiLiQ iNsAn oLaMaZ. (04.00)

Ekрана doğru eğilip mesajı okuduğumda gülümsedim, tekrar arkama yaslanırken sigarayla birlikte bir kez daha doldurdum

ciğerlerimi. Oda iyice havasızlaşmaya başlayınca dudaklarım arasından dumanı bıraktım ve: "İkidir güzellik falan, ayıp oluyor he," dedim. Sandalyeden yarım bir şekilde kalkıp yanı başımdaki camı sonuna kadar açtım ve oturdum.

izmarit: tanıdığım en güzel erkeksin. (04.02)

izmarit: tanıdığım en güzel insansın kutay.

izmarit: yüreğin,

izmarit: çok güzel. (04.02)

"Eyvallah," deyip gülümsedim. Aniden aklıma gelen şeyle duraksayıp sigarayı küllüğe bıraktım ve ayağa kalktım. Telefonu da elime alıp yatağıma doğru ilerledim. Yatağımın üzerine kurulmuş Münavir'e gülümseyip kamerayı arka kameraya çevirdim ve Münavir'i gösterdim ona. "Aaa, burada bir güzellik varmış," dedim.

Gülümseyişi kulaklarıma ulaşınca sevindim. Mutlu olmayı, gülmeyi hak ediyordu. Tanımasam da... hak ediyordu.

izmarit: şşş, (04.04)

izmarit: deme öyle Münavir Bey'e.

izmarit: kırılır sonra,

izmarit: kaparsa kolunu görürsün güzelliği. (04.05)

Kahkaha atınca Münavir huzursuzlanıp homurdandı ve yerinde hafif oynadı. Bu bir nevi 'Allah'ım sabır ver sikeceğim şimdi belasını' sözünün hareketlerine yansıma şekliydi. Güldüm.

izmarit: neyse, ben kapatayım.

izmarit: annem uyanmasın şimdi,

izmarit: ayakta olduğumu anlarsa sabah ağzıma sıçar. (04.07)

"Pekâlâ. Benim valide de uyuyor haliyle. Odayı havalandırıp parfüm falan sıkayım şuralara. Pek sevmiyor sigara kokusunu kendileri," deyip cevap vermesini bekledim. Mesaj yazmak yerine elini kaldırdı, hafifçe sağa sola salladı. Elleri ince ve küçücüktü. Bembeyaz bir teni vardı. Yüzük takıyordu ama anlam veremedim. Tam daha dikkatli bakacağım sırada ekranda 'ayrıldınız' yazısı belirdi.

izmarit: iyi uykular o halde. (04.08)

izmarit: münavir'i rahatsız etme,

izmarit: git koltukta yat. (04.09)

kutayharmanli: Kaldırmaya çalıştığım an ağzıma sıçacaktır büyük ihtimalle. (04.09)

kutayharmanli: O asi bir kötü çocuk

kutayharmanli: Ayıks olun.

kutayharmanli: İyi uykular. (04.10)

kutayharmanli: Ve,

kutayharmanli: Ağlama. (04.13)

ben seni çok sevdim.

Bu kitabı aniden yazma kararı aldım. Bir anda yazacağım dedim ve yazmaya başladım. Hedefimde tamamen mizah yazmak vardı ama sanırım başaramadım. ./ Bünyem alışık değil mizaha, ne yapayım? .d

Ve arkadaşlar lütfen yazım hatalarını düzeltip durmayın, bilerek öyle yazıyorum. Çok dikkat ediyorsanız diğer kitabımı okuyun. :*

Ölü Kadının Aşkı'nda 42 bölümün 42'sinde de ağlaya ağlaya yazdığım ve okuduğumuz için bölümleri, bunu başarabiliyor muyum bilmiyorum. Yine mizaha dönük yazacağım fakat araya biraz, çok az dram da serpiştireceğim. Fazlası olunca mizah kitaplarında sıkıyor, biliyorum. :)

Umarım başarabiliyorumdur, sevdiniz mi?

#9# ders.

izmarit: yiğidiiimmmm.

izmarit: aslan yarimmmm.

izmarit: gönlümün piçi.

izmarit: acaba yine kime çevrimiçi? (08.26)

kutayharmanli: amköxçzçmxzçaözm (08.30)

kutayharmanli: Arda'yla konuşuyorduk.

kutayharmanli: Bugün okula gelmeyecekmiş.

kutayharmanli: Sen okulda mısın şu an?

kutayharmanli: Ayrıca yiğidim aslan yarim demeyi bırak
cmkçdknöxcm

kutayharmanli: Svglm kzyr :(

izmarit: benimsin, yoksam yok? (08.32)

kutayharmanli: Lan dösmxncldxmxm

kutayharmanli: Münavir kıskanıyor seninle görüşmemi bb (08.33)

izmarit: konuşamam yalnızca nikah masası. (08.34)

kutayharmanli: Güldürmesene slk :d (08.35)

kutayharmanli: Dersin ne? Ve niye bu kadar rahatsın? (08.35)

izmarit: ders matematik hoca yetmişlik huriye :)

kutayharmanli: Huriye Hoca'nın beni çok sevdiğini söylemiş
miydin? Ve keza benim de onu .(08.36)

izmarit: AAAAAHHH HURİYE HOCAAAAM.

izmarit: ben de tam bacak boyundan bahsediyordum yetmişlik
derken. (08.37)

izmarit: Allah

izmarit: kwrı bıraypa gwlşypr bb (08.39)

kutayharmanli: İnş yakalanmışsındır. (08.45)

izmarit: :) (09.10)

izmarit: oh sonunda teneffüs... bir ara x ve y ile akrabalık
ilişkilerimiz oluştu,

izmarit: ama hallettim. (kaslı kol emoji.) (09.10)

kutayharmanli: şunun gibi mi? (09.11)

izmarit: heyecanlanıp saçmalayacağımı falan mı düşündün? .d

izmarit: sınıftaki 10 erkeğin 8'i böyle

izmarit: ve ben kas sevmem

izmarit: seni severim. (09.14)

kutayharmanli: Sizin kattayım.

kutayharmanli: Huriye Hoca'nın sınıfını bulmam iki saniye falan :) (09.16)

izmarit: sınıfta değilim. (09.16)

izmarit: ve, (09.16)

kutayharmanli: Huriye Hoca beni yanına çağırdı, şu an 11-B'de? (09.16)

kutayharmanli: Neyse, sınıfta değilsen olmayanların içinde ararız seni. (09.16)

izmarit: nE

izmarit: bizim sınıfa mı geliyorsun (09.17)

izmarit: bb (09.17)

Mesaja bakıp sıırttım. Sınıfta değilim, demişti ama elbet sınıfa girecekti. Ve ben şu an o sınıfın önündeydim. Öksürüp boğazımı rahatlattım ve sınıfa giriş yaptım. Yapar yapmaz sınıfa yabancı birinin girmiş olmasından dolayı gözler bana döndü. Çoğu kişi sınıftaydı, kendi aralarında sohbet ediyorlardı teneffüs olduğu için. Gülümseyerek Huriye Hoca'nın yanına ilerledim. Beni görünce etrafındaki öğrencilerden dikkatini alarak döndü, gülümsedi. "Heh, Kutay. Gel evladım."

Sınıfın geneline göre fazlaca uzun olduğumdan değişik hissetmişim. Ama sorun onlarda değildi, ben 12.sınıftım fakat normal şartlar altında üniversiteye gidiyor olmam gerekiyordu, yaşıma bakılırsa.

Dikkatimi Huriye Hoca'ya vererek dinlemeye devam ettim. "Bak, bu Sedef," diyerek elini masanın diğer tarafındaki kalorifere oturarak ellerini ısıtan kıza çevirdi. Başında bordo bir bere vardı, saçları topuz olmalıydı ki gözükmüyordu. "Matematikle pek arası yok," deyip gülümsedi Huriye Hoca. "Senin de matematiğinin maşallahı var, ona ders çalıştırmanı isteyecektim yavrum."

Sınıftaki çoğu kişi pür dikkat bizi izliyordu. Sedef denilen kıza baktım, pek de umurunda değilmiş gibi duruyor ve boş gözlerle

bakıyordu. "Tabii hocam ama neden ben?" diye sordum hiç çekinmeden. Huriye Hoca sandalyesinde iyice bana dönerek: "Şu an 11.sınıfın konularını tekrar ediyorsun sanırım? Sana da faydası olacağını düşündüğümden böyle uygun gördüm. Ama eğer olmaz derssen Arda'ya söyleyebilirim." dedi.

Aslında iyi olurdu ama herkesin önünde Huriye Hoca'yı reddedip saygısızlık yapmak istemiyordum. "Pekâlâ hocam, ben çalıştırırım," deyip kızın ismini hatırlamaya çalıştım. Biraz duraksadığımдан kız atıldı, "Sedef," diye tamamladı beni. Ben de mahcup olmuş bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Okul çıkışı bizim sınıfa gel, ders programı ayarlayalım," dedim.

Huriye Hoca, "Heh, aslan evladım benim," diye bağırıp gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve sınıftan çıkmak için arkamı döndüm. Bu sırada başımı yana çevirip sınıfa bir göz attım, bana bakan yoktu. İzmarit olsa büyük ihtimalle bakardı. Beyaz tenli, kumral saçlı bir kız göremeyince gerçekten sınıfta olmadığını anlayıp önüme döndüm. Bu sırada sınıfa kumral saçlı bir kız girdi, elinde kahve vardı. Bana bakmadı, hatta beni fark etmedi bile. Yanında bir arkadaşı vardı ve ona bir şeyler anlatıyordu. O muydu yoksa?

Daha fazla irdelemeyip sınıftan çıktım ve bir kat aşağı inip kendi sınıfıma girdim. Ders boştu, herkes test çözüyordu. Sırampa oturup telefonuma elimi attım, açıp gelen mesaja tıkladım.

izmarit: gittin mi sınıftan? (09.12)

izmarit: heeeeey.

izmarit: gittiysen cevap ver ağzına çarparım iki tane. (09.14)

izmarit: sınıfa gireceğim. (09.15)

izmarit: he tamam gitmişsin. (09.15)

izmarit: ne dedi Huriye Hoca? (09.16)

kutayharmanli: Sizin sınıftan Sedef diye bir kıza ders çalıştırmamı istedi. (09.16)

izmarit: bütün bir dönem mi? (09.16)

kutayharmanli: Bilmiyorum. Başlayalım da çok sürmez sanırım. (09.16)

kutayharmanli: Kız boş boş bakıyordu.

kutayharmanli: Pek iyi değil sanırım dersleri. (09.16)

izmarit: anladım.

izmarit: çalıştır bakalım... (09.16)

kutayharmanli: Ben sınıftan çıkarken sınıfa giren kız olma ihtimalin? (09.17)

kutayharmanli: Elinde kahve vardı.

kutayharmanli: Bir tek o benziyordu sana,

kutayharmanli: Saçların benziyordu daha doğrusu. (09.17)

izmarit: beren o. (09.19)

izmarit: soğuk birisi,

izmarit: pek alakam yoktur.

izmarit: aslında iyi kız ama kimseyle konuşmuyor,

izmarit: sessiz birisi.

izmarit: yanında bir kız varsa o da kardeşidir. bir tek onunla konuşur.

izmarit: neyse,

izmarit: niye bilgi veriyorsam. (09.20)

görüldü, kutayharmanli.(09.21)

ben seni çok sevdim.

nasıl gidiyoruz?

Kutay:

#10# buldum seni.

not: Arkadaşlar, neyin ne şekilde yazılması gerektiğini gayet iyi biliyorum. Mesajlaşma olduğu için rahat ve esnek davranıyorum. Siz de kasmayın, okuyun, geçin. Eğer çok dikkat ediyorsanız böyle şeylere, diğer kitabıma beklerim. :)

Çıldıracağım artık, az kaldı.

ben seni çok sevdim.

Zil sesini duymamla birlikte kafamı sıradan kaldırıp gözlerimi ovdum. Kendime geldiğimde herkes sınıftan teker teker çıkıyordu, bu sırada çöp kovasının yanında Sedef denilen kız belirdi. Bordo beresi başındaydı yine, saçı yok muydu bu kızın?

Ayağa kalkıp çantamı omzuma taktım ve ona doğru ilerlemeye başladım. "Selam," deyip onu beklemeden sınıftan çıktım. Arkamdan gelirken yetişti ve yanımda yürümeye başladı. "Selam."

Cevap vermeyip yürürken nerede konuşup program yapacağımız hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dışarıdaki çardaklarda konuşabilirdik sanırım, bu düşünceyle çıkışa doğru ilerledim. O da yanımda bana yetişmeye çalışmış gibi hızlı hızlı yürüyordu. Kapıdan çıkarken karşımda İzmarit'in dediği kız belirdi, Beren. Güvenlik kulübesinin yanında durup sanki birini bekliyormuşçasına kapıya doğru bakıyordu. O değildir ya, diye geçiştirip merdivenlerden inmeye başladım.

"Nerede program yapacağız?" dediği an durdum ve ona döndüm ani bir şekilde. Çardaklardan bir tanesini gösterip: "Sen şuraya geç, geliyorum ben," dedim. Gülümseyerek: "Pekâlâ," dedi. Sedef çardaklara geçerken telefonumu çıkardım ve Instagram'a girip İzmarit'e mesaj yazdım.

kutayharmanli: Neredesin sen şu an?

kutayharmanli: Herkesi sen sanıyorum lan

kutayharmanli: Kafayı yiyeceğim. (15.44)

izmarit: Kızı bekletme çardakta, hava soğuk.

izmarit: Ben eve gidiyorum. (15.45)

Kafamı telefonda kaldırınca Huriye Hoca'yı gördüm, merdivenlerden iniyordu elindeki dosya ve çantalarla. Hemen yanına koşup çantasını aldım elinden. "Arabanıza kadar götüreyim hocam," dedim ve gülümsedim. "İyi, al bakalım evladım." deyip gülümseyince az uzağımızdaki arabasına yürümeye başladık. Amacım yardım etmek değildi aslında, Huriye Hoca 11-B'nin sınıf öğretmeniydi.

"Hocam," deyip duraksadım. Duraksamamla o da durdu ve yüzüme baktı merakla. "Bir şey soracaktım ben."

"Tabii evladım, söyle."

"Siz 11-B'nin sınıf öğretmenisiniz ya hani," dedim. Hoca gözlerime devamını sorgular nitelikte bakıyordu. "Sizin sınıfınızdaki Beren ve kardeşinin babaları hayatta mı hocam? Biliyorum, özel bir bilgi fakat benim için de çok önemli. Sır olarak saklayabileceğimi biliyorsunuz," dedim tek nefeste ve ani bir şekilde sustum.

Huriye Hoca aşağıdan beni iyice bir süzüp gözlüklerini düzeltti ve: "Kutay, evladım bunlar özel konular. Öğrencimin bilgisini paylaşmam doğru olmaz." dedi. Ardından: "Ama, sana güveniyorum. Kimseye demeyeceğini de biliyorum. Evet," diye ekledi. Ve nefesini sıkıntıyla verdi. "Babaları vefat etmiş evladım. O yüzden Beren içine kapanık bir kız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanırım, bulmuştum. İzmarit Beren'di. O yüzden öyle bakıyordu yüzüme. "Teşekkür ederim hocam," dedim üzüntüyle. "Aramızda kalacağına emin olabilirsiniz. Amacım onun gururunu kırmak değil, bu yüzden size sordum."

Huriye Hoca gülümseyip omzumu sıvazladı: "Biliyorum evladım, biliyorum," deyip elimdeki çantasını aldı ve arabasına bindi. O uzaklaşırken telefonum titremeye başladı. Cebimden çıkartıp ekranı aydınlattım.

izmarit: dondu kız dondu. (15.50)

kutayharmanli: buldum seni. :)

izmarit: nE

izmarit: ne

izmarit: nasıl

izmarit: nasıl buldun

görüldü, kutayharmanli. (15.50)

Telefonu cebime atıp çardağa ilerlemeye başladım. Sedef'e baktığımda çardakta öylece oturmuş ellerini dizlerinin arasına sokmuştu. Kış aylarındaydık, üşürdü tabii kız. Beklettiğim için pişmanlık duyarak yanına ilerledim. Çardağa varınca hızla ayağa kalktı ve bir şey dememi bekliyormuşçasına gözlerime bakmaya başladı. "Kusura bakma, beklettim."

"Sorun değil," diyerek gülümsedi. Şu an program yapabilecek durumda değildim, aklım Beren yani İzmarit'teydi. "Şey, hava soğuk. İstersen sen bana numaranı ver, akşam konuşalım. Hallederiz," dedim.

"O-olur," dedi hızla. Cebimden telefonumu çıkartarak ona uzattım, üşümüş elleri ile kavradı telefonu. Elleri incecikti, yüzük takıyordu.

Aklımda beliren dünkü konuşma sırasındaki yüzükle duraksadım. İyice paronayak olmuştum. İzmarit Beren miydi, Sedef miydi? Bu neydi Allah aşkına böyle? Resmen bulmaca çözüyordum. Sinirlenmişim. Elleri de benziyordu dün gördüğüm ellere. Numarasını girip kendisini kaydedince telefonu bana uzattı.

"Evin uzaksa, bırakayım. Hava erken kararıyor," dedim. Belki konuşursak, daha iyi bir sonuca varabilirdim.

"Uzak ama sorun değil. Ararım, almaya gelirler beni."

"Baban mı?" dedim. Gözlerini ani bir şekilde kaldırıp bana baktı. Ona bu soruyu sormam çok saçma olmuştu, hangi insan birine babasını sorardı ki? Hem de durup dururken? Cidden saçmalıyordum, merak duygusundan ne yapacağımı şaşırır hale gelmişim.

"Hıhı, babam," diyerek gülümsedi Sedef. Babası hayattaydı, yani İzmarit Sedef olamazdı. Ama o yüzük? Ya Beren? Sikeyim böyle durumu ya.

"Ben gidiyorum o halde," deyip gülümsedim ve ilerlemeye başladım. Arkamdan: "Görüşürüz." diye mırıldandığını duydum. Sinirliydim. Ama İzmarit'e kızamazdım, kırılabilirdi. Kırılgan bir yapıya sahipti sanırım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Cebimden bir sigara çıkardım, dudaklarıma götürüp yaktım.

Bu sırada telefonum titredi, yine o olmalıydı.

izmarit: eve gittin mi? (16.05)

Arkamı dönüp Sedef'e baktım. Telefonla konuşuyordu, babasını aramış olmalıydı. İzmarit Sedef olamazdı, peki ya Beren? Beren...

Her Şeyiyle uyuyordu.

ben seni çok sevdim.

Beren? Sedef? Bir başkası? :)

#11# nikah masası.

izmarit: yiğidiiiim. (22.30)

izmarit: aslanım benimmm.

izmarit: şşşt yakışıklı.

izmarit: titrettin beni titrettin dmşckşdlöcxm (22.30)

kutayharmanli: Titretiriz anam xçözmöçzöcmz (23.00)

izmarit: bb (23.01)

kutayharmanli: Ne yapıyorsun bakalım?

izmarit: oturuyorum ya, sen? (23.01)

kutayharmanli: spordan geldim, yorgunum. (23.01)

izmarit: şöyle otur dinlen yiğidim. (23.01)

kutayharmanli: Münavir hırılıyor, ne diyorsun bu duruma? .d
(23.02)

izmarit: ıyyy o da

izmarit: sevimsiz şey

izmarit: çrplcm şmdi :d (23.03)

kutayharmanli: ödcslmksxlmxöl (23.03)

izmarit: en son bulmuştun sen beni,

izmarit: ne oldu o işe? .d (23.04)

kutayharmanli: Sana ne kardeşim

kutayharmanli: Ben sana soruyor muyum sen buldun mu beni
diye

kutayharmanli: Sana ne benim anonimimden (23.04)

izmarit: sinirliyiz bakıyorum da ckmöcöxxmsxöm (23.06)

kutayharmanli: Paronayak oldum iyice

kutayharmanli: Kimsin Allah aşkına? (23.06)

görüldü, izmarit. (23.06)

Görüldü yedikten sonra üstelemedim ve telefonu kapatıp arkama yaslandım. Ellerimi kaldırıp saçlarımdan geçirdim. Sınav senemde böyle bir şeyin başıma gelmesi hiç iyi olmamıştı. Ki zaten sınava

çalıştığım da pek söylenemezdi. Nasıl yapacaktım hiçbir fikrim yoktu. Matematik konularını yetiştiremeyecektim sanırım.

Matematik deyince aklıma Sedef geldi, hızla doğruldum ve elime telefonu aldım. "Kızı da unuttuk, ayıp oldu iyi mi," diye mırıldanıp WhatsApp'a girdim.

Sedef yazıp üstüne tıkladım. Profil fotoğrafı gözüküyordu, herkese açık yapmış olmalıydı. Fotoğrafı büyültüp baktım, kırmızı bereli bir fotoğrafı vardı. Tatlı gözüküyordu açıkçası.

Kutay: Ben Kutay, kaydedersin. (23.15)

Sedef: Tamamdır, kaydettim. (23.16)

Kutay: Hangi günler uygunsun? (23.16)

Sedef: 12 olan sensin, sen kendine göre program yap. Ben uyarım. (23.16)

Kutay: Pekâlâ. Pazartesi, cuma ve cumartesi uygundur bana. Çalışabiliriz. (23.16)

Sedef: Olur. (23.16)

Sedef: Şey (23.16)

Sedef: Ama ben matematik namına hiçbir şey bilmiyorum. (23.16)

Sedef: Umarım seni de geride bırakmam. ./ (23.16)

Kutay: Sorun değil, (23.19)

Kutay: Bir yararım olursa sevinirim. :) (23.19)

Kutay: Babanı çok bekledin mi? Hava soğuktu. (23.19)

Sedef: Ha yok. (23.19)

Sedef: Yakınlardaymış işte... (23.19)

Sedef: 10 dakikaya geldi. :) (23.19)

Kutay: Sevindim. (23.19)

Sedef: İyi geceler o halde. Yarın Cuma, çalışmaya başlayacak mıyız? (23.20)

Kutay: Evet, başlarız. İyi geceler. (23.30)

ben seni çok sevdim.

Sedef'e aşık oldum sanırım. ./

#12# hediye.

**satır aralarına daha fazla yorum gelirse sevinirim. sizi seviyorum. ❤️*
*

izmarit: kutay. (13.44)

izmarit: kutaay. (13.44)

izmarit: kutaaay. (13.44)

izmarit: niye çıkmıyorsun sınıfından kurban olduğum? (13.44)

izmarit: bacakların mı koptu? (13.45)

kutayharmanli: Uyuyorum la.

kutayharmanli: Sal beni. (13.50)

izmarit: kalk çalış geri zekalı. (13.50)

izmarit: böyle yata yata mı gireceksin üniversiteye? (13.50)

kutayharmanli: Heee? (13.52)

izmarit: yemin ederim aradığım ama bir türlü bulamadığım rahatlık.

izmarit: ben hayvan gibi ders çalışıyorum ya. (13.53)

kutayharmanli: Derslerin nasıl? Matematik çok önemli, yüksek tut.

izmarit: en iyi dersim matematik. :) (13.55)

Zihnimdeki İzmarit karakteri ile Sedef hiç uyuşmuyordu. Beren hakkında ise tek bildiğim şey babasının vefat etmiş oluşuydu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçi, İzmarit'i bulsam da ne olacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Bana 'senin hayatında hiçbir zaman olamayacağım,' demişti. Onu bu kadar zorlayan durumun ne olduğunu o kadar merak ediyordum ki düşünmekten aklımı kaçıracaktım.

Sıkıntıyla nefesimi verip sıramdan kalktım, koridora geçiş yapıp kantine ilerlemeye başladım. Bir alt kata inip sağa döneceğim sırada telefonum titredi. İzmarit'tendi.

izmarit: okulun arkasındaki çöp tenekesinin altına bakar mısın? (14.03)

izmarit: sana bir şey bıraktım da. (14.03)

kutayharmanli: tamam, bakıyorum. (14.03)

Telefonu cebime atarak merdivenleri hızlı hızlı çıktım, ağır okul kapısını sertçe iterek dışarı adım attım. Okul bahçesi doluydu, voleybol oynayanlarla doluydu. Arka tarafa doğru yürümeye başladım. Arka tarafa geçerken okulun yan tarafı çardak ve banklarla doluydu. Gözlerim bankta oturup elindeki telefonla ilgilenen Beren'e takıldı. Yanında kız kardeşi olduğunu bildiğim kızıl saçlı kız vardı. Yanına gidip sorabilirdim ama eğer o değilse büyük rezillik olurdu.

Yan tarafı da geçip üç binanın arkasına vardım, ilk binanın arkasındaki çöp tenekesinden bahsediyor olmalıydı. Arka bahçe ön bahçeye nazaran daha sakindi. Burası gölge ve soğuk olduğu için pek tercih edilmiyordu kış aylarında. Çöp tenekesinin yanına vardığımda arkamı dönüp kolağan ettim, gözlerim Beren'in kardeşine takıldı. Buraya bakıyordu. Umursamayıp önüme döndüm ve eğilip çöp tenekesinin yanına bırakılan kutuyu aldım. Çok büyük değildi, bir ayakkabı kutusunun yarısına eş değerd.

Kutuyu elime alıp üzerine yapıştırılan kağıdı aldım, gözlerimi gezdirdim. Küçük harflerle 'dünyam olana,' yazıyordu. Kutuyu saklamadan yürümeye başladım, dikkat çekmeyecek derece elimde tutuyordum. Beren ve kardeşinin yanından geçerken gözlerimiz buluştu, ardından kırık ve üzgünmüşçesine eğdi başını. Anlam veremiyordum. Ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Eğer Beren, İzmarit değilse neden böyleydi? Anlam veremiyordum. Sanırım fazla takıyordum.

Okul kapısını açarak içeri girdim ve sınıfıma ilerledim. Büyük ihtimalle sınıf boş olacaktı. Sınıfa girmemle bu düşüncemin doğruluğunu ispatlamış oldum. Kapıyı kapatıp en arka sıraya geçtim ve oturdum. Elimin kutunun kapağına gitmesiyle telefonumun titremesi bir oldu. Telefonumu cebimden çıkartarak gelen mesaja baktım.

izmarit: açmadan önce, birkaç şey söylemek istiyorum. (14.20)

izmarit: onlara iyi bak olur mu? (14.20)

izmarit: ben her gece dudakların değdi diye onlara, parmakların değdi diye hazinem gibi sarıldım. (14.20)

izmarit: bir insanın şu dünyadaki tek varlığı, bir kağıt parçası olur mu hiç? (14.20)

izmarit: oluyor işte. (14.20)
izmarit: bugün, (14.20)
izmarit: senden gitme kararı aldım. (14.20)
izmarit: hiç gelememişken. (14.20)
izmarit: çünkü bu yol uzun. bitmek bilmez. (14.20)
izmarit: ve sonu bir duvara çıkıyor. (14.20)
izmarit: ben senin gökyüzü manzarasını görmek isterken, (14.20)
izmarit: eğer bu yolu yürür de sonunda bir duvara toslarsam, (14.20)
izmarit: yaşayamam. (14.20)
izmarit: seni beklemek, güzel. beklerim de. gocunmam hiç. (14.20)
izmarit: ama artık ağlamak istemiyorum ben. (14.20)
izmarit: özür dilerim. (14.20)
izmarit: şimdi, senden aldıklarımı, (14.20)
izmarit: sana verme vakti sevgilim. (14.20)
izmarit: ben seni çok sevdim. (14.20)
kullanıcı bulunamadı, izmarit. (14.21)

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Gözlerim dolmuyordu ama boşlukta hissediyordum. Ben hiç böyle bir sevgiye rast gelmemiştim. Ben hiç böyle sevilmemiştim. Beni babam bile böyle sevmemişti. Sanırım, sevseydi zaten, gitmezdi.

Gözlerim dolu dolu gitti kutunun kapağına ellerim. Neden böyle olmuştu bilmiyorum ama ilk defa derdimin aynı olduğu bir kişiyi bulmuş olmak, güzel hissettirmişti. Onun babası, onu severek ölmüşken benim babam benim için ölmüştü. Bilmiyorum, belki de bir yerlerde yaşıyordu. Nefes alıyor, çocuklarına sarılıp öpüyordu ama o adam başkasıydı. O adam benim babam değildi. Benim babam, ölmüştü.

Ellerim üzüntüden titrerken açtım kutunun kapağını. İçinde ahşaptan yapılmış bir kutu daha vardı. Bir roman kitabının yarısı kadar büyüklüğündeydi. Üstünde süslü yazım stilleri ile 'İzmarit' yazılmıştı kazınarak. Yakılmıştı ahşap ve İzmarit kazınmıştı oraya. Buna sanırım ağlayabilirdim. Hiçbir zaman duygusal bir insan olmamıştım hayatımda. En azından babam öldüğünden bu yana soğuktum, kimseyle konuşmaz, muhatap olmazdım. Yaklaşık 8 yaşımdan beri, 11 senedir.

Ahşap kutuyu elime aldım, kapağının açılabilmesi için ucunun sıkıştırıldığı demirden kurtulması gerekiyordu. Yana çevirdim, kurtardım ve açtım. Gözlerim, yaklaşık 100'e yakın sigara izmaritiyle buluşunca gülümsedim, burukça. Hepsinin üzerinde yana yatırılmış şekilde tarihler yazıyordu. Büyük ihtimalle sigaraları içtiğim günlerin tarihleriydi. Sigaraları tek tek kutuya boşaltıp özenle yerleştirdim. Ahşap kutunun dibi gözükmeye başladıkça bir yazı daha belirliyordu. Tüm sigaraları büyük kutuya yerleştirdiğinde gözlerimin önüne serilen yazı ile çenemi sıktım.

ben seni çok sevdim.

Nedenini, niyesini, nasıl olduğunu veya ona neyin mani olduğunu bilmiyordum ama ben bu sevgiyi istiyordum. Ona sevilme, özel hissettirmişti şimdi. Oysa, engel yemiştin. 7 aydır görmediğim kız, fark etmediğim kız, benden sevgisini çekmişti. Yorulmuştu belki de, haklıydı. Yeterince ağırdı zaten yükleri. Beni sevmesi bile bir mucizeydi.

Kutuyu kapatıp büyük kutunun içine koydum ve arkama yaslandım. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ama sanırım, Sedef'ten yardım isteyebilirdim. Belki o, ona bir şekilde haber gönderebilirdi. Kim olduğunu bilmese bile aynı sınıftaydılar ve bir şekilde mesaj verebilirdi. İzmarit'i bulmalıydım. Kim olduğu umurumda değildi, onun sevgisine muhtaç hissediyordum.

ben seni çok sevdim.

İzmarit bebeğim beni ağlatıyor. :(

Lütfen lütfen lütfen bol bol yorum. ♥

#13# üvercinka.

*not: en sevdiğim bölüm olabilir. umarım siz de seversiniz.
not bitmiştir.*

Kutay: Sedef,

Kutay: Müsait misin?

Kutay: Derse girdin mi? (15.20)

Sedef: Evet, dersteyim.

Sedef: Ama sorun değil.

Sedef: Ne oldu? (15.23)

Kutay: Bir konuda yardım isteyecektim.

Kutay: Neyse,

Kutay: Okul çıkışı ders çalışacağız zaten. (15.23)

Kutay: Konuşuruz orada. (15.24)

Sedef: Peki, olur.

Sedef: Nerede çalışacağız? (15.26)

Kutay: Kütüphane Kafe var ya okulun yakınlarında. Süreyya Kafe, orada buluşuruz. (15.28)

Sedef: Aaa tamam, biliyorum. Şu sahibinin Cemal Süreya aşığı olan yer, değil mi? (15.29)

Sedef: O yüzden sanırım Süreyya ismi. (15.29)

Kutay: Evet. (15.29)

Sedef: Şu an çok alakasız olacak ama,

Sedef: Neden Süreya değil de Süreyya? (15.30)

Kutay: Çünkü sahibi, Cemal Süreya'nın Üvercinka'ya olan aşkı yüzünden isminden bir harf kaybetmesini hiçbir zaman kabul edememiş. Aşklar yüzünden insanın kendisinden bir şey kaybetmesi her zaman zoruna gidermiş. Ona göre aşk, insandan bir şey eksiltmeden, çok şey katmakmış. Öyle der hep. Kendi geçmişiyle alakalı sanırım. İstersen konuşuruz Gülten Ablayla. (15.33)

Sedef: Aaa, çok güzel.

Sedef: Olur tabii ki.

Sedef: Çok isterim. :) (15.35)

Kutay: Zil 5 dakika sonra çalar, orada buluşmak yerine buradan beraber gideriz. Seni bekliyorum güvenlik kulübesinin orada. Görüşürüz. (15.35)

Sedef: Evet, camdan gördüm şu an seni. (15.37)

Sedef: Görüşürüz. (15.37)

Telefonu kapayıp güvenlik kulübesinin yola bakan tarafına geçtim ve cebimden sigara çıkartıp dudaklarıma yerleştirdim. Ateşle buluşan sigaradan havaya firar eden dumanı ciğerlerime de nüksettirdim. Canım fazlasıyla sıkındı. Aklımda yüzlerce soru vardı. Sigaradan her seferinde çıkan duman aklımın bulanıklığıyla doğru orantılıydı resmen.

İki dakika sonra zil çalınca sigaramın daha yarısına gelmiştim. Sırt çantam tek omzuma asılıydı ve asılı olduğu elimi kot ceketimin cebine sokmuştum. Diğer elim hafifçe yukarı doğru süzülen dumanlara ev sahipliği yapan sigarayla doluydu. Merdivenlerde bordo beresiyle Sedef belirdi. Hızlı hızlı merdivenleri iniyor ve bana doğru koşuyordu. Saçlarını ilk defa görmüştüm, kısaydı. İzmarit olamayacak kadar kısa... Bir erkeğin saçıyla eş değer uzunluğa sahipti ama kız saçları olduğu için daha ipeksi ve zarif gözüküyordu.

Marjinal bir kızdı, okuldaki diğer kızlara pek benzemiyordu. Tarzı olsun, sohbeti ve hareketleri olsun değişikti. Siyah postalları vardı ve onların üzerine okula gelirken bej rengi bol bir pantolon giyiyordu. Tarzını sevmiştim.

Yanıma gelince duraksadı ama benim arkamı dönüp yürümemle o da yürümeye başladı. "Selam," diyerek giriş yaptı sohbete. Sigarayı dudaklarımdan ayırıp dumanı üfledim: "Selam," diye yanıt verdim gözlerim dumandan dolayı kısıliken.

"Benimle ne konuşacaktın?" dediği sırada sigaradan bir kez daha ciğerlerime doldurarak yana doğru fırlattım. "Sizin sınıfta bir kız var," diye giriş yaptım konuya.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bana anonim olarak yazıyor."

"Eee?" dedi heyecanla. Ama bu heyecan daha çok dedikodu varmışçasına bir ses tonuyla çıkan cevaptı.

"Ve beni engelledi."

"Oha," deyip gülmeye başladı. Katıla katıla gülüyordu ama sinirimi bozmamıştı. "Anoniminden engel yedin yani," dedi gülüşlerinin

arasında. Başımı yana yatırıp düşünüyormuş gibi yaptım ama düşünülecek bir tarafı olmadığını fark edip: "Öyle olmuş," dedim sanki yeni yeni fark ediyormuşçasına.

Sedef ani bir şekilde gülmesini kesip bana baktı. Boyu benden oldukça kısaydı, omuzlarıma geliyordu. Bu yüzden yüzüme bakması için zorlanması gerekiyordu. Arkadan bakıldığında küçük bir çocuk gibi gözüktüğüne emindim. Aslında o fazla kısa değildi. 1.68 ya da 170 olmalıydı ama ben 187'ydim. Sanırım sorun bendeydi.

"Ve sen buna üzgünsün?" dedi sanki onaylamamı istiyormuş gibi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Etkilendiğimden veya sevdiğimden değil. Zaten henüz bir hafta oluyor neredeyse. Sadece, ortak noktalarımız vardı ve kim olduğunu bilmesem de bana iyi geliyordu. Sana konunun hepsini anlatamam, biraz özel ama yardımına da ihtiyacım var."

"Yok, sorun değil," dedi ve nefesini verip önüne döndü. "Elimden geldiğince yardım ederim tabii ki."

"Kim olduğunu bulmak istemiyorum. O söylemeden onu bulursam gururu incinebilir. Sadece ona bir şekilde mesaj vermeliyim. Engeli kaldırmalı."

"Hım," deyip duraksadı. "Nasıl yapacağız peki bunu? Benim görevim ne?" dedi sessizce.

"Onun aklına gelmemi sağlayacaksın. İsmimi geçirebilir misin sınıftaki birkaç konuda? Ne bileyim, Huriye Hoca'nın dersinde 'Kutay sizi arıyordu hocam,' de mesela hocaya. İsmimi duysun. En küçük bir örnek," dedim burukça. Neden bilmiyorum ama böyle şeyler çok çocukça gelse de yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Tamam," deyip nefesini verdi seslice. "Yaparım."

"Teşekkür ederim," deyip gülümsedim.

"Önemli değil, umarım engeli kaldırır," dedi sessizce. Değişik bir kızdı Sedef.

"Ama bunun yerine sen bir hesap aç ve ona yaz mesela. Olmaz mı?"

"Eğer konuşmak isteseydi zaten konuşurdu diye düşünüyorum. Durum biraz da değişik aslında... Onu zor durumda bırakmak istemiyorum."

"Anladım."

Birkaç dakika sonra Süreyya Kafe'de olmuştuk. En arkalardan küçük, iki kişilik ahşap bir masaya geçtik. İçerisi tamamen ahşap mobilyalardan dizayn edilmişti. Loş ışıklar kullanılmıştı. Aydınlık bir yer değildi. Bar tabureleri ile olan kısmı bile vardı fakat bar ile alakası yoktu. Tavandan asılan uzun avizeler, masaların üzerindeki ders odak ışıkları, duvarlardaki yazarların sözleri ile donatılmış sözler ve hiç eksik olmayan, kısık sesteki fon müziği. Kahve kokardı burası. Ama herhangi bir parfüm değildi. Gülten Abla her sabah gelir ve burayı öyle güzel kahveyle donatırdı ki huzur dolardı insanın içi. Özel bir yerdirdi burası.

Gülten abla bir iki dakika sonra yanımıza geldi gülerek. "Hoş geldin Kutay'ım," dedi sevinçle ve sarıldı. Biraz eğilip belinden sarılmıştım ben de ona. Hafif kısa boylu, zayıf, ince ve zarif bir kadındı Gülten Abla. Saçları aynı Sedef gibiydi, kısacık. "Hoş buldum ablam," diyerek karşılık verdim ona ve ayrılınca gülümseyerek baktı bana. Elini yanağıma koyup okşadı. Ardından bizi oturmuş gülümseyerek izleyen Sedef'e döndü. Sedef ona dönmesi ile ayağa kalktı. "Bu hanım kızımız da kim Kutay?" diye sordu gülerek.

Sedef atılarak: "Sedef ben, memnun oldum," dedi gülümseyip. Ardından Gülten Abla'yı beklemeden sarıldı. Cana yakın ve samimi birisi olmalıydı. Gülten abla sevinçle kahkaha attı, garip bulmuş olmalıydı. "Ben de memnun oldum kızım," dedi kahkaha atarken.

"Burası çok güzelmiş," dedi ayrılırken Sedef. "Biliyordum ama daha önce hiç gelmemiştim. Pek evden çıkan bir tip değilimdir. Ama bundan sonra hep buradayım," dedi. Benimsemiş olmalıydı.

"Gel tabii, sohbet ederiz, kahve içeriz, çay içeriz, kitap okuruz. Burası sizlerin evladım," dedi tebessümünü hiç eksik etmediği dudaklarıyla. "Otursanıza," dedi ardından sandalyeleri göstererek. "Sen de gelsene Gülten Abla," dedim onu da davet ederek. Gülten Abla bir sandalye de kendine çekerken: "Sedef seninle konuşmak, tanışmak istedi. İlgili sanırım böyle şeylere," dedim.

"Evet. Cemal Süreya aşığıyım," dedi heyecanla Sedef. "15 yaşımdan sonra daha da bir ilgi duymaya başladım şiirlere. Eskiden daha çok roman okurdum."

Gülten Abla gülümseyerek ve hayranlıkla bakarak dinliyordu Sedef'i. "Ne güzel... İyi anlaşıcağız desene!" dedi ve eliyle Sedef'in

bacağını sıvazladı.

"Montunu, bereni çıkar da rahat et kızım. Askılığa asabilirsin," dedi. Her masanın yanında üç tane askılık vardı gelenlerin rahat edebilmesi adına. Duvara monte edilmiş askılıklara montunu astı Sedef ilk önce. Ardından beresini de kafasından çıkarttı ve uzun süre havasız kalmış saçlarını eliyle dağıtıp havalandırdı. Gözüm sürekli ellerine ve parmağındaki yüzüğe takılıyordu.

Sedef iyice yerleşince ahşap sandalyeye Gülten Abla'ya döndü ve: "Kutay'a da sordum ama sizden dinlemek istedim açıkçası," diye giriş yaptı cümlesine. "Neden Süreya değil de Süreyya?"

Gülten Abla bu soruyla hafif tebessüm etti. Ardından içli bir şekilde nefes doldurdu ciğerlerine, gülümsedi. "Bilirsin Şair Cemal'in arkadaşıyla girdiği iddiayı. Bir telefon numarası adına iddiaya girerler. Şair Cemal, unutmadığını hatırladığını söyler arkadaşına. Oysa Şair Cemal'in söylediği telefon numarası değil, arkadaşının söylediği telefon numarası doğrudur. Cemal bilemez, hafızasına güvenir tabii. O yüzdendir bu inadı, iddiası. Yanlış çıkarsa isminden bir harf atacağım, der," dedi Gülten Abla. Ardından memnuniyetsizce başını salladı. "Yanlış çıkar. Telefon numarası onun dediği gibi değildir. Söz konusu telefon numarası ise, Üvercinka'nındır. Bilir misin Üvercinka'yı?"

Sedef hızla atıldı. Ben ise onları dudağımdaki minik tebessümle izlemekle yetiniyordum. "Evet, Cemal Süreya'nın şiiri, değil mi?"

Gülten Abla bu cevap ile hafifçe başını salladı, acısını deşiyormuşuz gibi geliyordu. "Sadece bir şiirden ibaret değildir Üvercinka. Güvercin Kanadı'nın kısaltılmış halidir, hem de öylesine tutkulu bir aşk hikayesi. Bilirsin, Şair Cemal çapkın bir adamdır. Ömrü boyunca bir çok kişiyi sevmiştir ve sevdiği kişilerin aşkını da acısını da dibine kadar yaşamıştır. Yani 'ayran gönüllü' tabiri ile pek örtüşmese de 'çapkın' diyebiliriz," dedi gülümseyerek.

Bu sırada Gülten Abla'nın yanında çalışan genç bir kız bize çay getirmişti. Çayları önümüze bırakıp geri çekildiğinde Sedef çayından bir yudum aldı ve iyice Gülten Ablaya dönerek onu dinlemeye devam etti. "Cemal Süreya'nın ilk aşkı Seniha diye bilinir. Öyle ki ortaokul ikide sever Seniha'yı ve ilk evliliğini de onunla yapar. Hatta ona olan aşkını 'Seni sevdiğim anda her şeyim kızıl oldu, Masmavi defterime kızıl satırlar doldu...' diye tahtaya yazarak ilan etmiştir. Ama komünist

ilan edilmesinden korkarak o 'kızılı' yeşil rengi ile değiştirir, 'Seni sevdiğim anda her şeyim yeşil oldu. Masmavi defterime yeşil satırlar doldu,' der. Kızıl demesinin sebebi ise Seniha kızıl saçlı bir kadındır."

Sedef kısa bir anlığına bana bakıp tekrar Gülten Abla'ya döndü. O kadar dikkatini çekmişti ki sağ bacağını kırarak onun üzerine oturmuş, sol bacağının altından geçirmişti. Sol bacağı ise yere değmiyor, sandalyede sallanıyordu. Ama bu saygısızca bir oturuş değildi, aksine öne doğru eğilmiş onu pür dikkat dinlemekle meşgul gibiydi. "Sonra ne olmuş peki? Üvercinka Seniha mı yani? Karısının telefon numarasını mı unutmuş?" dedi Sedef. Buna ben de güldüm, çünkü Cemal Süreya'ya kızar gibi ve sitemle söylemişti.

Gülten Abla kahkaha atarak sözlerine devam etti. "Hayır, bekle kızım. Anlatıyorum," dedi. "Dediğim gibi, Seniha ile evlendi, hatta onunla olan aşkı herkeslere örnek gösterildi. Birlikte mektuplar yazarlardı ve bir kelime Cemal yazarken bir kelime Seniha yazarmış. Farklı renklerdeki kalemle yazdıkları mektubun uyumunu düşünebiliyor musun? Onları öylesine bir aşk ki, Şair Cemal, Seniha'ya 'gibisi olmayan yar' derken Seniha Cemal'e 'gibisi olmayan adam,' dermiş. Gibileri yasaklamışlar birbirlerine... Neyse, zaman geçiyor. Seniha hamile kalıyor ve içlerinde ilk çocuklarının heyecanı var. Tabii bu sırada Seniha hamileyken Şair Cemal, bir genç kızla tanışır. Ondan çok çok küçük bir kız ve ona 'Üvercinka' adını verir, aralarında tutkulu bir aşk başlar. Fakat Şair Cemal'in 58 yıllık hayatında bu genç kızın ne adını bilen ne de yüzünü gören kimse olmayacaktır. Üvercinka diye duyulmuş ve bu gizem böyle devam etmiş. Hâlâ kim olduğu bilinmiyor ve büyük ihtimalle de bilinmeyecek," deyip çayından bir yudum aldı Gülten Abla.

"Nasıl yani? Üvercinka diye biri var ama bu kız kim bilmiyor mu kimse? Sadece Üvercinka olan o kız biliyor..."

"Aynen öyle canım. Süreya'nın hayatındaki bu sır, ona en güzel şiirini yazdırtacak ve bir anda şöhret olmasına sebep olacaktır. Fakat bir karar vermesi gerekiyordur. Hamile eşi çocuklarını doğurmak üzeredir ve Cemal, Üvercinka'dan ayrılıp eşine geri döner. Bir ağustos günü ayrıldığı Üvercinka için bir şiir yazar. Ayriyeten de en acı dolu cümleyi kurar: "Acıların adını ağustos koymalıdır," diye. Öyle işte canım kızım, sonrasında Üvercinka şiiri yazılır ve şöhret olur. Gelgelelim, bu hikayede Şair Cemal'in Süreya'ya dönüşümüne,"

diyerek nefesini verdi Gülten Abla. Burası en acı dolu yeriymiş anladıklarını.

"Üvercinka'yı kaybetmesinin ardından isminden bir harf çıkartır ve bu iki tane bulunan 'y' harfidir. Bu kafenin Süreya değil de Süreyya oluşunun nedeni ise... Bana göre aşk canım kızım, bir şey eksiltmeden çok şey katmaktır insana. Gideceksen de ondan bir şey eksiltmeyeceksin. Ona bir şey katarak gideceksin ki, bir anlamı olsun onun hayatında kapladığın yerin. Aşk, eksiltmez. Aşk, kırmaz canım kızım," dediği sırada Sedef üzgünce nefesini verip gülümsedi. Bana baktı, "Çok güzel," diye mırıldandı.

"Hiçbir zaman Şair Cemal'in Süreya oluşunu kabul etmemişimdir. Bu yüzden de Cemal Süreya demem, Şair Cemal derim. Eksiltmesin aşk," dedi Gülten Abla ve burukça gülümsedi. Sedef dolan gözlerini elleriyle silerek sarıldı hızla Gülten Abla'ya. Duygulanmış olmalıydı. "Üvercinka'dan birkaç satır okur musunuz?" dedi Sedef titreyen dudaklarına mani olmaya çalışırken.

Gülten Abla sessizce gülümsedi, "Okuyayım," dedi. Ardından gözleri çayına daldı, okumaya başladı. İkinci kıtadan başlamıştı Gülten Abla.

(Medyayı açabilirsiniz.)

"Aydınca düşünmeyi iyi biliyorsun eksik olma;

Yatakta yatmayı bildiğin kadar.

Sayın Tanrıya kalırsa seninle yatmak günah, daha neler...

Boşunaymış gibi bunca uzaması saçlarının,

Ben böyle canlı saç görmedim ömrümde.

Her telinin içinde ayrı bir kalp çarpıyor...

Bütün kara parçaları için...

Afrika, dahil." deyip sustu Gülten Abla. Ardından bir kıta daha atlayıp son iki kıtayı okumaya başladı.

"Birlikte mısralar düşünüyoruz; ama iyi ama kötü...

Boynun diyorum, boynunu benim kadar kimse değerlendiremez.

Bir mısra daha söylesek sanki her şey düzelecek.

İki adım daha atmıyoruz bizi tutuyorlar.

Böylece bizi bir kere daha tutup kurşuna diziyorlar.

Zaten bizi her gün sabahtan akşama kadar kurşuna diziyorlar...

Bütün kara parçalarında,

Afrika, dahil.

*Burda senin cesaretinden laf açmanın tam da sırası.
Kalabalık caddelerde hürlüğün şarkısına katılırkenki
Padişah gibi cesaretti o, alımlı değme kadında yok.
Aklıma kadeh tutuşların geliyor,
Çiçek Pasajında akşamüstleri,
Asıl yoksulluk ondan sonra başlıyor.
Bütün kara parçalarında,*

Afrika, hariç değil." deyip sustu Gülten Abla. Ağır gelmişti sanırım ama yine de gülümsüyordu. Acısını saklamakta o kadar iyiydi ki bazen ona hayran kalıyordum.

"Çok güzel okudunuz," dedi hayranlıkla Sedef. Gülümsedim. Gerçekten de öyleydi, Gülten Abla'nın çok hoş bir sesi vardı. Hele ki şiir okurken öyle güzeldi ki ağlamamak, duygulanmamak elde değildi. "Teşekkür ederim canım, eee sen de oku bakalım bir şiir," dedi ardından Gülten Abla.

"Ben mi?" diye atıldı Sedef utançla. "Ben... okuyamam k-," diyeceği sırada Gülten Abla susturdu onu. "Şşşt, burada itiraz etme hakkı yok. Oku dedikse, okuyacaksın," dedi gülümseyerek. Sedef mahcubiyetle başını eğdi. Parmaklarını elinin içine almış sıkıyordu, utanmış olmalıydı.

"Cemal Süreya'nın değil, deseler de bu şiire, Cemal Süreya'nın şiiriymişçesine okumak istiyorum," dedi Sedef. Ardından başını kaldırdı. Gözleri benim ile Gülten Abla arasında gidip gelirken, başladı şiire.

*"uzaktan seviyorum seni
kokunu alamadan,
boynuna sarılamadan
yüzüne dokunamadan
sadece,"* deyip duraksadı Sedef ve gözlerini kaldırdı, bana baktı. "Seviyorum," deyip tamamladı ilk kıtayı.

*"Öyle uzaktan seviyorum seni
elini tutmadan
yüreğine dokunmadan
gözlerinde dalıp dalıp gitmeden
şu üç günlük sevdalara inat
serserice değil adam gibi seviyorum
öyle uzaktan seviyorum seni*

*yanaklarına sızan iki damla yaşını silmeden
en çılgın kahkahalarına ortak olmadan
en sevdiğin şarkıyı beraber mırıldanmadan
öyle uzaktan seviyorum seni
kırmadan
dökmeden
parçalamadan
üzmeden
ağlatmadan uzaktan seviyorum
öyle uzaktan seviyorum seni;
sana söylemek istediğim her kelimeyi
dilimde parçalayarak seviyorum
damla damla dökülürken kelimelerim
masum beyaz bir kağıtta seviyorum."*

Şiiri okurken dudakları titremiş, çenesi titremiş ve ağlamamak için zor dursa da ağlamıştı en sonunda. Sanırım o da birini seviyordu.

ben seni çok sevdim.

Selam. İnş ters köşe falan yapmıyorumdur bb.

Ya da yapıyorumdur, kim bilir?

Sanırım, yapıyor olabilirim.

Ama bunu kimse bilemez. Ben hariç. :)

#14# birisini seviyorsun sanırım.

bu da gece hediyesi olsun. ♥

Kutay: Çok güzel okudun şiiri. (20.15)

Kutay: Ağlayacak gibiydin,

Kutay: Dudakların titredi,

Kutay: Çenen falan...

Kutay: Güzeldi. (20.15)

Sedef: Teşekkür ederim. Her zaman okuyorum zaten ama pek de başarılı olduğum söylenemez. (20.16)

Kutay: Hayır, cidden aşırı güzeldi. (20.17)

Kutay: Ama, senden beklemezdim açıkçası. (20.17)

Sedef: Neden? :)

Kutay: Böyle daha duygusuz, pek bir şeyleri takmayan, serseri bir tipe benziyorsun. Böylesine şiire ilgi duyacağını düşünememiştim. (20.18)

Sedef: Pek yansıtmam içimi dışıma.

Sedef: Gülten Abla'dan çok etkilendim. (20.19)

Sedef: Yoksa okumazdım sanırım. (20.19)

Kutay: Gülten Abla çok sevdi seni. :) (20.25)

Sedef: Ben de onu çok sevdim.

Sedef: Bugün anlattığı hikayeleri hâlâ daha düşünüyorum ve cidden aşırı güzeldi ya...

Sedef: Ama onun hikayesini daha çok merak ediyorum. (20.26)

Kutay: Gülten Abla'yı 9.sınıftan beridir tanıyorum yaklaşık 4 senedir ve daha hiç açmadı bile o konuyu.

Kutay: Açtırmadı da. (20.27)

Sedef: Yaralı, belli... (20.18)

Kutay: Sen de yaralı duruyorsun? (20.19)

Kutay: Birini seviyorsun sanırım. (20.20)

Sedef: Efendim? (20.22)

Sedef: Hayır.

Sedef: Birini sevmiyorum Allah korusun cödzmxçöxm
Sedef: İşim olmaz öyle şeylerle.
Sedef: Sadece şiirlerdeki o duyguyu tatmayı seviyorum. (20.23)
Kutay: Pekâlâ, öyle olsun. (20.23)
Sedef: Bunlar ne dcşlxkcmösdxcn (20.26)
Sedef: Galerini aşırı merak ettim şu an .d (20.26)
Kutay: Senin galerinde yok mu? (20.27)
Kutay: Ben herkeste var sanıyordum ya... (20.27)
Sedef: Valla yok ama sevdim mcdkömxöçxzö (20.30)
Kutay: Galerisi kendi fotoğraflarıyla dolu olan tiplerden misin?
(20.32)
Sedef: Hayır, kendi fotoğrafımı da pek çekmem.
Sedef: Neyse, boş ver. (20.34)
Kutay: Pekâlâ.
Kutay: Bugün de çalışamadık. (20.35)
Kutay: Yarın istersen bizim eve gel,
Kutay: Yani annem de evde olacak zaten.
Kutay: Mutfakta çalışırız,
Kutay: Sorun olmazsa tabii. (20.35)
Sedef: Hayır,
Sedef: Yani tabii ki sorun olmaz.
Sedef: Ama ben Gülten Abla'ya gitmek istiyorum :/
Sedef: Sanırım bağımlı oldum oraya... (20.36)
Kutay: Olur sorun değil :)
Sedef: Pekâlâ, (20.37)
Sedef: Yarın görüşürüz o halde.
Sedef: Bu arada, unutmadım. Sınıf grubunda da seninle alakalı
şeyler yazarım.
Sedef: Arada dedikodu da yapıyoruz.
Sedef: Görür yani seni :) (20.38)
Kutay: Teşekkür ederim. (20.39)
Kutay: Görüşürüz. :) (20.39)
ben seni çok sevdim.

#15# kaçıyor musun sen benden?

Duş almamı tamamlayıp suyu kapattım ve saçlarımı sıkıp iyice suyunu akıttım. Duştan çıkıp havluyla kurulandım ve beyaz havluyu belime sarıp saçlarımı kuruttuğum havluyu da omuzlarıma astım. Duş almak fazlasıyla iyi gelmişti. Zaten her sabah alıyordum. Küçüklükten beri alışkanlık haline gelmişti. Duş almadan dışarı çıkamaz hale gelmiştim. Bu iyi bir şeydi benim için. Banyomdan çıkarak odama giriş yaptığımda telefonumun bildirim ışığının yandığını gördüm. Yatağıma eğilip telefonu elime aldım ve gelen bildirimin üstüne tıkladım hızla.

Sedef: Beee geeeldim. :) (13.00)

Kutay: Makyaj yapıp oje sürmüşsün? Pek senlik değil diye biliyordum böyle şeyler. (13.09)

Sedef: Okula gelirken makyaj yapıp oje sürmeye pek vaktim olmuyor. Ne gecenin köründe uykumdan ödün verecek kadar güzel hissetmek istiyorum ne de sabahın köründe uykumdan uyanacak kadar... (13.09)

Sedef: Uyku, önemli.(13.09)

Sedef: Baya.

Sedef: Baya ama. (13.09)

Kutay: Baya.

Kutay: Bu arada ben de evden çıktım 5 dakikaya orada olurum. (13.10)

Yazdığım mesajdaki koca yalana pek kafa takmadım, sıırıttım ve belimdeki havluyu indirip yatağımanın üzerindeki iç çamaşırını üzerime geçirdim. Ardından siyah kot pantolonu da bacaklarımı saracak şekilde giyindikten sonra siyah kazağıımı da giyip aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı elime aldığım kurutma makinası ile birkaç dakikada kuruttum. Eskiden uzun ve dalgalıydılar ama yeni kestirdiğim için kurumları pek de zaman almıyordu. Saçları hızlı

uzayan biri olarak bir iki hafta içerisinde eski halini alacağına emindim.

Saçlarım kuruduktan sonra ellerimle hafifçe bir şekil verdim ve yatağıma oturup çoraplarımı giyindim. Ardından ayağa kalkıp komodinin üzerindeki bileklikleri bileğime geçirip saatimi taktım. Parfümümden de birkaç kere sıktıktan sonra siyah kabanımı üzerime geçirdim, aşağı indim. Kapının yanındaki postallarımı da ayağımla buluşturdum. Kapının yan tarafından anahtarları alıp cüzdanımı kabanımın iç cebiyile buluşturdum.

"Anneeee! Ben çıkıyorum, görüşürüz. Öptüm bir tanem!" diye bağırdım ve cevap vermesini beklemeden çıktım kapıdan. Arkamdan 'görüşürüz' dediği kulaklarıma ulaşmıştı. Bahçe kapısını da çekerek kapattım ve kendimi sokağa attım. Yaklaşık olarak '5 dakikaya oradayım' dememim üzerinden 15 dakika geçmişti ve benim daha gidecek 20 dakikalık yolum vardı yürümek istediğim için.

Telefonumu çıkartıp gelen mesajlara baktım. Hepsi Sedef'tendi.

Sedef: Neredesin? (13.18)

Sedef: Geliyor musun? (13.20)

Sedef: Gülten Abla ile iyi dedikodunu yaptık he. (13.20)

Sedef: Sanırım sen yeni uyandın cöşxçdcödcçmx

Sedef: Ama bunu benim yapmam gerekiyordu... (13.25)

Sedef: GEL ARTIK YETER (13.26)

Kutay: Geliyoruuum.

Kutay: Az sabır he şurada beş dakika bekledin bu ne sinir? (13.27)

Sedef: Kutay evden yeni çıktığını ikimiz de biliyoruz .d (13.28)

görüldü, kutay. (13.29)

Telefonu kapatıp cebime attım. Yürümeye devam ettim, tartışmanın pek de faydası yoktu. Aksine yavaşlatıyordu beni. Anayola çıkıp caddede yürümeye başladım. Yürürken genellikle etraftaki yazıları okur, reklam pankartlarına bakardım. Yere bakarak yürümek ya da insanlara bakmak pek tarzım değildi. Karşı kaldırımdaki pankartı okurken Beren'e benzeyen bir kız takıldı gözüme, duraksadım. Beren miydi o? Ani bir şekilde arkasını döndü ve göz göze geldik. Göz göze gelmemiz ile önüne dönmesi bir olmuştu. Ona doğru ilerlemeye başlayınca adımlarını daha da hızlandırdı.

Bu kız İzmirli miydi? Başka hiçbir aday yoktu. Ya Beren'di ya da İzmirli daha önce hiç hayatıma girmemişti.

Beren'e yaklaştıkça hızlanması beni kuşkulandırmaktan başka bir şey yapmıyordu. "Beren!" diye bağırdım arkasından ama durmadı. Elini saçına atıp kulağının arkasını tutturdu ve yürümeye devam etti. Koşmaya başladım arkasından ve kolundan tutup kendime döndürdüm. "Bağırıyorum, duymuyor musun?" diye sordum soluklanırken.

"Ne? Duymamışım," dedi ve yürümeye devam etti hızla. "Kaçıyor musun sen benden? Yoksa ben mi yanlış anlıyorum?" dedim kinayeli bir ses tonunu takınıp.

Durdu ve arkasına döndü, saçını yeniden kulağının arkasına tuttururken parmağındaki yüzük dikkatimi çekti. Evet, işte! Beren İzmirli'ti. Teni, saç, yüzüğü ve hareketleri bunu tasdikliyordu. "Ha-hayır sadece acelem var. Görüşürüz Kutay," dedi ve arkasını dönüp hızla ilerlemeye başladı. Daha fazla irdelenemedim, ben görmem gerekeni görmüştüm. Keyifle sııttım ve arkamı dönüp kafeye ilerlemeye başladım.

Birkaç dakika sonra kafenin kapısını açıp içeri girdim. Sessizdi her zamanki gibi. Birkaç kişi vardı ve onlar da üniversite öğrencisi olmalıydılar, yüzlerce sayfa ile cebelleşiyorlardı. Kafenin kaldırım kenarındaki dış mekanından geçip iç mekana giren kapıyı ittim ve içeri girdim. Burada kimse yoktu, Sedef'ten başka. Dün oturduğumuz masada, kafasında bere uyuyordu. Kollarını kendine yastık yapmış, masanın üzerine koymuştu. Yanakları yumuşaklığından yana doğru sarkmıştı. Ve o bere hiç çıkmıyordu başından. Saçı kısa olduğu için berenin içine tam girmemiş, yüzüne dökülüyordu.

"Kızı bir saat bekletince uyudu," dedi kinaye dolu bir ses tonuyla Gülten Abla. "Saat 1'e çeyrek varken geldi buraya kızcağz. Şimdi bakayım saate," deyip kolunu kaldırdı. "Saat 2 Kutay evladım. Neredesin sen?" dedi. Baya baya iğneliyordu beni. Bense Sedef'e bakıp gülüyordum.

"Ha," deyip kendime geldim ve: "Uyandırılalım, ders çalışacağız," dedim. Ardından Sedef'e ilerleyip dürteceğim sırada elime vurdu Gülten Abla. "Bırak! Nasıl uyandıracağını biliyoruz, öyle kız mı uyandırılır?" dedi ve beni kenara itip yerime yerleşti.

"Allah Allah! Daha dün tanıdın abla kızı, dört senedir yanımdayım. Ayıp ediyorsun he," dedim ama beni takmayıp Sedef'in önüne düşen saçını düzeltti ilk önce. Ardından şefkatle omzuna dokunup: "Sedef, yavrum. Haydi uyan kızım, Kutay geldi," dedi ama Sedef birkaç kez dudaklarını kıpırdatıp mayhoşluğunu sergiledi. Daha sonra olaya ben el atıp: "Bak sevgili ablacım, biz gençler," deyip giriş yaptım konuya. "Tabii sen bilmezsin, yaş farkı var," dedim bana soktuğu lafın karşılığı niyetinde. "Böyle uyanmayız," dedim ve ellerimi Sedef'in kulağının yanına getirip hızla çarptım. "Böyle uyanırsınız," dediğim an Sedef sıçradı uykusundan.

"Noluyo' ya!" diye bağırıp elini beresine attı, tek gözü kapalıydı. "Bana bak hergele, ellerini kırarım senin!" diye bağırdı Gülten Abla bana. Ardından kalkan Sedef'in başını elleri ile sarıp karnına bastırdı. "Bir şey yok kuzum, Kutay gelmiş de ders çalışmak için uyandırıyordu.

"Sarı Kız mıyım ben ya? İnsan gibi uyandırarsana, iki ismimi söyle sen kalkardım ben," dedi ve arkasından kafasını kaşıyıp: "Allah Allah" diye mırıldandı. Gülten Abla ile göz göze gelip gülümsedik.

"Bir dahakine artık," dedim. Ağzının içinde bir şeyler geveledi sinirle önündeki çantasını düzeltirken duyamamıştım. Bu sırada Gülten Abla arka tarafa geçmişti, bize çay getirecek olmalıydı.

"Duyamadım," dedim iğneleyerek.

"Kulağının arkasını görürsen uyandırırısın diyorum bir daha," dedi tamamen açık sözlü olarak. Büyük ihtimalle az önce de 'bok uyurum bir daha senin yanında' demişti. Güldüm. Sinirlenmişti ya da uykusundan uyandırıldığı için huysuzdu.

"Eee, ne getirdin yanında?"

"Kalem," deyip elindeki kalemi gösterdi. Ardından onu bırakıp silgiyi aldı: "Silgi," dedi ve sonra onu bıraktı, test kitabını aldı. Sayfalarını bana göstererek bembeyaz oluşunu gösterdi. "Fırından yeni çıkmış test," dedi. Gülümsedim.

"Tamam, hadi başlayalım o halde," dedim kabanımı çıkarıp sandalyemin arkasına asarken. Beni izliyordu, elimi kaldırıp salladığım sırada Gülten abla tepside iki çay ve kurabiyelerle geldi. "Size getirdim, ders çalışırken atıştırın," dedi gülerek. Gülümsedim. "Teşekkür ederim," dediğim an Sedef de demişti ve aynı anda aynı

kelimeleri söylemiştik. G z göze gelince gözlerini ayırıp önüne döndü, eline kalem alıp test kitabı ile ilgilenmeye başladı.

Gülten Abla yanımızdan ayrılınca çalışmaya başlamıştık. Sedef fazlasıyla gergindi, yapamayacak oluşunun korkusu vardı büyük ihtimalle.

ben seni çok sevdim.

#16# seviyorum.

Kutay: Bugün telefonunda gördüğüm o fotoğrafı nasıl açıklayacaksın? (21.19)

Kutay: Ne demek gizlice fotoğrafımı çekmek? (21.20)

Kutay: Sapık mısın sen kızım? (21.20)

Kutay: Çevrimiçisin cevap versene. (21.20)

Sedef: Kutay, (21.21)

Sedef: Çok yanlış anladın.

Sedef: Cidden.

Sedef: Ve gerçekten çok kırıldım.

Sedef: Kafede bağırıp çağırıp gittin, dinlemedin bile. (21.22)

Sedef: Fotoğrafımı çekecektin o sırada galerimi karıştırdın, buna hiç gelmiyorum bile ama,

Sedef: O fotoğrafın seninle alakası yok.

Sedef: Fark ettiysen uzaktan çekilmiş. (21.23)

Sedef: Seni değil, Arda'yı çektim.

Kutay: Yani Arda'yı mı seviyorsun? (21.23)

Sedef: Evet.

Sedef: Seviyorum.

Sedef: Ama lütfen, aramızda kalsın.

Sedef: Hazır değilim henüz söylemeye.

Sedef: Ve net bir şey yok,

Sedef: Sadece hoşlantı. (21.24)

Kutay: Ben beni seviyorsun sandım.

Kutay: Ve hiç hoşlanmam fotoğrafımın çekilmesinden. (21.24)

Sedef: Dinleseydin, açıklama yapacaktım. (21.25)

Kutay: Arda'nın sevdiği yok neden açılmıyorsun? (21.25)
görüldü, sedef. (21.25)

Kutay: Çevrimiçisin cevap ver Sedef. (21.40)

Sedef: Çünkü,

Sedef: Sevgili olmak istemiyorum.

Sedef: Sevgili olmak, çok özel. Yani gelip geçici bir şey olacaksa hiç başlamak daha iyi. Sevgili olmak için sevgili olanlardan değilim. Sadece seviyorum. (21.43)

Kutay: Anladım. (21.43)

Kutay: Merak etme, sırrın bende güvende. (21.44)

Kutay: Arda en yakınım yıllardan beri ama söylemem.

Kutay: Rahat olabilirsin. (21.44)

Sedef: Raadım zaten :) .d (21.50)

Sedef: Söylemeyeceğini biliyordum. (21.50)

Kutay: Yenge mi olcan lan başımıza dclxöçzxçö (21.52)

Sedef: Ya ya... (23.54)

ben seni çok sevdim.

#17# neden vazgeçtin benden?

Sedef: YA SEN NAPIYORSUN (18.29)

Sedef: MANYAK MISIN

Sedef: ALLAH'IM ÖLÜYORUM CDMXNCXÖÇCMXC (18.30)

Kutay: N'apmışım? (18.30)

Sedef: Sınıf tahtasına 'neden vazgeçtin benden?' yazıp sonuna sigara çizmek ne dıxşcmöcxödc (18.30)

Sedef: Çocuk musun sen xömsdkçmc (18.30)

Kutay: Napabilirim lan (18.31)

Kutay: İki haftadır engelliyim (18.31)

Kutay: Kız yazmıyor bana

Kutay: Kafayı yiyeceğim

Kutay: Onu düşünmekten başka bir halt yapamıyorum. (18.31)

Kutay: Sevdiğimden değil ama benden vazgeçmiş olma düşüncesi sinirlerimi bozuyor

Kutay: Bencilce ama öyle işte. (18.34)

Sedef: Baya konuştuk ama sınıfta (18.35)

Sedef: Güldük eğlendik özür dilerim ama dalga geçtik cmdscöcnxz

Sedef: Seninki kimse baya iyi mesaj olmuş

Sedef: Yazar bence yakında. (18.36)

Kutay: Umarım. Yoksa çıldıracağım. (18.36)

Sedef: Aklında biri var mı? (18.37)

Kutay: Var aslında. Eminim de ama iki haftadır ondan da ses seda yok. Köşe bucak kaçıyor benden. (18.37)

Kutay: Neyim lan ben

Kutay: Herkes kaçıyor benden (18.38)

Sedef: Allah affetsin çok güldüm he cmöczöxcnmc

Sedef: Baya güldüm.

Sedef: Baya... (18.40)

ben seni çok sevdim.

#18# ağlıyordun.

ltffen yorum ve oyları biraz yükseltelim. sizleri seviyorum.

Kutay: Sedef. (14.50)

Kutay: Ne oldu? (14.50)

Kutay: Ağlıyordun ğle arasında. (14.50)

Kutay: Okuldan koşarak çıkarken gördüm seni. (14.50)

Kutay: Bir şey mi oldu? (14.50)

Kutay: Bir yerine falan? (14.50)

Kutay: Ya da ailenle ilgili bir haber mi aldın? (14.50)

Kutay: Endişelendim senin için? (14.50)

Kutay: Gelecektim peşinden ama sınavım vardı. (14.50)

cevapsiz arama, kutay. (14.50)

cevapsiz arama, kutay. (14.51)

cevapsiz arama, kutay. (14.52)

Sedef: İyiyim. (14.52)

Kutay: Arıyorum aç, sesini duyacağım. (14.52)

(yazar notu: Özür dilerim bölüyorum ama burada yazarken içimden 'o senin yengen yengen' diye geçirmedim değil, tşk, d, by.)

Sedef: Kutay, iyiyim dedim. (14.53)

Sedef: Yalnız kalmaya ihtiyacım var. (14.53)

Sedef: Klasik ergenlik şeyleri işte ya, (14.53)

Sedef: Büyütülecek bir şey değil. (14.53)

Sedef: Her şey üst üste geldi sadece, (14.53)

Sedef: Patladım en sonunda. (14.53)

Sedef: Bu kadar. (14.53)

Sedef: Gülten Ablanın yanındayım, merak etme. (14.54)

görüldü, kutay. (14.54)

Sedef: Sen benim sözüme güvenmiyor musun da Gülten Ablayı arıyorsun?(15.04)

Kutay: Sen benim inanmayacağımı bilmiyor musun da yalan söylüyorsun? (15.06)

Kutay: Kötüymüşsün. (15.06)

Kutay: Geliyorum. Ayrılma oradan. (15.06)

Sedef: Sen böyle dedin ya (15.07)

Sedef: Kesin ayrılmam :) (15.07)

ben seni çok sevdim.

#19# kesin yaşanmıştır bu.

sınır koyan yazarlara bir 'okur' olarak gıcık olurum, asla da yapmam, diğer kitabımdan bilen bilir. Ama bu texting olmasına ve okuması kolay olmasına rağmen yorum yapmayan, oy vermeyenler var. Bu yüzden;

40 oy, 70 yorum. saygılar. :) özür dilerim baes :(

Kutay: Neredesin sen? (17.30)

Kutay: Nereye kaçtın fare gibi? (17.30)

Kutay: Kelimenin tam anlamıyla fare gibi... (17.30)

Kutay: Kamera kayıtlarından baktım. (17.30)

Kutay: Çanta mont bere hepsini giyinmeden takmadan sırtlanıp uçmuşsun kafeden. (17.30)

Kutay: NİYE KAÇIYORSUNUZ LAN BENDEN (17.30)

Sedef: Çünkü yalnız kalmak istediğimi söyledim? (17.33)

Kutay: Ama bir yere ayrılma dedim. (17.33)

Sedef: Ayrılacağımı da söyledim. (17.34)

Kutay: Bulacağımı da söyledim. (17.34)

Sedef: BULABİLDİN Mİ BARI? (17.34)

Kutay: Arkana bak bakalım. :) (17.34)

görüldü, sedef. (17.34)

Sedef: Niye yalan söylüyorsun geri zekalı? (17.36)

Sedef: Sahildeki tüm insanlar bana baktı çığlık atınca. (17.36)
(bu mesaj silindi.)

Kutay: Gördüm. :) (17.36)

Kutay: Demek sahildesin... (17.36)

Kutay: Bir yere ayrılma.

Kutay: Geliyorum seni almaya. (17.37)

Sedef:

Kutay: Hani galerinde böyle şeyler yoktu kcmöcnmöxcv (17.39)

Sedef: Yeni indirdim. (17.39)

Kutay: Neyse geliyorum bir yere ayrılma.

Kutay: Yıldım artık.

Kutay: Yeter. (17.39)

Kutay: Konuşacağız sadece.

Sedef: (17.40)

ben seni çok sevdim.

#20# sakın ol liseli.

*not: bundan sonra saat yazmayacağım çok önemli olmadığı sürece.
ve evet tek neden üşeniyorum.*

not bitmiştir.

Kutay: İyi misin şimdi? (23.44)

Kutay: Eve geç bıraktım, umarım babanla bir sorun olmaz.

Sedef: Daha iyiyim.

Kutay: Sevindim.

Sedef: Teşekkür ederim konuştuğun için.

Sedef: İyi geldi.

Sedef: Babamla bir sorun olmadı. :)

Kutay: Anlatmadın ama, anlatmak istersen buradayım.

Sedef: Teşekkür ederim.

Kutay: Her zaman. Sorun değil yani. (23.50)

görüldü, sedef. (23.50)

Sedef: Uyudun mu? (03.08)

Sedef: Neyse, uyudun sanırım. İyi uykular. (03.25)

Kutay: Heey. Uyumadım lan. (03.30)

Kutay: Sen mi uyudun şimdi de?

Sedef: Hayır, geldim. (03.40)

Kutay: (03.40)

Sedef: Ya Kutay...

Sedef: Gecenin yarısı, gğldğrme beni.

Sedef: Annem kalkarsa sıçar ağzıma. (03.41)

Kutay: Peki... Uslu bir çocuk olmaya karar verdim. Şu şekilde:

Sedef: ALLAH SWNİN BEŞANP VERMWZİN (03.43)

Kutay: Amin.

Sedef: Skcem şimdi belasını .s.s

Sedef: Senin için bir sürü mood'luk fotoğraf şey ettim.

Kutay: eyw ciğerim.

Sedef:

Kutay: İyi aştın he kendini. .d

Sedef: Ne sandın koçm.

Sedef: Bakma öyle ufak tefek cici kız olduğumuza.

Sedef: Semt kızıyız he.

Sedef: Ayükün müğ!

Kutay:

Kutay: Aybediyon.

Kutay: Beni kaybediyon.

Sedef:

Sedef: Bi' sen zekisin zaten amk malı.

Kutay:

Sedef: Ya tamam.

•bu mesaj iletilemedi.

Sedef: Hadi barışalım.

•bu mesaj iletilemedi

Sedef: Gel burayaa.

•bu mesaj iletilemedi

Sedef: Aaa tek tik.

•bu mesaj iletilemedi

Sedef: N'oldu ya foton gitti?

•bu mesaj iletilemedi

ben seni çok sevdim.

#21# o senin yengen yengen.

sedefersan: acıların adını, ağustos koysunlar.

Konum: Süreyya Kafe.

3489 beğeni, 357 yorum.

berenkutluay: Bebeğimsu çok güzelsinsu. 🐣

sedefersan: ♥

kutayharmanli: Keşke bana özel gönderilmiş bir foto olarak kalsaydı...

sedefersan: üvercinka sana özel. 🧚

beyzaaaaslii: oha çıkıyor musunuz

beyzaaaaslii: kanka çıkıyorlarmış gitti gül gibi çocuk @nimetali1

nimetali1: ohaaaa

tugceyazgin: benim bundan nasssı haberim olmaz ya

tatliaycaninyeri: Cuma günü Sedef'in saat 15:43'te Kutay'a saniyede 3 adım atarak koşmasından belliydi, anlamıştım ben.

Kutay: Sevgili ilan edildik... (15.57)

Kutay: Ne diyorsun bu duruma?

Sedef:

Kutay: .d

Kutay: d0Ru

Sedef: Yorumları okuyup okuyup krize giriyorum. öxdşöxsşöfmx

Sedef: İyi ki Arda ile takipleşmiyoruz.

Sedef: Kızları ben ikna ederim sorun yok. :)

görüldü, kutay. (16.20)

ben seni çok sevdim.

#22# münavir.

kutayharmanli: photo by: münavir. 📷

466 beğeni, 12 yorum.

ardakursat1: Silk beni kutay. ♥

kutayharmanli: Ev boş bebeğim gel bize. ♥

beyzaaaaslii: Oha çıkıyor musunuz? Kanka koş @nimetali1

nimetali1: Ayh ship ship ship. ♥

ardakursat1: Hay amk. Pubg gireceğiz beraber kaarşimle.

sedefersan: Münavir'in 2 patisinde 10 marifet. yerüm. 🐾

kutayharmanli: Selamı var hırılıyor. 🐾

berenkutluay liked.

tugceyazgin: MÜNAVİR KĞM YA BWN NİYE HWR ŞEYDEN HABERSİZÜM

tatliaycaninyeri: Sanırım bu fotoğrafı geçen gün Kuğular Parkı'nda saat 14.50 civarında köpeğinle gezerken çekindin. Çok asi bir köpek o.

Sedef: Münavir'in ünlü olduğundan haberi var mı? (19.34)

Kutay: Hayır. Öğrenirse cimcikliyor çakırım.

Sedef: Güzel kızlar dm falan yazsaydın keşke. Talipleri çıkardı belki.

Kutay: Benden başkasına yar olmak istemiyor kendileri. 🧑

Sedef: Kıskaç biraz sanırım. .d

Kutay: Hırılıyor sürekli,

Kutay: Patilerini yüzüne koyup çekiştiriyor ama anlamıyorum

Kutay: Sikecek sanırım belamı

Sedef: Bu arada

Sedef: Arda bana istek atmış

Sedef: Yorumlarda gördü sanırım.

Kutay: Kabul edecek misin?

Sedef: Hayır

Sedef: İçerde rahat rahat takılıyorum ben...

Kutay: İyi .d

Sedef: İyi

Kutay: Tşk

Sedef: Öd

Kutay: Bye. (19.37)

#23# görüşmeyelim.

Sedef: Niye kaçıyorsun sen benden kaç gündür? (12.29)

Sedef: Pazartesi de çalışamadık.

Sedef: Umarım bir sorun yoktur.

Sedef: Bir şey mi yaptım ben?

Sedef: Ya da söyledim?

Sedef: Yazmıyorsun da. (12.30)

görüldü, kutay. (12.39)

Sedef: Kutay. (12.39)

Sedef: Bir şey mi oldu?

Sedef: Niye böyle yapıyorsun? (12.40)

görüldü, kutay. (12.47)

Sedef: İyi.

Sedef: 5 dakika önce hikaye atmışsın.

Sedef: Evdeymişsin.

Sedef: Ayrılma bir yere. :)

Sedef: Geliyorum. (12.47)

görüldü, kutay. (13.30)

Kutay: Hayır. (13.32)

Kutay: Gelme.

Kutay: Evimi nereden biliyorsun sen? (13.35)

Kutay: Gelme dedim. (13.35)

Sedef: Bir, Gülten Abla'dan öğrendim. (13.36)

Sedef: İki, evin önündeyim. Sen mi çıkarsın ben mi gelip annenle tanışayım? (13.36)

Kutay: Öf. (13.39)

Kutay: Dikilmiş oraya sarı bereyle korkuluk gibi.

Kutay: Bekle geliyorum Sarı Kız. (13.40)

Sedef: Camdan bakıp göz devireceğine in aşağı. (13.42)

Sedef: Ayrıca Sarı Kız da deme bana. (13.42)

Sedef: O gün öyle çıkıverdi ağzımdan. (13.42)

görüldü, kutay. (13.43)

Görüldü attığım sırada evden çıkıp dış kapının demirliklerinin arasından gözükten Sedef'e doğru yürümeye başladım. Dişlerini sıkıyordu, elleri cebindeydi. Kırmızı bir polar giyinmişti, altına ise yine bol asker yeşili bir pantolon. Postalları yine ayağındaydı. Ona da doğru ilerleyip üç merdiveni çıktım ve kapının önünde durdum gülümseyerek. "Sorun ne?" dedi aşırı ciddi bir şekilde.

"Bir sorun yok," dedim geçiştirerek.

"Aç şu kapıyı, dışarı çık. Kafanı kıracağım ciddi manada," dedi. Kızgındı ama cüsse olarak küçük olan kişilerin sinirlenmesi her zaman komik geliyordu bana. Sedef ise daha çok, tatlı. Bu yüzden pek ciddiye alıp ciddileşemiyordum. Güldüğümü görünce kapıya yaklaştı ve demirlere vurup dişlerini sıkarak: "Kutay," dedi. "Bak yemin ederim tırmanırım şu kapıyı, yemin ederim yaparım."

Bu fikir hoşuma gitse de daha fazla zorlamadım, gülerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Çıkar çıkmaz omzuma bir tane yumruk geçirmesi bir oldu. Acımamıştı ama daha çok sinirlenmemesi adına: "Yavaş lan, göçtü," dedim. Sırıttı zevkle. Fazla sinirlenmiş olmalıydı.

"Ya sen niye kaçırıyorsun benden? Hayır, ne yaptım yani sana? Okulda sınıfına geliyorum çıkmıyorsun peşinden koşuyorum erkekler tuvaletine giriyorsun, bu ne?"

"Erkekler tuvaletine girmemin pek sorun teşkil ettiğini düşünmüyorum sana. Müdür olmasaydı içeriye dalıyordun," dedim sırtarak.

"Yapamayacağım şeyler değil. Hayır okul çıkışı desen uçarak gidiyorsun zaten. Yüzüme bakmıyorsun, yazmıyorsun, çalışmaya gelmiyorsun. Amacın ne?"

"Bir şey değil Sedef," dedim geçiştirerek.

"Bu tavır ne Kutay?" dedi siniri yatışmışçasına. Şimdi daha çok kırılganlıkla konuşuyordu. "Sen tavşan ben tazi miyim? Niye peşinde koşturuyorsun?"

"Sarı Kız," dedim. "Efendim?" dedi gerçekten anlamadığı belli olan bir sesle. Gülümseyince aklına gelen şeyle ellerini yukarı kaldırdı, çaresizlikle indirdi. "Ne konuşuyorsam ben..." dedi kafası yana dönükken. Ardından gözlerini ani bir şekilde gözlerime dikti, geriye çekildi.

"Görüşmeyelim, konuşmayalım bundan sonra. Ben kendim çalışırım merak etme," deyip geri geri gitmeye başladı. "Her şey istediğin gibi," dedi gülümseyerek ve arkasını dönerek ilerlemeye başladı hızla.

Sedef uzaklaşırken kendimi sorgulamaya başlamıştım. Neden böyle yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Sedef'le fazla yakındık ve tatlı bir kızdı. Ondan hoşlanabilirdim. O ise benim canımdan yakınımı seviyordu. Hatta çok güzel seviyordu. Kıskanılacak derecede... Olmazdı yani, ondan uzak durmalıyım. Kendime sahip çıkmalıyım.

ben seni çok sevdim.

Düz yazı yerlerini uzun tutmamaya çalışıyorum sıkılırsınız diye. Daha çok texting. ❤️

İzmarit bebeğim geliyor yakında. ❤️

#24# sigara izmaritleri öldürür.

kutayharmanli: cigarette butts kills. (sigara izmaritleri öldürür.)

577 beğeni, 76 yorum.

beyzaaaaslii: Kiiiiizz ben hiçbir şey anlamadım. Ne diyo' bu? @nimetali1

nimetali1: Şifreli konuşuyor galiba.

tugceyazgin: Ben nassı anlamadım ya bu dediğini?

tugceyazgin: Acaba birine mesaj vermeye mi çalışıyorsun? Hım...

tatliaycaninyeri: Bu fotoğrafı büyük ihtimalle Trabzon'a gittiğinde, 12 Aralık ile 22 Aralık tarihleri arasında çektiirdin. Başka hiçbir tahminim yok.

ardakursat1: kaynar su gibisin kaaarşim hem akıyosun hem yakıyosun.

berenkutluay liked.

sedefersan unfollow.

Yatağımda oturmuş, izmaritin geri dönmesini bekliyordum. Yaklaşık 1 ay 1 haftadır yoktu, onu çok özlemiştim. Sanırım, gerçekten benden vazgeçmişti. Ve bu benim canımı yakıyordu. Hiçbir şekilde bilmediğim bir nedenden dolayı ona ulaşmak istiyordum. Belki de görmüştü yaptığım şeyleri ama artık benden etkilenmiyordu, bilmiyordum. Ama bu bile kötü hissettiriyordu. İlk defa bu kadar özel sevilmişim sanırım. Daha öncesinde çok fazla kız arkadaşım olmuştu. Tüm ilişkilerim kısa sürüyordu ve bu ayrılıklardan da pek etkilenen bir yapıya sahip değildim. Ama İzmarit farklıydı. Etkilemişti sanırım beni. Ben, hiç görmediğim birinden etkilenmişim.

Bu sırada ayaklarımın ucuna fırlattığım telefona bildirim sesi gelip ışık yanıp sönmeye başlayınca hızla başımın arkasına tutturduğum kollarımı çözdüm, toparlanıp yatağın ayak kısmına doğru yüzüstü yayıldım. Telefonu elime aldım, heyecanla tuş kilitlerine tıklamaya

başladım. İzmarit'ten değildi. Ama yazan kişi, İzmarit olabileceğini düşündüğüm kişiydi.

berenkutluay: sanırım artık yazmam gerekiyor. (21.34)

berenkutluay: çünkü daha fazla içimde tutamayacağım. (21.34)

berenkutluay: çok direndim. çok olmaz, dedim. uzak dur beren, dedim ama kalbime söz geçiremedim. (21.34)

berenkutluay: özür dilerim. (21.34)

berenkutluay: seni seviyorum. (21.34)

berenkutluay: gözümün içine baktığın her an içimde çocukça bir heves peyda oluyor. (21.34)

berenkutluay: sana sarılmadan atlatamıyorum bunu. (21.34)

berenkutluay: ve hâlâ atlatabilmiş değilim. (21.34)

berenkutluay: ben geldim, (21.34)

berenkutluay: umarım beni kabul edebilirsin kalbine. (21.34)

kutayharmanli: Oh be! Sonunda lan! (21.25)

kutayharmanli: Her şeyin farkındaydım.

kutayharmanli: Senin olduğunu biliyordum.

kutayharmanli: Beren ben seni seviyor muyum bilmiyorum ama,

kutayharmanli: Çok büyük iz bıraktın bende.

kutayharmanli: Niye bu kadar geç geldin? (21.25)

berenkutluay: nE (21.25)

berenkutluay: biliyor muydun? nasıl?

berenkutluay: oha

berenkutluay: nasıl yani

berenkutluay: yani sen de bana mı? (21.25)

kutayharmanli: Sadece aklımdan çıkaramıyorum.

kutayharmanli: Yaralarımızın aynı oluşu,

kutayharmanli: Beni sana itiyor. (21.26)

berenkutluay: ben ne diyeceğimi bilemiyorum. (21.26)

berenkutluay: bunca zaman boşuna beklemek...

berenkutluay: aşırı saçma geliyor şu an. (21.26)

kutayharmanli: Tabii saçma İzmarit. (21.26)

berenkutluay yazıyor... (21.26)

berenkutluay çevrimiçi. (21.36)

kutayharmanli: Sana İzmarit dememde sakınca yok değil mi? (21.37)

kutayharmanli: Üzüyorsa seni hatırlamak, demeyeyim. (21.37)

berenkutluay yazıyor...

kutayharmanli: İzmarit'in sen olduğunu biliyordum. (21.38)

berenkutluay: hayır,

berenkutluay: yani hayır yok tabii ki, diyebilirsin. :) (21.38)

kutayharmanli: Yarın okulda konuşalım mı arka bahçede? Öğle arası.

berenkutluay: hâlâ inanamıyorum...

berenkutluay: olur, olur tabii ki olur.

kutayharmanli: tamam o halde. :)

ben seni çok sevdim.

E-he. :")

İzmarit Hanım'cığımız. ❤️

#25# you don't hear me.

sedefersan: youdonthearme' (beni duymuyorsun.)

Konum: without you. (sensiz.)

5498 beğeni, 498 yorum.

ateskurtulus: Taş gibi hatunsun vesselam.

minnosberkananiziseverhadieyw: düşüyorum hooop düştüm. :)
ardakursat1 liked.

beyzaaaaslii: KIIIIIZ sen de mi şifre veriyon yoksam yok?

nimetali1: gidin aşk acınızı başka yerde çekin anam.

azeriquzelimenise: Men bu aşk h yatlarından he  bir Şey anlamıram, ne poh yeyirseniz yeyin.

tugceyazgin: ben bunu nasssı anlamadım ya her Şeyden haberim olurdu benim.

tatliaycaninyeri: Bu fotoğrafi geçen hafta Süreyya Kafe'de saat 13.12'de çekindin, 'without you' da ne demek!? Neyse istihbarat timimiz bu olaya da el atacaktır.

kutayharmanli liked.

Kutay: Sedef.

•**bu mesaj iletilemedi.**

Kutay: Bi' bakar mısın?

•**bu mesaj iletilemedi.**

Kutay: Konuşmamız gerekiyor.

•**bu mesaj iletilemedi.**

Kutay: Ben  z r dileyecektim seni kırdığım için.

•**bu mesaj iletilemedi.**

Kutay: Mesajlar iletilmiyor...

•**bu mesaj iletilemedi.**

Kutay: Anladım.

•**bu mesaj iletilemedi.**

ben seni çok sevdim.

Sanki diğ er bölümlerde atladiğınız bölümler olmuş gibi. Bi' kontrol edin, okuyun, hikayeden kopmayın.   

#26# beraber saracağız yaralarımızı.

berenkutluay: çok heyecanlıyım. (12.20)

berenkutluay: ilk defa sarılacağım sana.

berenkutluay: ve bu düşünce beni deli ediyor.

kutayharmanli: Sakin ol İzmarit'im. (12.20)

kutayharmanli: Ben de heyecanlıyım ama olsun.

berenkutluay: izmarit'im... (12.20)

berenkutluay: senin izmaritin olma düşüncesi...

berenkutluay: çok güzel. (12.20)

berenkutluay: 10 dakika sonra resmen sana ilk kez dokunacağım.

berenkutluay: ağlayabilirim.

kutayharmanli: Tek isteğim, (12.23)

kutayharmanli: Zaman içinde bana anlattığın o güzel sevgine karşılık verebilmek.

kutayharmanli: 1 aydır her gün bana verdiğin izmaritlere bakarak uyuyorum. (12.24)

berenkutluay yazıyor...

berenkutluay çevrimiçi.

berenkutluay yazıyor...

berenkutluay çevrimdışı.

berenkutluay: :)

berenkutluay: hadi, ben geliyorum arka bahçeye. (12.31)

Telefonu kapatıp arka bahçeye ilerledim. Bana hediyesini verdiği yerde duruyordum, o çöp tenekesinin hemen yanında. Heyecanlıydım. Onu ilk defa 'izmarit' olarak görecektim. Bu çok değişik hissettiriyordu. Onun sevgisine karşılık verebilmeyi çok istiyordum. Böylesine güzel ve özel bir sevgiyi hissetmek, ve bu sevgiye sahip olan kişiyi sevmek istiyordum.

"Kutay," diye ince bir ses geldi arkamdan. Hızla döndüm, ters taraftan gelmişti. Gözleri dolu doluydu, hafifçe gülüyordu. Üzerinde dar krem rengi bir bluz vardı, onun üzerine de siyah salaş bir hırka

almıştı. Dar paça bir pantolon giyip altına da beyaz spor ayakkabılarını uydurmuştu. Güzeldi. Güzel bir kızdı. Saçları belinin iki karış üstünde, sırt kemiklerinde bitiyordu, kumraldı. Sanki doğuştan röfleliydi saçı. Tek bir saç rengine sahip değildi, kahverengi ve kahverenginin bir çok tonunu barındırıyordu.

(yazar notu: Beren'e model bulamadım o yüzden Öykü Berkan'ı koydum, öneriniz varsa yazabilirsiniz.)

"Merhaba," dedim gülerek. Hızla koşup boynuma sarıldı, ellerini enseme koydu. İstemsizce ellerim kalktı, belinde buluştu. Titriyordu. Nasıl hissettiğim konusunda ise hiçbir fikrim yoktu. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ama şu an hiçbir şey hissedemiyordum o çocukça heyecandan başka. Kokumu içine çekiyordu, ayrılmak istemez gibi bir hali vardı. Fakat en sonunda ayrılıp bir adım geri çekilde ve elektriklenen saçlarını kulağının arkasına tutturdu. Yeşil gözleriyle fazlaca güzel bir kızdı. İlgi çekiyordu.

"Ben," deyip durdu. Cümlesinin devamını getiremedi. "Çok heyecanlıyım."

"Biliyorum... Ama sakın ol, heyecanlanacak bir şey yok. Karşındayım işte bak," dedim tebessüm ederek.

Ardından yanı başımızdaki kaldırıma diz çöküp elimle yan tarafımı işaret ettim. "Gel," dedim. Utanarak geldi ve yanıma oturdu. Bana bakamıyordu, titriyordu adeta bir rüzgârda savrulan yaprak gibi. "Merak etme," dedim sessizce. "Beraber saracağız yaralarımızı."

ben seni çok sevdim.

Merhaba! texting harici bölümlerde çok uzun yazıp da sizi sıkmak istemiyorum. o yüzden böyle kısa. uzun dersiniz yazarım, sizi seviyorum.

görüürüz.

#27# mine.

berenkutluay: oh... but you're not mine? (Ah, ama sen benim değilsin?)

1245 beğeni, 56 yorum.

kutayharmanli: But you're mine? (Ama sen benimsin?)

berenkutluay: with you. :) (Seninleyim.)

sedefersan liked.

ardakursat1 liked.

beyzaaaaslii: Anaaam bu Kutay şerefsizi bununlan çıkıyomuş ya la. Amaaan bunların da kimin eli kimin cebinde belli değil he, değil mi kanka? @nimetali1 Kimse 1 biz edemiye.

nimetali1: He valla knkim bi onlan bi bunlan Kutay da pezevenk çıktı heri rıza baba.

azeriquzelimenise: Hamınıza bok yemek düşer. Heç biriniz Sedefə layiq deyilsiniz.

tugceyazgin: kıız bunlar ne ara sevgili oldu da haberim olmadı? nasssı ya.

tatliaycaninyeri: Belliydi Beren'in öğle arasında ruj sürüp arka bahçeye hızla gidişinden. Bu sırada bir x kişisi de onları izliyordu ama diyemem. Duvarımı fulleyip takip edene dm'den anlatırım.

ben seni çok sevdim.

#28# ev boş.

yorum sayılarını biraz arttıralım, lütfen. 🦄

Ardaşkim: Lan Kutü.

Ardaşkim: Gelsene bize.

Ardaşkim: Pubg girelim. (14.50)

Koca Bebek: Lan bu isim ne? (14.51)

Koca Bebek: Ardaşkim ne lan?

Koca Bebek: Şerefsiz köpek bir daha bulursan alırsın başını.

Koca Bebek: Git başkasıyla gir. (14.52)

Ardaşkim kişisi Arda Orospusu diye değiştirildi.

Arda Orospusu: Hadi laaaan.

Arda Orospusu: Aşkim.

Arda Orospusu: Bebeğim.

Arda Orospusu: Güzeliiim.

Arda Orospusu: Bir nude'a tav olursun gibi geliyor bana.

Arda Orospusu: Ne dersin? ;);););)

Koca Bebek: Arda.

Koca Bebek: Siktirtme bana belanı.

Koca Bebek: Bir kere de yavşamadan dur lan.

Arda Orospusu:

Arda Orospusu: Seni seven şu kalbim,

Arda Orospusu: Sana deli oluyooooorühühühühühü.

Koca Bebek:

Arda Orospusu: Bebeğim teşekkür ederim. ❤️

Koca Bebek: Boş amk boooooş.

Arda Orospusu: Güzelim tamam anladım hoşum amk yeter abartma.

Arda Orospusu: Hadi hazırladım ortamı seni bekliyorum. ;)

Arda Orospusu: Mindere sereceğim seni,

Arda Orospusu: Yani yere pufları attım onlara serilir öyle oynarız pubg konsolla. 💖

Koca Bebek: Ok.

Arda Orospusu: Hadi kanka bekliyorum.

Arda Orospusu: Ev boş.

Arda Orospusu: Benim sultan derneğe gitmiş.

Koca Bebek:

Arda Orospusu: Seni de yoldan çıkardığıma göre gidebilirim

Arda Orospusu: bb

ben seni çok sevdim.

Kimi kiminle shipleyeceğimi şaşırdığım için Kutay ve Arda'yı shipleyip kitabı bxb'a çevirmeyi karar verdim.

oy ve yorumları unutmayın. 💖

#29# seviyor musun bu kızı sen?

Arda'ya geldiğimden beri dediği gibi beni mindere sermiş, pubg oynuyorduk. Yine de zihnim hep başka şeylerle meşguldü. Sedef'le 2 haftadır konuşmuyorduk, bana fazlasıyla kırılmış olmalıydı. Okulda birkaç gün sinirli, üzgün, ağlarken görmüştüm ama nedenini soramamıştım. Sorsam da cevap veremezdi sanırım. Bana fazlasıyla kırılmıştı.

İzmarit... İzmarit'in hayatıma girişinin tam ikinci haftasıydı ve anlamlandıramadığım şeyler vardı. Sanki benden gerçekten vazgeçmişti de sadece onu bulduğum için baba katlanıyormuş gibiydi. O sevgisi, o özel sevgisi artık yok gibiydi. Evet, seviyordu fakat benim İzmarit'imın sevgisi bu değildi. Bu kadar çocuksu, bu kadar hevesimsi değildi.

Sevgisi değişmiş olmalıydı. Haklıydı, 8 ay boyunca fark etmemiştim onu. 8 ay boyunca acı çekmiş, ağlamıştı. Belki de benim imkânsızlığımı sevmişti. Ulaşılmazlığımı sevmişti de bu yüzden şimdi böyleydi. Bilemiyordum.

"La la la la uçak düşüyor laaan," diye tüm düşüncelerimin ortasına kasma kürekle giriş yaptı Arda. "Orospu çocuğu bekle senin Ebene kayacağım şimdi," deyip hırsla daha da gömüldüğünde konsola bıraktım elimden. Ve ileri uzattığım sağ bacağımın altına kırdığım sol bacağımı çözüp toparlandım minderde, saçımı kaşıdım.

"Ne oldu lan?"

"Bir şey yok," dedim kestirerek. "Hevesim kaçtı."

"Başlatma hevesinden pezevenk, daşa- aman dalağını bilirim ben senin."

"Ciğer değil miydi o?" dedim sırtarak. Elindeki konsolu bırakıp o da minderde arkasına yaslandı ve bacaklarını topladı.

"İç organlarla pek aram yoktur," dedi hınzırca gülerek.

"Pislik yapma oç," dedim yüzümü ekşitip elimi ona doğru savururken.

"Yav tamam, beni boş ver. Sağa noldu kurban olduğum? Göt-aman gözünün yağını yediğim," dedi sesini inceltip harflere baskı yapa yapa. Hem bıkkınlık hem de sinirlerimin bozuluşunu belli eden bir ses tonuyla: "Ya iki dakika ciddi ol," dedim.

"Tamam yavrum, anlat dinliyorum ben."

"İzmarit'i sevemiyorum," dedim ani ve hızlı bir şekilde. Ardından hemen ekledim. "Sanırım o da beni sevmiyor."

"Eee?" dedi gözlerini devirerek. "Sonuç?"

"Sonuç, olmuyor işte. Hiçbir şey hayal ettiğim gibi değil. Beren, hayal ettiğim gibi biri değil. Değişmiş ya da bana mesajlarda kendini farklı yansıttı. Eğlenceli değil, oysa mesajlarda beni sürekli güldürürdü. Samimi değil, oysa mesajlarda hep samimiydi. Çok içli biri değil, ama İzmarit olarak konuşurken mesaj yazdığı halde sanki ağlayacakmış gibiydi."

Durdu, nefesini verdi seslice. "Bilmiyorum kardeşim... Ama bu kadar bağlanmasan iyi edersin, sınav senemiz."

"Haklısın."

"Eee, sizin Sedef'le n'oldu?" dedi. Sedef ismini duyar duymaz ona dönmüştüm hızla. Bu tepkimi yadırgamış olacak ki tek kaşını kaldırdı. Sorguluyordu. "Ne işi?" dedim 'saçmalama' teması güderek.

"Oğlum bütün okul sizin sevgili olduğunuzu düşünüyor, her okul çıkışı berabersiniz. Gerçi bu aralar görmüyoruz ama, hadi neyse," dedi gülerek.

"Yok lan," dedim hızla. Sedef onu severken o Sedef'in benimle flört ettiğini düşünüyordu. Nasıl bir bok çukuruna düşmüştüm lan ben? "Arkadaştık sadece, kızın zaten sevdiği var," dedim arkama yaslanırken.

"He," deyip ağzına patlamış mısır attı. Çiğnerken oyun konsolunu eline aldı ve ağzında: "İyi," diye geveledi.

"İyi," deyip oyun konsoluna doğru davrandığım sırada telefonumdan bildirim sesi geldi. Hızla dönüp elime aldım, açtım. Beren mesaj yazmıştı.

İzmarit Hanım: selam.

İzmarit Hanım: şey,

İzmarit Hanım: ben seni özledim.

Her şey: Ben de.

Her şey: Haftasonu görüşemedik.

Her şey: Buluşsak mı?

İzmarit Hanım: matematiğe çalışmam gerekiyor... ilk sınavlardan çok düşük aldım.

Her şey: Ne

Her şey: Senin en iyi dersin matematik değil miydi?

Her şey: Öyle söylemiştin.

İzmarit Hanım yazıyor... (17.19)

İzmarit Hanım yazıyor... (17.21)

İzmarit Hanım çevrimdışı. (17.24)

İzmarit Hanım çevrimiçi. (17.30)

İzmarit Hanım: evet. (17.32)

İzmarit Hanım: ama sınavda yapamadım.

İzmarit Hanım: düzeltmem gerekiyor.

Her şey: Anladım.

Her şey: Sana matematik çalıştırabilirim?

Her şey: İstersen eğer.

Mesajı yazıp çıktım ve Instagram'a girdim. Anasayfama aniden düşen fotoğraf ile duraksadım. Sedef fotoğraf atmıştı. Yazmak istiyordum ama beni WhatsApp'tan engellemişti. Instagram'dan da takipten çıkmıştı. Şimdi atsam bile mesaj istekleri kutusuna düşecekti ve kabul etmeyecekti. Zaten yazmamı isteseydi engellemezdi, diye düşünüp fotoğrafa bakmaya devam ettim.

sedefersan: alıştım, sensizken de güzel.

Konum: Süreyya Kafe.

4790 beğeni, 340 yorum.

ateskurtulus: Yemin ederim her fotoğrafına dikkatini çekmek için yorum yapmaktan yıldımsın usandım vicdansız. Bir kerecik dm baksan n'olur? :)

sedefersan liked this comment.

minnosberkananiziseverhadieyw: Kaldırırsan mı artık beni yerden? düşe düşe bi' hâl oldum güzelim. :)

beyzaaaaslii: Şu kızı bırakan da hani ne bileyim yani...

nimetali1: Bunların aşk acısı de çek çek bitmiyor anam afrikadan asyaya halat sankim.

azeriquzelimenise: Güzəl qız, səni sevirəm. Hamınız poh yeyin.

tatliaycaninyeri: Kimsizken Süreyya Kafe güzel ve alıştın? Bu konu hakkında araştırma yapmaya gidiyorum, iki dakika sürmez. (17.12)

tatliaycaninyeri: İstihbarat timimizden aldığım habere göre artık x kişisi ile görüşmüyormuşsunuz. Ve sen demek buna alıştın. Ve onsuzken de güzel... Hım. Sen de birini seviyorsun ama öğrenmem uzun sürmez. (17.13)

"Seviyor musun sen bu kızı?" diye mırıldanınca Arda kafamı kaldırıp ona baktım. "Yok lan, nereden çıkardın?"

"10 dakikadır fotoğrafına bakıyorsun kardeşim. Bak Kutay, İzmir'in sevgisine layık olabilmek adına böyle davranıyorsun. Öyle çok büyütmüşsün ki kafanda bu sevgiyi, öyle yüceltmişsin ki sanki onu sevmesen, ayıp edermişsin gibi hissediyorsun. İzmir'i sevmiyorsun, bu çok belli. Yani Beren'i. Niye zorluyorsun?"

"La oğlum kız bana dargın diye kötü hissediyorum," dedim ayağa kalkarken. "Ötesi yok."

ben seni çok sevdim.

#30# kırmışsın.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gülten Abla'nın karşısında oturmuş dakikalardır boş boş bakıyor ve ne yapacağımı düşünüyordum. Beren'e karşı bir şey hissetmiyordum, haklıydı Arda. Ama ona kıyamıyordum da. Onun bana anlattığı o sevgisine ihanet edersem yamulurmuşum gibi geliyordu ilerde. Yani, çıkardı bir şekilde onun ahl. Ama onu sevmezken sadece sevgisine olan hayranlığım için bu ilişkiyi devam ettirmeli miydim bilmiyordum.

Sedef... Sedef ayrı bir araya sıkışmışlıktı. O, iyiydi. Çok iyi. Ama olmazdı işte, kardeşimi seviyordu ve bir gün Arda'ya açılacak olursa, Arda benim sevdiğimi düşündüğü için onu kabul etmezdi. Bunu istemiyordum. Sedef onu çok güzel seviyordu. Aynı şiirdeki gibi, *uzaktan*.

"Niye uğramıyorsun bakalım kaç gündür buraya?" dedi Gülten Abla hafif sitemkâr bir ses tonuyla.

"Sedef vardı, bana gerek kalmaz diye düşünmüştüm. Malum, pek seviyorsun kendilerini."

Gülten Abla çayını bırakarak kahkaha attı. Çok tatlı gülüyordu. Hafif kilosu vardı ve gülerken karnı sallanıyor, yüzü değişik bir biçime giriyordu. Pamuk gibi biriydi tam manasıyla. Annemle paylaşamadığım her şeyi onunla paylaşırdım. Babama olan özlemim ile kızgınlığım arasındaki çizgiyi bile... Sanırım, annem olmuştu.

"Ciğerini bilirim ben senin," dedi Gülten Abla. Daha sonra öne doğru eğilerek: "Sedef'le karşılaşmamak için geliyordun. Onu anladım da, neden?" dedi 'neden' derken gözünü kırıp 'hayırdır'a getirerek konuyu.

"Ya abla," dedim beni zor durumda bıraktığını belli ederek. "Kafam karışık bu aralar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sedef konusu çok muallak zaten. Kırdım kızı."

"Belli," dedi elini ani bir şekilde bacağına indirip sıvazlayarak.

"Nasıl?"

"Kız günlerdir burada. Gelip gidip sizin ders çalıştığınız masada matematik çalışıyor, hali de pek iç açıcı değil. Gözleri hep kızarık, göz altları morarmış gibi ama makyaj yapıyor. Gülüyor da iki üç kere, müzik açıyor oynuyor, sonra gidiyor. Ne yaptın sen bu kıza?"

Duyduğum sözler ile elimdeki kupayı masaya bıraktım. O kadar kötü müydü? Cidden bu kadar kötü halde miydi? Hızla kendime gelip öne doğru geldim oturduğum sandalyede, Gülten Abla'ya baktım şevkle.

"Sen anlarsın abla, ne diyorsun?"

"Vallahi yavrum, Sedef benim kızım oldu. Belli, sevgisiz büyümüş bir kız. Kendisi hakkında çok bir bilgi vermiyor bana ama tek bildiğim sevgiye muhtaç olduğu. Nedenini, niyesini bilmem ama sana çok kırılmış. Ve bu kırgınlık aslında senin yaptığın her neyse ona değil de kendine kırgınlık gibi bir şey. İçerlemiş."

Kafamı öne eğip baş parmağım ve işaret parmağım ile gözlerimi ovuşturdum. Koca bir of çektim, geri yaslandım. Cinnet geçirecektim, az kalmıştı. "Ne yaptın sen bu kadar bu kıızı kıracak?"

"Ya abla, Sedef Arda'yı seviyor. Ve ben de ondan uzak durma kararı aldım işte," dedim sinirle. Başımı sağa çevirmiştim, gözlerim dalıyordu sürekli bir yerlere.

"Niye?" dedi kinayeli bir ses tonuyla gülerek. Duraksadım. Haklıydı. 'Niye?' diye sordum kendime. *Niye?*

"Abla ya..." dedim demek istediği şeyi anlayarak.

"Uzak durmaya çalışıyorsun çünkü ona aşık olmaktan korkuyorsun. Neden? Çünkü o kardeşini seviyor... Aşk bencildir evladım. Bak kırk yedi yaşındayım, bunu bilir bunu söylerim. Eğer," deyip eğildi ve işaret parmağı ile sol göğsümü dürttü. "Şu kalbin seveceği varsa sever. Buna engel olamazsın," dedi 'olamazsın'ın üzerine basa basa ve gülerek.

"Arda Sedef'i sevdiğimi sanıyor. Ve eğer bir gün Sedef ona hislerini söylerse Arda istese dahi reddeder. Sedef üzülür... Sen de dedin sevgiye muhtaç diye. Arda'nın sevgisini istiyor o. Hem, Arda benim için Sedef'i reddederken ben nasıl bencillik edeyim abla?"

"Sana bencillik et demiyorum ki evladım," dedi tebessüm ederek. "Aşk bencildir diyorum. Aşk sen seçemezsin diyorum. Aşk gelir seni bulur diyorum."

"Kafam karışık abla."

"Belli... Belli." dedi. Ardından ayağa kalkıp arka tarafa ilerlerken bağırdı: "Bence git bi' Sedef'le konuş. Gönlünü alır. Kırık kalpler fazla yaşamaz evladım."

Kırık kalpler fazla yaşamaz... Bok gibi hissediyordum.

ben seni çok sevdim.

Sedef: Sıramın üzerine engeli aç yazmak da ne oluyor Kutay? (21.45)

Kutay: Şu an yaptığın şeyi istediğimi belirtmek oluyor? (21.45)

Sedef: Ne oldu? (21.45)

Sedef: En son 'görüşmeyelim' demiştik. (21.45)

Kutay: Konuşmak istiyorum. (21.45)

Sedef: Ama ben istemiyorum? (21.45)

Sedef: Konuşacak bir şey yok zaten. (21.45)

Kutay: Var. (21.46)

Sedef: Yok Kutay. Sen beni istediğin zaman konuşup istemediğin zaman kaçabileceğin, görüşmeyeceğin biri olarak mı görüyorsun? (21.46)

Sedef: Öyleyse, (21.46)

Sedef: Çok ciddi söylüyorum, (21.46)

Sedef: Siktir git. (21.47)

Sedef: Lütfen. (21.47)

Kutay: Ben özür dilerim. (21.48)

Sedef: Dileme Kutay. Ne için diliyorsun? Sen görüşmek istemedin ben de buna saygı duydum. (21.48)

Sedef: Beni kırdığını düşünüyorsan, kırmadın. (21.48)

Sedef: Gayet iyiyim, merak etme. (21.48)

Sedef: Hatta Arda'yı bile unuttum. (21.48)

Sedef: Bir sevgilim var. (21.48)

Sedef: Yani seninle tek bağlantım olan 'yenge' kavramından da çıkmış oldum. (21.48)

Sedef: Sanırım beni kırdığını düşünüp yazmıştın. (21.48)

Sedef: Kırmadığına göre? (21.48)

Sedef: İyi akşamlar. (21.48)

Kutay: Ya Sedef. (21.49)

Kutay: İki dakika, (21.49)

Kutay: Lütfen. (21.49)

Kutay: O kadar bile hatırım yok mu? (21.49)

Sedef: İyi tamam, konuş. (21.49)
Kutay: Yüz yüze. (21.49)
Sedef: Yarın matematik sınavım var, dışarı çıkamam. (21.49)
Kutay: Geçen hafta değil miydi?(21.50)
Sedef: Hastaydım, girmedim. Hoca daha zor yapacağını söyledi.
Çalışıyorum. (21.50)
Kutay: İstersen konuşurken çalıştırabilirim? (21.50)
Sedef: Of Kutay. (21.50)
Sedef: Git sevgiline çalıştır sen. (21.50)
Sedef: Gerçi çalıştırdığın halde 40 almış ama neyse .d (21.50)
Kutay: Sedef, kapının önündeyim. Aşağı iner misin iki dakika? (21.50)
Kutay: İstersen gelip babanla konuşabilirim. (21.50)
Sedef: SAÇMALAMA. (21.50)
Sedef: Türkiye'de yaşıyoruz, kendine gel. Amerika değil burası. (21.50)
Sedef: Ne diyeceksin Allah aşkına babama? .d (21.50)
Sedef: Kızınızla iki dakika aşağıda konuşmam gereken konular var, alabilir miyim? (21.50)
Sedef: mi? .d (21.50)
Sedef: Neyse, (21.50)
Sedef: Yaz işte ne yazacaksan sonra da git evimizin önünden. (21.50)
Kutay: Senin odan ikinci kattaki balkonlu oda mı? (21.50)
Kutay: Perdenin önünde olduğun belli oluyor, (21.50)
Kutay: Bir karartı var orada. :) (21.50)
Sedef: Hayır, ben oturuyorum. (21.50)
Kutay: Aynen, mesajı görünce deli danalar gibi sağa sola koşturup saklanmaya çalışan da bendim zaten. (21.50)
Sedef: Çık git lan evin önünden. (21.50)
Sedef: Hele hele tipe bak. (21.50)
Sedef: Gelmiş orada soğukta bekliyor mal. (21.50)
Sedef: Gülüyor bir de. (21.50)
Sedef: Götün donar inşallah da sıçamazsın. (21.50)
Kutay: Sevgilin ne diyor o pijamaya? (21.50)
Sedef: Ha? (21.51)
Kutay: Sevgilin diyorum, (21.51)

Kutay: O çizgili, yeşil, içine üç tane Sedef girecek pijamaya ne diyor? (21.51)

Kutay: Bir mahalle abisiyle çıkmak nasılmış? (21.51)

Kutay: Hiç sordun mu? .d (21.51)

Sedef:

Kutay: Uzun sürmeyecekse sevgililik gerek yok, diyordun. Baya seviyorsun sanırım. (21.51)

Kutay: Bayağı da çabuk unutmuşsun Arda'yı. (21.51)

Sedef: LAN SANA NE SANA NE. (21.52)

Sedef: KİMİ SEVİP KİMİ UNUTTUĞUMDAN SANA NE (21.52)

Sedef: Ben sana soruyor muyum Beren'i ne ara sevdin diye? (21.52)

Sedef: Ben sana soruyor muyum İzmarit'i buldun mu diye? (21.52)

Sedef: SORMUYORUM. (21.53)

Sedef: Neden? (21.52)

Sedef: Çünkü beni ilgilendirmiyor. (21.52)

Sedef: Benim sevgilim de seni ilgilendirmiyor. (21.52)

Kutay: İzmarit, Beren zaten Sedef. (21.52)

Sedef: Ne (21.52)

Sedef, çevrimdışı. (21.56)

Sedef yazıyor... (21.57)

Sedef çevrimiçi. (21.59)

Sedef: OHA! (22.04)

Sedef: CİDDİ Mİ LAN? (22.04)

Sedef: Hiç beklemezdim Beren'den. (22.04)

Sedef: Helal olsun kıza vallahi. (22.04)

Sedef: İyi sevmiş. (22.04)

Kutay: Öyle. (22.04)

Kutay: Neyse, (22.04)

Kutay: İki dakika inemez misin aşağı? (22.05)

Sedef: O EL FENERİNİ İNDİR ODAMIN CAMINDAN. (22.06)

Sedef: ANAM SİKECEK BELAMİ DA SENİ DE. (22.06)

Sedef: LAN İNDİRSENE. (22.06)

Sedef: BEKLE OĞLUM BİTTİN SEN. (22.07)

ben seni çok sevdim.

Lütfen bol bol yorum, oy. 🧡

#31# selektör yapmasana lan.

Mesaj yazdıktan sonra çevimdişı olmuştu, ben de cevap yazmamıştım. Bekliyordum. Gelecekti. Bu gece buraya ya gelecekti, ya gelecekti. Başka çaresi yoktu. Aniden balkonunun kapısı açıldı, dışarı çıktı. Demir parmaklıklara kadar geldi bana baktı sonra: "Bekle burada, geliyorum," deyip yeniden arkaya çekildi. Saçları açıktı, bere takmamıştı. Kısacık olan saçlarını aynı bebeklerin saçını iki yandan bağladıkları gibi bağlamıştı. Pijamasıyla o kadar ters orantılıydı ki bu saç... Geniş, bol ve ona oldukça uzun gelen pijamayla tatlı gözüküyordu. Pijamasının boyu onun boyundan büyük olduğu için paçaları yerde sürünüyordu ve ayaklarının yarısı gözüküyordu.

"Yallaaah!" diye fısıldayarak tüm enerjisini atmıştı sanki. Fısıldayarak bağırarak gibi bir tabir var mıydı bilmiyordum ama bunu başımdan aşağı ılık su boşalınca düşünemedim. Sıcak su ve azıcık soğuk su karıştırılmıştı sanki, üşümüyordum. Sırıttım. Açık kalan ağzımı kapatıp ıslanan saçlarımın suyunu elimle çektim ve diktim. Yeni kestirdiğim için kısaydılar ve kirpiye benzediğime emindim.

Üzerimdeki beyaz tişörtüm ve mavi pantolonum tamamen ıslaktı, kabanım olmasaydı üşürdüm ama o da ıslanmıştı. Neden bilmiyorum ama hoşuma gitmişti, sırtarak elimdeki feneri kaldırdım. Yüzüne tuttum, daha sonrasında bir yakıp bir söndürdüm. Bir yaktım, bir söndürdüm.

Sinirlenmişti. Bana zarar veremediği için enerjisini atamamıştı bu yüzden saçını başını yoluyor ellerini kollarını cimcikleyip dişliyordu. Arada garip garip sesler çıkartıp dişlerini sıkarak kükrediğini de unutmamak gerekiyordu. "Lan," deyip balkonun parmaklıklarına asıldı. Elinde olsa atlayacaktı. Zaten bir bacağı demirlerin üzerine çıkmıştı, kafesinde tutulan bir kaplan yavrusunu andırıyordu.

"Oğlum bana bak! Sen bittin! Tamam mı! Bak," deyip durdu. Öyle bir 'bak' demişti ki İç Anadolu ağzıyla söylediği için tatlı gelmişti

gözüme. "Bak seni bitiririm! Tamam mı, seni bitiririm! Bak, vallaha 155'i ararım. Bah, bah vallaha ararım 155'i!"

Bunu demesiyle kakhaha atmıştı. Kafamda 'laiklik elden gidiyeah' diye bağırın dayının sesi çınlamaya başlamıştı.

"İçeri attırırım seni!" dediği an feneri yeniden yüzüne tuttum, yaktım ve söndürdüm. Bunu en az on kez tekrarlayınca: "Ne selektör yapıyorsun, hayırdır? Hayırdır lan?" deyip durdu sonra yine feneri kullanınca: "Selektör yapmasana lan!" diye bağırıldı. Bu seferki bağırması fısıldayarak değil, bayağı bayağı haykırmıştı adeta. O da bunun farkında varınca hızla demirlerden indi, dudağını dişledi. Daha sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki sırtıttı, kafasını salladı bana doğru. Sanki 'bak gör şimdi nasıl belliyorum ebeni' der gibiydi.

Demirliklere tutundu: "Sapıık! Şerefsiz ırz düşmanı! Utanmıyor musun bir genç kızın odasına ışık tutmaya?!" diye bağırmaya başladı. Duyduklarım karşısında neye uğradığımı şaşırılmışken ona engel olmaya çalışıyordum.

"Lan! Sedef, dur! Lan, ne sapığı!? Oha lan, Sedef gözünü seveyim ne diyorsun? Lan bağırmasana!"

"Komşulaaar! Komşulaaar! Vay benim başıma geleeen!" diye bağırıyor, arada gülmemek için kendini tutuyor ve gözlerini kapayarak bağırmaya devam ediyordu. "Ah benim anneem! Ah benim çileli başıım!"

"Lan! Sedef! Sussana kızım, baban gelecek," diye bağırınca aniden durdu. Sonra bana doğru eğilip kaşlarını çattı. Kafasıyla yolu işaret etti:

"Yürü git lan!" diye fısıldadı.

Pes edip hızla ilerlemeye başlarken, Sedef karşıdaki müstakil iki katlı evlerden sokağa çıkan insanlara baktı. Bir siyasi parti lideri gibi balkondan elini kaldırıp selam çaktı, 'tamam' işareti yapıp, elini göğsüne götürdü. "Saygılar," deyip içeri girdi.

Hem ıslanmış, hem sapık yerine konmuş, hem de Sedef'le konuşamamıştım. Bir günü daha bok gibi bitirmiştik, elhamdülillah.

ben seni çok sevdim.

Kutay: Allah aşkına n'apıyorsun sen?

Kutay: Linç edilseydim ne bok yiyecektin?

Kutay: Annene babana ne diyecektin?

Sedef: Evde yoklardı? .d

Sedef: Linç edilseydin de...

Sedef: Oturur zevkle izlerdim. :)

Kutay: Lan komşular annene söylese ne yapacaksın?

Kutay: Bunun bir izahı var mı?

Sedef: Ya karşı evler boş, satılık. Dışarı çıksa çıksa Mümtaz Amca çıkmıştır.

Sedef: O da karısıyla yaptığı fanteziler hariç her şeyi unutuyor.

Sedef: Adam 70 yaşında ama kudurmuş.

Sedef: Asıl sen siteye nasıl girdin?

Sedef: Kim işbirlikçin?

Kutay: Cafer abi ya, benim adamımdır. Attığın her adımdan haberim oluyor. :)

Sedef: İyi.

Sedef: Şimdi izin verirsen çalışmam gereken bir sınavım var.

Kutay: Huriye Hoca'yla sınav sorularını beraber hazırladığımıza dair duyumlar aldım ama sen bilirsin.

Sedef: Sen şimdi sana işim düştüğünü,

Sedef: Sana yalvaracağımı,

Sedef: Hatta senden yardım isteyeceğimi falan düşünüyorsun, değil mi?

Kutay: Öyle olacak zaten?

Sedef:

bu kullanıcıya mesaj gönderemezsiniz, sedef. (22.30)

Kutay: Hay engeline... (22.30)

•bu mesaj gönderilemedi.

Kutay: Blöf yapmıştım ya.

•bu mesaj gönderilemedi.

Kutay: Neyse,

•bu mesaj gönderilemedi.

Kutay: Olsun.

•bu mesaj gönderilemedi.

Kutay: Beren'den ayrıldım diyecektim. (22.35)

•bu mesaj gönderilemedi.

ben seni çok sevdim.

40 oy 65 yorum. 🤖

#32# pişmanım.

Kutay: Sedef. (12.30)

Kutay: Konuşmamız gerek.

Sedef: Hey Allah'ım ya. (12.30)

Sedef: Çattık.

Sedef: Kutay,

Sedef: Sal beni.

Kutay: Ya neden? (12.30)

Kutay: Neden dinlemek istemiyorsun beni? (12.30)

Kutay: Bir kerecik. (12.30)

Sedef: Çünkü hayatımda bir gram yeri olmayan insanlara kırılmıyorum ben. (12.33)

Sedef: Söyleyecekleri şeyler de umurumda olmuyor Kutay. (12.33)

Sedef: Anlatabiliyor muyum? (12.33)

Sedef: Anladın mı? (12.33)

görüldü, kutay. (12.34)

Kutay: Anlattın. Sağ ol. (12.40)

Kutay: Yarın okulda olacaksın nasıl olsa. (12.40)

Kutay: Kaç bakalım nereye kadar? (12.40)

Kutay: Dinleyeceksin beni. (12.40)

Sedef: Görürsem söylerim. :) (12.40)

Kutay: Görürüz. (12.40)

Sedef: Görürsen beni, konuşursun. (12.40)

Sedef: Şimdi rahat bırak artık. (12.40)

Kutay: Gülten Abla'nın selamı var. Ne zaman gelecek diyor. (12.42)

Sedef: Kutay, (12.42)

Sedef: Çocuk musun? (12.42)

Sedef: Şu an Gülten Abla'nın yanındayım ben. (12.42)

Kutay: İyi, bekle geliyorum. (12.42)

Sedef: Bizim oralarda bir kelime vardır, (12.42)

Sedef: İyi bilirsin. (12.42)

Sedef: N A H. (12.42)

ben seni çok sevdim.

#33# yazıklar olsun.

Bu bölüme 50 oy gelir mi? ❤️

engel kaldırıldı, izmarit. (04.56)

izmarit: gece gece içime dert oldu.

izmarit: söylemek istediklerim var sana.

izmarit: yazıklar olsun.

izmarit: benim sevgimi bir başkasına yakıştırabildin ya...

izmarit: yazıklar olsun.

izmarit: ben saçın ılsansa hasta olacaksın diye endişelenirken.

izmarit: bir başkasının sevgisini ben zannedebildin ya,

izmarit: kim olduğumu bilmen önemli değil,

izmarit: ben böyle güzel severken seni,

izmarit: benim kıvranışımı fark edemeyip başkalarını göz bebeğinin içine kattın ya,

izmarit: yazıklar olsun.

izmarit: önce sana, sonra bana.

izmarit: seni böylesine sevdiğim için kendimden utanıyorum.

izmarit: senden vazgeçemediğim için,

izmarit: senden gidemediğim için kendimden utanıyorum.

izmarit: ben senin bırak tenine dokunmayı, teninin rüzgârının esamesi geçse yanımdan karıncalanıyor bedenim.

izmarit: ama sen bir başkasını ben sanarak onun sana rahat rahat dokunmasını benim sevgime yakıştırabildin.

izmarit: benim sevgim bu değil.

izmarit: beni bırak,

izmarit: benim sevgim bunu hak etmedi.

izmarit: benim sevgim,

izmarit: bir başkasına yakıştırılabilecek kadar hafif değil.

izmarit: ben zor taşıırken bu sevgiyi, bu yükü omuzlarımda,

izmarit: sen nasıl başkasının omuzlarında sanabildin bu yükü?

izmarit: bir başkası taşıyabilir mi sanıyorsun?

izmarit: sana veda ederken çok haklıymışım, şimdi anlıyorum.

izmarit: ama sana veda etmek yeterli değil,

izmarit: bu benim sana vedam değil,

izmarit: bu bizim sonumuz.

izmarit: ben seni çok sevdim. (05.23)

ben seni çok sevdim.

Baya mutluyum he şu an. :)

#34# değilim.

oy ve yorumları unutmayın bebeklerim. 🧑

kutayharmanli: Şaka mı lan bu?

kutayharmanli: Kafa mı buluyorsunuz lan benimle?

kutayharmanli: Beren.

kutayharmanli: Sana tek bir soru soracağım.

kutayharmanli: Ve sen de bana doğruyu söyleyeceksin.

kutayharmanli: İzmirli, sen değil misin?

görüldü, berenkutluay. (09.12)

kutayharmanli: Beren.

kutayharmanli: Cevap ver bana.

kutayharmanli: Bak görüldü atıp durma.

kutayharmanli: Aşırı sinirliyim.

kutayharmanli: Gelirim sınıfına,

kutayharmanli: Beren diye bir şey bırakmam ortalıkta.

berenkutluay: kutay...

berenkutluay: dinle bi, sakın ol.

berenkutluay: lütfen.

kutayharmanli: Cevap ver bana Beren.

berenkutluay: değilim.

berenkutluay: kutay ben çok özür dilerim ama sen öyle bir anda sen o musun diye sorunca hayır diyemedim. beni bırakacağından korktum. evet, dedim ama çok pişmanım. yemin ederim.

kutayharmanli: Beren siktir git, gözüme gözükmeye.

kutayharmanli: Lan ben senin yüzünden neler düşündüm günlerce.

kutayharmanli: Gözüme gözükmeye bundan sonra.

kutayharmanli: Fena olur.

berenkutluay: kutay lütfen bir kerecik dinle.

kutayharmanli: Lan neyini dinleyeyim?

kutayharmanli: Kızın yerine geçmişsin işte.

kutayharmanli: Hadi beni bırak,

kutayharmanli: Sen kendi sevginle değil de bir başkasının sevgisiyle beni kandırırken hiç mi utanmadın?

kutayharmanli: Ya da hiç mi üzülmedin kutay benim sevgimi değil bir başkasının sevgisini seviyor diye?

kutayharmanli: Git ve ergenlik dürtülerini bir başkasında gider Beren.

kutayharmanli: Bu aşk değil.

berenkutluay: ben özür dilerim kutay.

berenkutluay: yemin ederim amacım bu değildi.

berenkutluay: yemin ederim.

görüldü, kutayharmanli. (09.45)

ben seni çok sevdim.

Burası da sohbet paragrafı olsun. Sorular sorun, cevaplayayım.

#35# saklamazsın diye.

kutayharmanli: Sigara içmiyorum artık, saklamazsın izmaritlerini diye.

Konum: Süreyya Kafe.

987 beğeni, 59 yorum.

beyzaaaaslii: Yine kime aşık oldu bu geri zekalı?

nimetali1: Millet 5 mevsim 25 saat aşk acısı çekiyr bize na bu kada avuç. Yala yala dur heri.

azeriquzelimenise: Şərəfsiz

tugceyazgin: Ne ara ayrıldınız yaa?!1!!1!

tatliaycaninyeri: Bu fotoğrafı salı günü akşam 21.14 sularında Gülten Abla dediğiniz kafenin sahibine zorla çekirmişsin. Daha sonra da kafeden hızla çıkıp evinin olmadığı bir siteye girmişsin. :) O sitede kimin yaşadığını öğrenmek isteyenler duvarımı fullesin dm'den söylüyorum.

izmarit liked.

izmarit: sakladıklarıyla idare et bence, bir başkasına gerek duymadan. o kişi her kimse yani.

kutayharmanli: Ya yapamıyorsam?

izmarit: Birisi bana, "birinin varlığına nasıl alışırırsan, yokluğuna da zamanla alışırırsun," demişti. Alışırırsın.

ben seni çok sevdim.

Bakın hep size kıyamayıp oy sınırı geçilmeden bölüm atıyorum ama sanmayın ki bu böyle gider! (gittixödşcösşfmrlfmf)

O yüzden oy verin. 50 oy. Sizi seviyorum. 🧡

#36# sevgilim.

oy ve yorumları unutmayın bebeklerim. 🎭 50 oy.

Kutay: Sedef.

Kutay: Kimdi o yanındaki çocuk?

Sedef: ÖXSŞÖCŞSÖXŞDMCŞSMCDŞG

Sedef: Efendim? .d

Kutay: Okul çıkışı koluna girip yürüdüğün çocuk kimdi diyorum.

Sedef: Ben sana anlattım düzgünce,

Sedef: Ama sen anlamak istemiyorsun belli.

Sedef: Sevgilim var demiştim, değil mi?

Sedef: Sevgilim.

Kutay: Ciddi misin sen?

Kutay: Cidden bu kadar çabuk mu unutabildin Arda'yı?

Sedef: Cidden tek sorun Arda'yı bu kadar çabuk unutabilmem mi?

Sedef: Bana pek öyle gelmiyor.

Kutay: Başka ne olacak? .d

Sedef: Bilmem.

Sedef: Ama bence sen bu soruyu bana değil kendine sor bi.

Sedef: Özrünü de kabul ediyorum.

Sedef: Daha da rahatsız etme beni.

Kutay: Sedef.

Kutay: Kaç gündür tanıyorsun amk o çocuğu da sevgili oldun?

Sedef: Ya sana ne Kutay, sana ne?

Sedef: Çok açık değil mi?

Sedef: Sana ne.

Sedef: Bu seni ilgilendirmediği anlamına gelir.

Sedef: Ve insanlar onları ilgilendirmeyen konularda da konuşmazlar.

Kutay: Anlayamıyorum seni.

Kutay: Bu kadar çabuk değişmeni,

Kutay: Bu kadar çabuk set kurmanı,

Kutay: Ne bileyim,

Kutay: Bu kadar fazla tepki vermeni anlamıyorum.

Sedef: Kutay,

Sedef: Sen nedensiz bir şekilde benden kaçtın.

Sedef: Görüşmedin.

Sedef: Üstüne üstelik benimle konuşmak yerine dalga geçerek güldün.

Sedef: Sana verdiğim değerin yazık oluşunu gözler önünde izledim ben.

Sedef: Sayende.

Sedef: O yüzden lütfen,

Kutay: Lütfen?

Sedef: Daha da kırma kalbimi.

Sedef: İyi akşamlar.

ben seni çok sevdim.

Ehueheheuehehe. Baya zevk alıyorum he.

#37# alışma bana.

oy ve yorumları unutmayın. 🏆 55 oy.

kutayharmanli: İzmarit.

kutayharmanli: Birkaç şey söylemem gerek sanırım.

kutayharmanli: Ben özür dilerim.

kutayharmanli: Özür dilerim seni tanıyamadığım için.

kutayharmanli: Özür dilerim seni fark edemediğim için.

kutayharmanli: Özür dilerim o güzel sevgini bir başkasına yakıştırabildiğim için.

kutayharmanli: Özür dilerim yaralarını saramadığım için.

kutayharmanli: Özür dilerim sen yokken seni bulma aşkıyla sağı solu sen sandığım için.

kutayharmanli: Ama ben artık çok yoruldum.

kutayharmanli: Çık gel, tek laf edersem namerdim.

kutayharmanli: Susmamı iste,

kutayharmanli: Tek kelime edersem yine git.

kutayharmanli: Ben senin sevgine muhtacım.

kutayharmanli: Karşıma çıkmama,

kutayharmanli: Bana 'seni seviyorum' demene muhtacım.

kutayharmanli: Saçlarımla oynamana, başımı dizlerine koymaya muhtacım.

kutayharmanli: Babasız büyümüş iki çocuk olarak seninle çocukluğumu yaşamaya muhtacım.

kutayharmanli: Lütfen.

kutayharmanli: Gel artık.

izmarit: özür dilerim.

izmarit: sana kırgın olmamı boş ver de,

izmarit: kalbimin yara bere içinde oluşunu boş ver de,

izmarit: ben sana gelemem Kutay.

izmarit: özür dilerim ama gelemem.

kutayharmanli: Niye İzmarit?

kutayharmanli: Niye?

kutayharmanli: O zaman niye girdin hayatıma niye alıştırdın beni kendine?

izmarit: giremem.

izmarit: çünkü girersem,

izmarit: hayatına girmiş olan bir kişinin gidişi seni daha da yıkacak.

izmarit: daha fazla üzülmeyi istemiyorum.

kutayharmanli: Ben anlamıyorum.

izmarit: ben sana gelemem.

izmarit: sen de bana alışma, lütfen.

kutayharmanli: Bunu söylemek için çok geç kaldın İzmarit Hanım.

kutayharmanli: Çok geç.

ben seni çok sevdim.

#38# yara.

Oy sınırı 55. 🧑 Sizleri seviyorum.

kutayharmanli: Nasılsın?

izmarit: kutay,

izmarit: lütfen yazma bana daha fazla.

izmarit: senin iyiliğin için istiyorum bunu.

izmarit: biz olamayız.

izmarit: imkânsızız.

izmarit: olmasaydık, istemez miydim ben senin ellerinden tutmayı?

izmarit: doya doya gülüşünü izlemeyi,

izmarit: beraber yemek yerken sana bulaşıp senden azar yemeyi,

izmarit: boynumda nefesini hissetmeyi,

izmarit: istemez miyim sanıyorsun?

izmarit: ama olmaz işte kutay.

izmarit: on yıl sonra geriye baktığında,

izmarit: ben senin geçmiş yaran olmak istemiyorum.

izmarit: ben senin yaran olmak istemiyorum.

kutayharmanli: İzmarit, lütfen.

kutayharmanli: Lütfen.

kutayharmanli: Sana ihtiyacım var.

kutayharmanli: Çok ihtiyacım var.

kutayharmanli: Sana neyin engel olduğunu bilmiyorum ama bunları aşabiliriz.

kutayharmanli: Sana yemin ediyorum, aşabiliriz.

kutayharmanli: Neyse o sebep, ben savaşıyorum.

kutayharmanli: Söz veriyorum.

kutayharmanli: Ama çekme ellerini yüreğimden.

izmarit: seninle sadece sohbet edebilirim kutay,

izmarit: benden ortaya çıkmamı istemeyeceksin,

izmarit: gelmemi istemeyeceksin.

izmarit: tamam mı?

kutayharmanli: Tamam, her şeye tamam.

izmarit: özür dilerim.

izmarit: sana bunu yapmamalıydım.

kutayharmanli: Bana bir şey yaptığın yok İzmarit.

kutayharmanli: Ben artık bu belirsizlikle yaşamak istemiyorum.

kutayharmanli: Sen sevmiyorsun diye sigara içmiyorum ben.

kutayharmanli: Sen saklamazsın diye sigara içmiyorum ben.

kutayharmanli: Sana böylesine bağlanmışken

kutayharmanli: Bana ben yokum diyemezsin.

izmarit: keşke seni severken bu kadar imkânsız olabileceğini de hesaba katsaydım.

izmarit: belki o zaman her şey daha kolay olurdu.

izmarit: seni, canımdan çok sevmezdim.

izmarit: canımdan...

ben seni çok sevdim.

Oy ve yorumları unutmayın. ❤️

#39# başaramadım.

sınır 60 oy. 🏆

izmarit: ben yokken,

izmarit: yani ortalıkta yokken,

izmarit: ne yaptın?

izmarit: seni affetmek değil de,

izmarit: çünkü haddime değil.

izmarit: seni kendi içimde yeniden kabullenebilmek adına sürekli suçsuz olduğunu sayıyorum.

izmarit: seni kendi içimde sevgime affettirebilmek için ağır savaşlar veriyorum.

izmarit: lütfen bana yardım et.

izmarit: bu çok ağır.

izmarit: sevdiğim erkeği affedebilmek için gece gündüz neden arıyor olmak,

izmarit: çok ağır.

kutayharmanli: Bilmiyordum.

kutayharmanli: Beren'in sen olmadığını bilmiyordum.

kutayharmanli: Sordum ona, benim dedi.

kutayharmanli: Daha da sorgulayamadım.

kutayharmanli: Gözüm seni ararken dönmüştü, hiçbir şey görmüyordu.

kutayharmanli: Bilseydim,

kutayharmanli: Yapmazdım.

kutayharmanli: Ama sonradan anladım zaten Beren'in sen olmadığını.

kutayharmanli: Beren'den bu yalanı öğrenmeden önce ayrıldım, onu İzmarit olarak bilirken.

izmarit: ayrıldın mı? bilmiyordum.

kutayharmanli: Evet. Çünkü benim istediğim İzmarit Beren değildi.

kutayharmanli: Beren İzmirit olamazdı çünkü senin kadar güzel sevemiyordu.

kutayharmanli: Senin kadar dokunsam ağlayacak bir insan değildi.

kutayharmanli: Veyahut bana olan sevgisi, İzmirit'in sevgisi olamayacak kadar gelip geçici, basitti.

kutayharmanli: Hissettim.

izmarit: peki, bir şey yaşadın mı onunla?

izmarit: sol kulağının arkasındaki küçüklükten kalma dikiş izini gördü mü mesela?

izmarit: benim gibi fark edebildi mi o da bunu?

izmarit: o dikiş izi toplu iğne başı kadarken hem de.

kutayharmanli: Hayır.

kutayharmanli: Onun ben de gördüğü uzun boy, fit bir vücuda, güzel saç ve güzel yüzdü. Daha ötesine geçmedi.

kutayharmanli: Geçebilecek kadar derin değildi.

izmarit: derin olsaydı zaten,

izmarit: bu sevgiyi kaldırmayacağını sanmıyorum.

kutayharmanli: Sen?

kutayharmanli: Sen ne yaptın, ben yokken?

izmarit: seni unutmaya çalıştım.

izmarit: görmemeye çalıştım.

izmarit: başaramadım.

izmarit: ve genellikle,

izmarit: yalnızdım.

izmarit: aslında başaramayacağım çok belliydi.

izmarit: seni görmemek seni unutmak değildi.

izmarit: öyle olsaydı, sana o yaz tatilinde bağlanmazdım iyice.

izmarit: bilmiyorum.

izmarit: sanırım bu durum artık canımı sıkıyor.

izmarit: fazlasıyla yoruldum.

izmarit: sevmekten değil.

izmarit: bir hastalık gibi,

izmarit: hiç geçmeyeceğinden.

ben seni çok sevdim.

Ben yine drama bağladım sanırım. Üzgünüm. Dahası da gelecek çünkü. :/

Ama çok daha ileride. Neyse,
Oy ve yorumları unutmayın bebeklerim. ❤️ 🙌

#40# ve gitti.

Bir önceki bölümü atlamış gibisiniz kontrol edin. 🦋 oy ve yorumları unutmayın bebeklerim. 🧡

İçimdeki heyecanın sebebini bilmiyordum ama kalbimin göğüs kafesimi zorlarcasına çarpmasına bir anlam yüklemeye çalışıyordum sürekli. Başarısız oluyordum gerçi. Birazdan Sedef burada olacaktı ama benim neden bu denli heyecanlı oluşuma anlam veremiyordum. Ondan özür dileyecektim, Gülten Abla sağ olsun ayarlamıştı böyle bir şeyi. Ama özür dileyince ne olacaktı hiç bilmiyordum. Neden heyecanlandığım hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Sedef'ten hoşlanmak gibi bir durum söz konusu değildi, hele ki aklım gece gündüz İzmirli'te iken. Ona sadece değer veriyordum. Hem de fazlasıyla.

Benimle böyle görüşmüyor, hatta muhataba dahi almıyor oluşu koyuyordu belki de bana. Gururuma yediremiyor da olabilirdim, bilmiyordum ama tek bildiğim ve istediğim onun bana kırgın olmamasıydı.

"E tamam oğlum, bakma artık aynada kendine! Yakışıklı olunca mı affedecek Sedef seni?" diye gülerek yanıma geldi Gülten Abla ve kendime baktığım aynaya doğru baktı, ellerini belime sarıp tek bacağını kaldırdı. "Sen bir tek bana yakışıyorsun yakışıklım," diyerek kıkırdadı.

Aynadan bakarak saatimi düzelttim ve gülümsedim. Ardından ellerini belimden çözerek ona sarıldım ve sırtını sıvazladım. "Bir tek sana ablam," dedim gülerek.

"E tamam haydi, git içeri. Gelir şimdi Sedef."

"Tamam abla," diyerek arkaya yöneldim ve mutfığa giriş yaptım. Mutfaktan çıkacaktım Sedef geldiğinde, beni görüp geri dönmesin diye.

Birkaç dakika sonra kulaklarımda: "Minnoşum benim," diye bağırma sesi çınlayınca dudağım yana kıvrıldı, sııttım. "Kızım,"

diyerek karşılık verdi Gülten Abla. Sarılıyor ve hasret gideriyor olmalıydı. "Gel kızım, oturalım şöyle," dediği an mutfak kapısına doğru yürümeye başladım. Daha fazla beklemek istemiyordum.

Mutfak kapısına yaklaştım, arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Gülten Abla bana doğru dönüktü, gülümsüyordu. Adımlayacağım sırada Gülten Abla ani bir şekilde konuya giriş yaptı. "Eee n'apıyorsun kızım görüşmeyeli? Anlat bakalım," dedi elini masanın üzerindeki elin üzerine koyarak.

"Ne yapayım abla ya, ders çalışıyorum günlerdir. Kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Öyle işte," dedi Sedef nefesini verirken.

"Kutay'la görüştünüz mü?"

"Birkaç kez geldi konuşmak için, yazdı ama konuşmak istemedim. Görüşmedik yani."

"Niye?" dedi Gülten Abla gerçekten merak ediyormuşçasına. Ağzından laf almak istermiş gibi değil de daha çok ne olduğunu anlamaya çalışmış gibiydi.

Sedef duraksadı, başını yana yatırıp düşündü. En sonunda bir şey diyemeyince beresini kafasından çıkardı, masanın üzerine koydu.

"Kırgınım ona. Normalde bu kadar uzun sürmezdi ama sanki onu seviyormuşum gibi benden uzak durması gururumu incitti. Sevgilisi olabilir ama bu benden uzak durmasını gerektirmezdi abla. Yani sanki ben ondan hoşlanıyormuşum da benden uzak durursa hoşlanmayacakmışım gibi davrandı. Uzak durması için başka bir sebep göremiyorum ben," dedi ve saçlarını kaşıyıp parmaklarını çıtlattı. "Eğer sevgilisi olduğu için değil de normal bir şekilde deseydi bana görüşmek istemediğini, anlardım. Ama görüşmek istemiyor, sonra öğreniyorum ki sevgilisi var... Kırıldım işte," dedi üzgünce.

İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Böyle düşünmesi öyle koymuştu ki bana hiç çıkasım gelmedi mutfaktan. Ağır gelmişti belki de. Haklıydı. Onu çok kırmıştım ve şimdi nasıl gönlünü alacağımı bilmiyordum.

"Sence sevgilisi olduğu için mi uzak durdu senden, kızım?" dedi Gülten Abla alayla gülerek. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Kaşlarımı çattığımı görünce daha da gülümsedi, bozuntuya vermeden devam etti. "Yani, sadece tek neden bu mu yavrum?"

"Başka bir neden göremiyorum ki abla. Hem ben ona sevgilisi için yardım bile etmiştim. Kim olduğunu bulabilsin diye elimden geleni

yaptım. Sonra onu bulunca hiç okunmayacak bir kitap gibi rafa kaldırdı beni resmen."

İzmarit'i hâlâ Beren sanıyordu. Oysaki o değildi, bunu da açıklamam gerekiyordu sanırım. Çok fazla yanlış yapmıştım, fazlasıyla hem de...

"Peki pişman olup günlerdir peşinde olmasına ne diyorsun bu eşek sıpasının?"

"Umurumda değil. Şu an bir sevgilim var, fazlasıyla mutluyum. Ona kırgınım ama pek de umursamıyorum. O yüzden," deyip gülümsedi ve oturduğu dönmeli sandalyeyi hafif yana kıvrıp: "Arkada saklanmayı bırakıp buraya gelmeli, bence," dedi.

Nasıl yani? Anlamış mıydı burada olduğumu? Hiç ses çıkartmamıştım oysaki. Nasıl olmuştu lan bu?

"Kutay," dedi sert bir şekilde Sedef. "Gelecek misin yoksa gideyim mi?"

Ani bir şekilde duyduklarımın donup kalınca ileri adım attım ama yerdeki boş kurabiye tepsilerine çarpınca büyük bir gürültü çıktı ortaya. Yere saçılan kurabiye tepsilerine baktım önce, daha sonra da Sedef'e. Yere yapışmıştım ama ayaklarımın üzerine kalkmıştım hemen. Yukarıdan bana gülerek bakan Sedef'e zorlukla gülümseyip tepsileri kaldırdım ve ellerimi çırpıttım.

"Olur öyle şeyler işte," dedim üzerimi düzelterek Gülten Abla'ya doğru gülümserken. Yalancı bir sinir ifadesi vardı gözlerinde. "Selam bu arada," dedim ardından elimi kaldırıp Sedef'e gösterirken.

"Selam," dedi ve oturduğu dönmeli sandalyede bir tur atıp ani bir şekilde durdurdu. "Ama keşke böyle bir oyuna kalkışmasaydın. Her şeyin farkındaydım en başından beri."

"Nasıl lan?" dedim kendime gelip mutfak kapısında dikilmekten öteye geçerek hızla tezgâha, onlara doğru ilerleyip. Ellerimi tezgâha yerleştirip ikisinin arasına geçtim. Tezgâhın iki yanında onlar, ucunda ben vardım.

"Bir dahakine Gülten Abla beni çağırırken telefonda kadına 'hemen gelmesini söyle' diye fısıldama. Anlaşıyor," dedi elleriyle uğraşırken umursamazca.

Gülten Abla'ya bakıp dudaklarımı büktüm. "Haydi siz konuşun, benim işlerim var," dedi Gülten Abla ve kalkmaya yeltendi. Sedef durdurup, "Abla. Konuşulacak bir şey yok. Ben her şeyi az önce

söyledim zaten. Kutay en fazla özür dileyebilir, onu da önceden kabul etmişim zaten."

"Sedef," diye girdim araya. Beni dinlemek zorundaydı. Ne diyeceğim hakkında hiçbir şey düşünmemişim ama dinlemeliydi.

"Bak bunun bir açıklaması yok ama özür dilerim ben," dediğim sırada telefonuna bildirim sesi geldi. Gördüğü bildirimle ayaklanıp montunu giydi.

"Özrünü kabul ettiğimi söylemişim, değil mi? Söylemişim," dedi ve ardından Gülten Abla'ya döndü. "Abla Gürkan gelmiş, ben çıkıyorum," deyip hiçbir şey dememe izin vermeden çıkışa ilerlemeye başladı.

Arkasından öylece bakarken çıkış kapısındaki uzun boylu esmer bir çocuğun koluna girdi.

Ve gitti.

ben seni çok sevdim.

Ne diyorsunuz Sedef'in bu tavrına?

#41# evim sen oldun gibi.

oyları unutmayın, beni üzüyorsunuz bir tanelerim. 🏃

bir de,

Satır arasına bol bol yorum.

Neyse,

Çok oldum sanırım .d

Gidiorum

Sizi seviyom

bb.

izmarit: kutay.

izmarit: yiğidim.

izmarit: aslan yarım.

izmarit: gönlümün piçi.

izmarit: bi' baksana buraya.

izmarit: uyuyorsan katil civciv izmarit peşine düşer.

izmarit:

izmarit: hırrr...

kutayharmanli: Kendine gel sen katil civcivsin.

kutayharmanli:

kutayharmanli: Hırrr da ne demek?

kutayharmanli: Civ civ diyeceksin.

izmarit: civ civ? .d

kutayharmanli: Aman

kutayharmanli: Vak vak diyecektim.

izmarit: vak vak? .d

kutayharmanli: Ne diyor bu amk civcivleri?

kutayharmanli: Hav hav mı?

izmarit: kutayxmdlcödşcmdşcödşf

izmarit: doğru konuş civcivler hakkında.

izmarit: hırrr...

izmarit: katil civciv izmariti sinirlendirme senin ağzına sıçar he.

kutayharmanli: Yavaş ol.

kutayharmanli: Burada sert olması gereken kişi benim amk

kutayharmanli: Sen hayırdır ya?

izmarit: biz çizgimizi baştan koyduk koçm

izmarit: varsan ekime

izmarit: yoksan

kutayharmanli: Tamam lan tamam.

kutayharmanli: Aştın yine kendini he İzmarit Hanım.

izmarit: oluyo arada öyle şeyler.

izmarit: pek de şaapmamak lazım.

kutayharmanli: İyi ki varsın. (02.34)

izmarit çevrimdışı. (02.35)

izmarit çevrimiçi. (02.37)

izmarit yazıyor... (02.40)

izmarit çevrimiçi. (02.43)

izmarit: sağ ol. (02.45)

kutayharmanli: Sağ ol...

kutayharmanli: Başka bir şey demeyecek misin? Sen de falan...

kutayharmanli: Bir cevap falan bekliyor insan tabii...

(y.n: yine bölüyorum çok özür dilerim ama buga girdi kız amk kutayı. syglr, ii okmlr.)

izmarit: biz gereken cevabı 15 Temmuz'da verdik.

izmarit:

kutayharmanli: Bana bak İzmarit

izmarit: Eee sana baktım Kutay, söyle!

kutayharmanli: ÖXMKLDSXMÖXÖÇDSMXZK

kutayharmanli: İyi boş yaptık gece gece vesselam.

izmarit: müge hanım bunlar üzerimize atılmış çok büyük iftiralar.

izmarit: bunlar böyle değil yalan bunlar.

izmarit: iftira!

kutayharmanli: Peki o kadının ses tonuyla okumam?

izmarit: bu ben.

izmarit: aşırı ben.

izmarit: neyse,

izmarit: bir şarkı dinliyorum da.

izmarit: dinlemek ister misin?

kutayharmanli: Tabii ki.

kutayharmanli: Söyle

kutayharmanli: Hemen dinleyeyim.

izmarit: benim adımda bir grubun şarkısı.

izmarit: izmarit.

izmarit: ve sözleri de ben sana yazmışım gibi.

izmarit: *ruhumun derinliklerinde,*

izmarit: *seni arıyorum.*

izmarit: *bir tek kendimle,*

izmarit: *ama kolay değil yaşamak,*

izmarit: *sensiz bu gurbette.*

izmarit: *evim sen oldun gibi.*

kutayharmanli: *Gidemem ki.*

izmarit: *gidemem ki.*

kutayharmanli: *Başka bir yere,*

izmarit: *başka bir yere.*

izmarit: *başka bir kalbe.*

kutayharmanli: *Başka bir kalbe.*

izmarit: benden sana yazılmış gibi, dedim ya. öyle işte...

izmarit: *evim sen oldun gibi,*

izmarit: *gidemem ki.*

kutayharmanli: Gitme.

ben seni çok sevdim.

Düştüm aman Allah kaldırmasın...

Haydi sınırın geçilmesine 30 oy kala bölüm atan bu yazarı övün.

ben gidiom.

bb.

#42# gökyüzü bizim.

sanırım sınır koymadığım zaman oylar 40'ı geçemeyecek... Üzüldüm biraz. Ama neyse.

sınır 60 oy.

izmarit: kutay.

izmarit: benim sana söylemem gereken bir şey var.

izmarit: ama nasıl söyleyeceğim henüz bilmiyorum.

izmarit: sadece anlamanı bekliyorum.

izmarit: biraz zor olacak benim için ama,

izmarit: anla, olur mu?

izmarit: seni seviyorum.

kutayharmanli: İzmarit.

kutayharmanli: Ne oluyor?

kutayharmanli: Kötü bir şey mi oldu?

kutayharmanli: Endişeleniyorum.

kutayharmanli: Bir şey söyle.

kutayharmanli: İyi misin?

izmarit: iyiyim.

izmarit: merak etme.

izmarit: sadece,

izmarit: söz vermeni istiyorum.

izmarit: bu söylediklerimden sonra beni bulmayacaksın.

izmarit: yani, eğer istersen bulman birkaç saniye sürecektir ama.

izmarit: bulma, olur mu?

izmarit: ben sana gelmeden sen bana koşma.

izmarit: sana doğru yürümenin zevkini ilk ben yaşamak istiyorum.

izmarit: sana gelmek nasıl bir şey,

izmarit: tatmak istiyorum.

izmarit: bunu elimden almayacaksın, tamam mı?

kutayharmanli: Tamam.

kutayharmanli: Söz veriyorum.

kutayharmanli: Ne olursa olsun sen gelmeden ben seni bulmayacağım.

izmarit: bundan sonra seni her gün göremeyeceğim.

izmarit: gözlerindeki o güzelliği tadamayacağım.

izmarit: sana gülemeyeceğim.

izmarit: her gün ilk günkü gibi heyecanla okula gelip senin gelmeni camdan bekleyemeyeceğim.

izmarit: üzülüyorum ama bunu yapmak zorundayım.

izmarit: ben okul değiştirdim kutay.

izmarit: ikinci dönem yokum.

kutayharmanli: Ne?

kutayharmanli: Sen ciddi misin?

kutayharmanli: Bana ciddi olmadığını söyle.

izmarit: özür dilerim.

izmarit: ama yapmak zorundaydım.

izmarit: zaten elimde olan bir şey de değildi.

izmarit: elimde olsaydı,

izmarit: her gün sana bakarak sezen dinlemeyi seçerdim.

izmarit: gitmeyi değil.

kutayharmanli: Ben anlamıyorum.

kutayharmanli: Nasıl ya?

kutayharmanli: Nasıl gidersin?

kutayharmanli: En önemlisi, niye?

kutayharmanli: Niye zorundasın?

kutayharmanli: Bir şey demeyecek misin İzmarit?

izmarit: kutay...

izmarit: diyemem.

izmarit: sadece gitmem gerekiyor işte.

izmarit: ama senin için bir şey değişmiyor ki.

izmarit: beni yine okuldaymış gibi düşünebilirsin.

izmarit: hem ben yazarım da sana.

izmarit: çok fazla telefon kullanabileceğimi sanmıyorum bundan sonra ama,

izmarit: bir iki saatliğine aldığımda sana yazmış olacağım.

izmarit: buna emin olabilirsin.

kutayharmanli: Ya ne demek değişmiyor?

kutayharmanli: Ben her gün okula elimde bana verdiğin izmaritlerle geliyordum.

kutayharmanli: Okulda sınıftan çıkmayan ben, belki olur da gözlerini yakalarım diye sınıfa girmiyordum.

kutayharmanli: Deli divane seni arıyordum.

izmarit: kutay...

izmarit: ben özür dilerim.

izmarit: ama yemin ederim bunu ben seçmedim.

izmarit: yemin ederim.

izmarit: şimdi gitmem gerekiyor çünkü

izmarit: çünkü eğer bir gün sana doğru yürümeyi istiyorsam

izmarit: gitmeliyim önce.

izmarit: yoksa yürüyemem.

izmarit: okulum değiştirildi, artık oradayım.

kutayharmanli: Ne diyeyim ki...

kutayharmanli: Anlatmıyorsun hiçbir şey ama,

kutayharmanli: Bir sebebi vardır.

kutayharmanli: Sebepsiz yere bırakmazsın sen beni.

kutayharmanli: Biliyorum.

kutayharmanli: Ve merak etme, okuldan nakil aldırان öğrencilere bakıp seni bulmayacağım. Veya Sedef'e sormayacağım. Aynı sınıftasınız ya... ondan.

izmarit: bırakmam.

izmarit: hem bak,

izmarit: aynı okul olmasa da aynı şehirdeyiz.

izmarit: aynı gökyüzü.

kutayharmanli: gökyüzü bizim.

izmarit: gökyüzü bizim, her şeyim.

ben seni çok sevdim.

AH FEEELSS YERÜÜM.

neyse,

başka yerde kudururum artık,

gidiom ben.

sizi seviyom.

bb.

#43# arda ve hurileri.

satır arası yorumlar çoğalsın lütfen. ❤️

sizi seviyom.

Grup İsmi: Ardasu'nun Yıkık Hurileri.

Arda Oropusu sizi ekledi.

Grup açıklamasını görmek için tıklayınız.

Grup Kuralları:

Ardasu her an her şekilde övülmek zorunda.

Ardasu'ya her dakika ne kadar mükemmel olduğu hatırlatılacak.

Ardasu'nun dertleri dinlenebilir, diğer orospu çocukları siktirsin başka yerde dert yansın.

Tüm ilgi Ardasu'da olmalı.

Grupta başka hiç kimse ilgi odağı olamaz.

Ardasu flörtleri hakkında yorum yapılacak, durum değerlendirilmesi gönderilecek.

Ardasu'ya ne kadar yakışıklı ve seksi olduğu her gece yatmadan hatırlatılacak.

Gruptan çıkmaya kalkanın çüğü kopsun.

Çüğü olmayanın da kocasının kopsun.

bb.

Ezgi: Hg Kutay.

Tuğba: Hg Kutay.

Ali: Hoş geldin kardeşim...

Muzaffer: Kutay... h(oş)elp kardeşim.

Öykü: Aaa kimler gelmiş, kimler gelmiş... ehehehe.

Arda Oropusu: Hurilerim.

Arda Oropusu: O şu an grup kurallarını okuyordur.

Arda Oropusu: O grup kurallarını okurken ben de onun bana olan sevgisini size anlatayım.

Arda Oropusu: Biz birbirimizi çok severiz.

Arda Oropusu: Ama tezlerime göre Kutay bana 5 yıldır aşık.

Koca Bebek: Senin ben şaftını sikeyim Arda.

Arda Orospusu: Neyse işte bana çok aşık ama kanka olduğumuz için diyemiyor.

Koca Bebek: Yalanını sikeyim senin ben.

Arda Orospusu: Bana yakın olmak için 5 yıldır kanka olmak için uğraşıyor.

Koca Bebek: Lan şerefsiz.

Arda Orospusu: Kanka ayağı göt ayağı tabii. İşte neyse bu beni birkaç kez ellemeye kalktı.

Arda Orospusu: Eee tabii ellenilmeyecek gibi de değilim şimdi.

Arda Orospusu: Kütür kütür maşallah.

Koca Bebek: Yolunu yordamını sikeceğim ben senin bekle sen.

Ezgi: N'oluyor amk.

Tuğba: N'oluyor amk.

Muzaffer: Sev(i)şecekler sanırı(m) biz gi(d)elim bence y(a), değil mi Ku(t)ay?

Ali: Muzo ne boş adamsın amk.

Öykü: Kutay sakın ya...

Satılmış: Hepinizden nefret ediyorum.

Satılmış: Mümkün bir yerde geberin.

Satılmış ayrıldı.

Kübra: Hangi şerefsiz ekledi beni bu gruba?

Kübra ayrıldı.

Cem: Ali bana özelden yazsana. :")

Öykü: Ali'ye mi yürüyorsun Cem? Oha.

Cem: Ne bileyim amk profil fotoğrafında çıplak kadın vardı, kızdır dedim.

Öykü: Ali ve kız... peki.

Ali: Rihanna amk o.

Koca Bebek: Bu grup niye var Arda?

Arda Orospusu: Bebeklerimle güzel güzel eğleniyoruz ya. Herkes mutlu grupta.

Arda Orospusu: Benim ne kadar kusursuz bir insan olduğum hakkında konuşuyorduk.

Arda Orospusu: Di mi hurilerim?

Ezgi: Heee...

Tuğba: Heee...

Muzaffer: Baya eğleniyoruz(z) (o)lum biz A(r)da'y(la) grup(t)a tutuluyoruz amk işte şifreli mesaj vermek için götümü yırtıyorum iki saattir şurada.

Arda Orospusu: Ezgi, Tuğba.

Arda Orospusu: Muzaffer'i kara listeye ekleyin ve nude fotoğraflarını flörtüne gönderip size yavşadığını söyleyin.

Arda Orospusu: Bir huri değilsin artık.

Arda Orospusu, Muzaffer'i çıkarttı.

Arda Orospusu: Aforoz edildi.

Arda Orospusu, Sedef kişisini ekledi.

Arda Orospusu: Hoş geldin best hurim.

Koca Bebek: N'oluyor amk.

Koca Bebek: Siz ne ara tanıştınız amk.

Koca Bebek: Buneamk.

Koca Bebek: Bu gerçek mi amk.

Koca Bebek: Şaka mı bu amk.

Ezgi: Boş yabma.

Tuğba: Boş yabma.

Öykü: Hoş geldin Sedef hazretleri <3<3<3<3

Ali: Hoş geldin Sedef.

Cem: Sedef, hoş geldin. :)

Cem: Ne güzel bere takmaktır o öyle.

Cem: Hep böyle renkli bir kişilik misindir?

Cem: İstersen özelden konuşabiliriz. :")

Koca Bebek: Bu yavşak kim amk.

Sedef: Hoş buldum da Arda bu grup ne amk.

Arda Orospusu: Sedef bebeğimle on gün önce tanıştık Koca Bebeğim. Best friendim.

Koca Bebek: Vay amk.

Koca Bebek: Helal lan... Baya iyiymiş he. :):):)

Sedef: Arda, Gürkan'ı da eklesene. :)

Koca Bebek: Ne âlâka amk.

Cem: Gürkan yok Cem var güzelim.

Koca Bebek: Güzelini de sikerim he senin.

Koca Bebek: Arda kim bu yavşak amk.

Ali: Sakin reis. Hayırdır?

Ezgi: Arda eklediyse vardır bir bildiği.

Tuğba: Arda eklediyse vardır bir bildiği.

Arda Orospusu, Gürkan kişisini ekledi.

Sedef: Hoş geldin. :)

Gürkan: Hoş buldum bebeğim. :)

Koca bebek ayrıldı.

ben seni çok sevdim.

Neden böyle bir bölüm yazdım bilmiyorum döçmcödsnccfsmömc

Bir daha yazmam sanırım .d

Kutay sen de karar ver koçm Sedef mi İzmarit mi aaaa

Oy ve yorumları unutmayın bebeklerim. <3

#44# izmarit.

Sedef: Niye çıktın gruptan?

Kutay: Canım istedi?

Sedef: Gürkan geldikten sonra da canın istemesi...

Kutay: Yani?

Sedef: Yani'si yok.

Kutay: İyi, olmasın da zaten.

Sedef: İyi.

Kutay: Bu arada,

Kutay: Geçen gün, kafede söyledin de...

Kutay: İzmarit'i Beren sanıyorsun hâlâ sanırım.

Kutay: Değil.

Kutay: Başkası.

Sedef: Anladım.

ben seni çok sevdim.

baya yoruldum he bu bölümü yazarken.

Akşama bir veya iki bölüm daha gelir hemen isyan etmeyin öbtüm

#45# fazla uzak, fazla yorgun.

sedefersan: bilmiyorum, fazlaca uzaktasın artık bana. nedendir bilinmez, kötü hissediyorum. bir şeyleri yanlış yapıyorum, biliyorum. seni kaybediyorum. böyle olmamalıydı. her gecenin sonundan çıkan aydınlığın getirdiği bu olmamalıydı sevgilim. ben susarım, hep sustum. ama böyle olmamalıydı. özür dilerim.

Konum: Süreyya Kafe - Arka Bahçe.

6304 beğeni, 456 yorum.

beyzaaaaslii: Yine bir şeyler kaçırmışız. @nimetali1

nimetali1: He yav, anlamıyom ne ara ne oluyo.

ateskurtulus: Ya sana düşe düşe kendimden geçtim be güzelim.

minnosberkananizisever: Öf öf öf bir kerecik öpsem bari ya.

azeriquzelimenise: Bir sıqıntın var, gözəl qız. Mən səni başa düşürəm. Bunu çox sevirsiniz. Heç kəs səni başa düşmür, amma edirəm. Merak etmə, keçəcək.

tatliaycaninyeri: İstihbarat timimdeki arkadaşlarım bildirdi, sevgilin varmış. Ama aynı zamanda aşk acısı çekiyorsun ve sevdiğin kişi bir başkasını seviyor, seni fark etmiyor. Ya da hiç fark edilmeyeceksin. Bu fotoğrafı da Süreyya Kafe'de bugün saat 12 civarında çekindin.

tatliaycaninyeri: Gerisi için bizleri takip etmeye devam edin.

gurkantozduman0 liked.

kutayharmanli liked.

ardakursat1: Heeyyt be! Ama keşke böyle şeyler yapmasan.

sedefersan liked this comment.

cemkarsavuran: Güzelim günlerdir mesajlarıma bakmıyorsun o kadar nude attık.

ezgibay1: Baya iyi foto.

tugbay1: Baya iyi foto.

oykubektas_: güzelim, tutma içinde artık be.

sedefersan: o fazla uzakta, ben fazla yorgunum. :)

ben seni çok sevdim.

#46# belki üstümüzden bir kuş geçer.

kutayharmanli: Belki de senin olmanı diliyorum. Bilmiyorum, fazlaca karışık kalbim. İçerisi dört yol, koca bir çarpışma... Ve hasarlı çıkan, sadece, ben.

3473 beğeni, 345 yorum.

ardakursat1: Çene kemiğin olayım si- aman sık beni bebeğim. <3

kutayharmanli: Bize gel.

beyzaaaaslii: Üf yeter he hangi durakta duracağını şaşırdın sen de iyice.

nimetali1: Sen de bir karar ver heri, bu ne biçim iş. Lee? @beyzaaaaslii

tugceyazgin: Yine bir şeyleri kaçırmışım...

azeriquzelimenise: şərəfsiz.

azeriquzelimenise: hamınız poh yeyin.

azeriquzelimenise: O gözəl qızın məhəbbətinə layiq deyilsiniz.

azeriquzelimenise: O, çox sevir.

azeriquzelimenise: omur deyir gocalmışam, üreh deyir yaşa hele vallah.

sedefersan followed.

sedefersan liked.

tatliaycaninyeri: Bu fotoğrafı İspanyol Caddesi'nde Pazar günü akşam 7'de Arda'ya çektiymişsin. Ayrıca istihbarat timimize göre post'un açıklaması da şu anlama gelmektedir, şu an hayatında bir belirsizlik var ve bu belirsizliğin dilediğin kişi çıkmasını istiyorsun. Eğer dilediğin kişi olmazsa, bu çok büyük bir çarpışmaya yol açacak.

ateskurtulus: Tipini s2m.

minnosberkananizisever: Oç.

izmarit liked.

izmarit: belki üstümüzden bir kuş geçer. :")

kutayharmanli: belki.

beyzaaaaslii: Abbbaaaaooooowww. Magazinlere düştük.

nimetalı1: Kanka hemen wp'ye u. @beyzaaaaslii

tatliaycaninyeri: Bizi takip edenler bu habere iki hafta önce ulaşmıştı. Farkımız, bir numara olmamız.

tatliaycaninyeri: İzmarit'in kim olduğunu merak edenler duvarımızı fulleyip hikaye atsınlar, dm'den GBT'sini önüne dökelim. :)

cemkarsavuran: şükür amk. Sedef bebeğim bana kaldı sonunda.

oykubektas_: Sedef bebeğimin sevgilisi var, uzak dur 5 yılımdan.

ezgibay1: Yeter amk. Bıktık.

tugbay1: Yeter amk. Bıktık.

sedefersan: sweatshirt, güzelmiş.

kutayharmanli liked this comment.

ben seni çok sevdim.

Ne yapıyom hiçbir fikrim yok bb

#47# ay tutulur, güneş tutulur da insan insana tutulur mu hiç?

izmarit: sana hiçbir zaman dokunamayacağım sevgilim. bu, sana yazdığım şiirlere ihanet.

0 beğeni, 30 yorum.

izmarit: kimse yokken, kendi başıma kalmışken şu fotoğrafta, biraz konuşayım dedim.

izmarit: sana hiç konuşamamışken.

izmarit: sana varamadan senden ayrılmak niye bu kadar zorluyor?

izmarit: bilmiyorum bir tanem. ama canım yanıyor.

izmarit: sigara içişini izlemek istiyorum.

izmarit: öleceğini bile bile sonsuza dek izlemek istiyorum.

izmarit: ama izleyemiyorum... gözlerim, senin dünyanda gezinmiyor artık.

izmarit: ben, seni çok özlüyorum.

izmarit: hiçbir şey yaşamamışken bu kadar özlüyorsam... ya yaşasaydık bir tanem? ya yaşasaydık...

izmarit: sanırım senden uzak kalmak yoruyor beni.

izmarit: dinlenmek için, uzak kalmam gerekiyorken daha fazla yoruluyorum şimdi.

izmarit: bu yorgunluk... seni unutturacak bana.

izmarit: ve bir gün ben seni hatırlamayacağım.

izmarit: kalbimin ellerinin içinde pır pır edişini hatırlamayacağım.

izmarit: özür dilerim.

izmarit: şarkılar hep seni hatırlatıyor bana sevgilim.

izmarit: şarkı dinleyemez oldum artık.

izmarit: her kelimede sen varsın.

izmarit: her kelimede, sen varsın sevgilim.

izmarit: her harf sanki birleşip gözlerimin önüne çiziyor resmini.

izmarit: dinlediğim bir şarkıda,

izmarit: ay tutulur, güneş tutulur da insan insana tutulur mu hiç?

izmarit: diyor sevgili solist.

izmarit: tam 'tabii tutulur,' diyorum...

izmarit: şarkının sonu geliyor. ve solist, son kez aralıyor dudaklarını:

izmarit: ay tutulur, güneş tutulur da insan insana tutulur tabii...

izmarit: içimi kasıp kavuran bu dert, beni bir gün öldürecek.

izmarit: ama üzölmüyorum bir tanem.

izmarit: derdim sensin.

izmarit: beni babama kavuşturacaksın.

ben seni çok sevdim.

Eğer kitapta görmek istediğiniz sahneler veyahut mesajlaşma şekilleri, instagram konuşmaları vs vs, söyleyebilirsiniz. Belki bir şeyler yazabilirim. <3 Yepyeni fikirler de olabilir.

#48# sevgiliyiz.

Kutay: Selam.

Kutay: Naber?

Sedef: Seelam.

Sedef: İyi, sen?

Kutay: İyi.

Kutay: Yorum yapmışsın da... düzeldik mi?

Kutay: Yani,

Kutay: Küs değiliz, değil mi?

Kutay: Barıştık yani.

Sedef: Yani.

Sedef: Fazla uzun sürdüğü,

Sedef: Ve fazla mânâsız olduğu kanısına vardım.

Sedef: Uzatmak istemedim.

(y.n: yine bölüyorum özür dilerim ama 23.bölümden beri küssünüz amk iyi ki uzatmadınız.)

Kutay: Allah razı olsun ya,

Kutay: Baya kısa sürdü.

Kutay: Öldüm amk 1 aydır.

Sedef: Huyum kurusun,

Sedef: Sildim mi tam siliyorum.

Sedef: Dua et,

Sedef: Seni silmedim.

Kutay: Eyw.

Kutay: Gürkan n'apıyor?

Kutay: Sevgilin yani.

Sedef: İyi...

Sedef: Ellerinden öper.

Kutay: Baya komik...

Kutay: Niye buga girdik amk biz?

Kutay: Konuşamıyoruz resmen.

Kutay: Dönmüyor muhabbet ilerlemiyor.

Kutay: Sinirlendim.

Sedef: Bilmiyorum.

Sedef: Moralim bozuk biraz.

Kutay: Niye?

Kutay: Ne oldu?

Sedef: Ya tam anlamıyla anlatabileceğim bir şey değil ama,

Sedef: İhanet etme duygusu var içimde.

Sedef: Sevgime ayıp etmişim, sevgim bunu hak etmemiş gibi...

Kutay: Nasıl yani?

Sedef: Yani'si yok,

Sedef: Sadece,

Sedef: Yaptığım şeyin yanlışlığı yüzünden kendime kızıyorum.

Kutay: Anladım...

Kutay: Ama üzülme bence.

Kutay: Şu an sevgilisiniz sonuçta.

Kutay: Ne olduysa geride kalmıştır...

Sedef: Aynen, baya geride kaldı.

Bu mesaj silindi.

Kutay: Ne sildin?

Sedef: Önemli bir şey değildi.

Sedef: Sanırım haklısın.

Sedef: Geride kaldı, şu an sevgiliyiz...

ben seni çok sevdim.

Elimdeki taslaklar bitiyor acilen yb yazmalıyım

#49# kahve.

Bu bölüme rekor oy ve yorum bekliyorum. ❤️ Kısa ama olsun.

Sedef Eran:

"Ben geeldiim!" diye bağıarak giriş yaptım kafeye. İçeride kimse yoktu, o yüzden bu kadar rahattım. Gülten Abla masaların tozunu alırken Kutay'la oturduğumuz masaya geçtim, çantamı bıraktım. Montumu ve beremi çıkartıp askılıklara asarken Gülten Abla: "Hoş geldin, kızım!" diye bağııp güldü. Kafede kulağa hoş gelen sakın bir tınıda fon müziği vardı. Gözlerimi kapatıp dinleyesim geldi birkaç saniyeliğine, yaptım. Gözlerimi kapattım ve o huzuru dinledim. Mutluydum. Ani bir şekilde gözlerimi açtım, tam ilerleyeceğim sırada önümdeki koca bedeni görmemiş olacağım ki sarsıldım.

Elim başıma gitti, kısacık saçlarımı kaşıdım. "Yemin olsun çarpıldım," diye mırıldandım. Başımı kaldırıp benden oldukça fazla uzun olan bedenin sahibine baktım. Kutay'dı, gülümsüyordu. "Yavaş olsana," dedim alttan bakarak. Ama bu istediğim bir şey değildi, hayat şartları olsun, ona nazaran kısacık olan boyum olsun beni buna sürüklüyordu.

"Sen çarptın kızım," dedi yanımdan geçip montunu sandalyenin arkasına asarken. "Az ye o zaman Kutay," deyip Gülten Abla'ya doğru ilerledim. "Camiş gibisin."

"Tamamdır Sarı Kız."

"Sarı Kız deme bana!" diye bağırdım kollarımı arkadan Gülten Abla'ya dolarken. Tiki olduğu için hafif kasılmış, kafasını boynuna gömmüştü. Gülmemek için zor duruyordu. "Uyuyorsundur diye düşünmüştüm, geç geldim ya."

"Sence ben seninle buluşacakken bir daha erken gelmek gibi bir hataya düşer miyim?"

"Baya zekisin sen," dedi elini şıklatıp, işaret parmağıyla beni gösterirken. Gülten Abla yapmacık bir sinirle kaşlarını çattı, ellerini Kutay'a doğru savurdu. "Rahat bırak kızımı, keserim seni!"

Arkadan boynuna doladığım ellerimi daha da sıkılaştırıp yanağına bir öpücük bıraktım. "Konuş kız abla!"

"Sedef, bi kahve getirsene bana," dedi Kutay bar taburelerine yerleşip tezgâha ellerini koyarken. Gülümsedim, dalgayla.

"Efendim?" dedim inanamayarak. Sesim alay, kinaye ve 'nah alırsın' gibi anlamlar barındırıyordu.

"Kahve diyorum kahve."

"Hizmetçin mi oğlum kız senin?" diye atıldı Gülen Abla elindeki bezi yıkarken.

"O kadar ders çalıştıracağız he, bir kahveyi mi çok gördünüz?"

Haklıydı, sanırım. İnadi boş verip mutfığa geçtim ve kahve fincanlarının olduğu dolabı açıp parmak uçlarımda yükseldim. Uzanıp fincanı parmaklarım ile yakınlaştıracığım sırada parmak uçlarımla fincanı kavrayamadı ve o anlık korkuyla hızla geri çekildim çığlık atarak. Fincanın çoktan kırılma sesi gelmesi gerekirken sessizlik koruyordu kendini. Gözlerimi endişeyle açıp, etrafıma baktım. Kutay, elinde yeşil fincanla bana bakıyordu. "Dikkat et," dedi elini koluma atıp sıvazlerken.

O an, tüm bedenimin kırılmanlaştığını, savunmasızlaştığını ve titreyişini hissettim.

"Ta-tamam," deyip fincanı aldım elinden, kahve deposunun önüne geçtim. Ellerim titrerken bardağı zorlukla tezgâha koydum, ardından güç almak için ellerimi yerleştirdim ve öne eğildim. Nefeslerimi düzene sokmak için çabalarken, "İyi misin?" diye sordu. Kafamı salladım: "İ-iyiyim. Korktum sadece, sen içeri geçsene," dedim.

"Pekâlâ," diyerek arkasını döndü ve içeriye ilerledi. Elimi kalbime atıp, sakın olmayı diledim. Buna ihtiyacım vardı.

Fincanı kahve butonunun altına yerleştirerek, uzun tıpayı aşağı indirdim. Sıcak kahve boş fincana tüm hızıyla nüfuz ediyordu, onun benim hayatıma ettiği gibi.

Ben, Kutay'ı seviyordum. Uzun zamandır. Çok uzun.

ben seni çok sevdim.

Uzun yazsam sıkacaktım gibi geliyor, sonuçta siz texting okumak için açtınız bu hikayeyi. Ama isteyen çok olursa uzun bölümler de yazabilirim. Diğer hikayemi okuyanlar bilir, 8.000'lik bölümler vardı. .d

Bu arada Sedef'in Kutay'ı seviyor oluşu İzmirli olduğu anlamına gelmez. :) ehe.
Sizi seviyorum.

#50# seven.

Sedef Ersan:

Kutay'la ders çalışmamızın üzerinden yaklaşık yarım saat geçmişti. Konularım yavaş yavaş bitiyor, sınıfa yaklaşıyordum. Aslında matematiğim iyiydi, fakat kendimi derslere vermek istemediğimden ve az çok da istemediğimden yapmıyordum. Pek önemsemiyordum açıkçası, bu yüzden matematiği kötü olarak biliniyordum Huriye Hoca tarafından. Kutay'ın beni ders çalıştırmaya başlamasıyla yeniden ders çalışma şevki gelmişti içime, ki birazcık üzerine düşmek yeterli olmuştu tamamlamama. Zaten temeli sağlam bir öğrenciydim.

Önümdeki damla çikolatalı beyaz kurabiyelere uzanıp bir tanesini aldım ve oldukça koca bir ısırıkla kendimi tatmin ettim. Hiç öyle naziklik yapıp yavaş ve kibar yiyen insanlardan değildim. Olamıyordum da. Yavaş yemek, sıkıyordu beni. Sıkılıyordum yani. Sanki hemen bitmeliymiş gibi geliyordu, yemek yemenin zevki de buydu sanırım.

Bunları düşünmeyi bir kenara bırakıp çayımdan bir yudum aldım, karşımda oturan Gülten Abla'ya baktım. Ardından Kutay'a döndü gözlerim. İkisi de şaşkınlık ve hafif muzip bir gülümseyişle beni izliyordu. Çayım havada kalınca, ağızımdaki lokmayı yutamamışken gülümsedim ve çayımı ellerim arasından masaya bıraktım. Hızla lokmamı çiğnedim ve yutarken zorlukla gülümsedim. "Kurabiye yesenize, çok güzel olmuş," deyip kurabiyeleri gösterdim, ardından kendimi unutturmak istermişçesine oturduğum sandalyede aşağı doğru kaykıldım.

Gülten Abla bu hareketimle gülmeye başladı. Aslında, Gülten Abla hep gülüyordu. Her zaman gülüyordu. Hiç suratı asıkken kızgınken ya da ağlarken görmemiştim onu. Bu güzel bir şeydi. Ama bu düşünce beni çok acısı olduğu kanısına doğru sürüklüyordu. Böyle

olması dayanılmazdı. Hâlâ geçmişte yaşadığı şeylerin yükünün ağırlığıyla eziliyor olmalıydı. Sanırım... onun yerine canım yanmıştı.

Oturuşumu düzeltip ciddiyetimi takındım ve boğazımı temizledim. "Abla," diye giriş yaptım konuya. Onu üzmem istemiyordum. Hatta bu en son isteyeceğim şey bile olamazdı ama o hep yalnızdı ve içindekileri bir kez olsun birine anlatabildiğini düşünmüyordum. Ya insanlar sormamıştı, o boş vermişti ya da anlatamayacağı kadar yalnızdı. Biliyordum. Biliyordum çünkü ben de anlatamamıştım. Hiçbir şeyi. Hâlâ.

"Efendim yavrum?" dedi çayını çay tabağına yerleştirip geri yaslanırken. "Hani sen, ilk tanıştığımız gün," deyip duraksadım ve devamını getirip getirmemek arasında kalakaldım. En sonunda tüm gücümü topladım, gözlerine baktım. "Demiştin ya 'aşk, bir şeyler katmalı insana, eksiltmeden' diye. Haddime değil belki ama, ben seni dinlemek istiyorum. Bilmiyorum," dedim ve duraksadım bir kaç saniye.

"Biliyorsun..." deyip tebessüm etti. Gözlerimi kucağımdan kaldırdım ve gözlerine baktım. Neyi kastediyordu? "Yani... Abla seni bugüne kadar hiç kimse dinlemedi mi? Sormadı mı sana bir kere bile 'nasılsın?' diye... Ya da ne bileyim, hiç kimse merak etmedi mi geçmiş diye adlandırdığımız geçmeyenini?"

"Etmedi," dedi usulca.

"Ama ben ediyorum..."

"Sedef," diye giriş yaptı aniden Kutay. Beni uyarır gibiydi. Sanki 'sus' der gibiydi. Ama susmaya niyetim yoktu. Bunu kendim için yapmıyordum.

"Kutay," deyip durdurdum onu. "Kendim için değil. Sen bilmiyorsun belki ama ben bunların ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum. Sesini çıkaramamanın ne demek olduğunu, yalnızlığın, konuşamamanın, içime gömeyim derken içinde bir evlat yetiştirmenin ne demek olduğunu ben biliyorum. Ve Gülten Abla yıllardır, belki de bir ömür boyudur bunları çekiyor. Yüreğinin ta ortasına bir fidan dikmek istemiş, insanlar üzerine toprak atıp gömmüşler. Mezarlığa dönmüş."

Gülten Abla'ya döndü gözlerim, Kutay'dan ayırırken. Gülümsüyordu, her zamanki gibi. Ama gözleri buğuluydu bu sefer. İlk defa anlaşılmış olmanın burukluğu vardı üzerinde. Dayanamayıp

kalktım ayağı, hızla yanına ulaştım ve kollarımı boynuna sardım. "Abla... niyetim seni üzmem değil. Kabuk bağlayan yarayı kanatıp üzerine tuz basmak da değil. Ama ben anlıyorum seni. İnan ki... anlıyorum."

"Biliyorum kızım, biliyorum," dedi bedenini benden uzaklaştırıp gözyaşlarını silerken. "Ama yıllardır ilk defa birisi nasıl olduğumu sordu. Bir çocuğa dönüştü kalbim adeta. Kaç yaşında kadını ağlatıyorsun kuzum!" dedi yapay bir sinirle, gülümsedim içtenlikle.

"Doğru," dediği an nefesini verdi. "Bir yaram var, herkes gibi. Bu dünyada nefes alan her insan gibi. Kanun bu kızım, herkes bir şeyler yaşayacak. Kimisi yar olup ayrılacak bu dünyadan, kimisi yara. Bize de yara olmak düştü işte... Üzerimize düşen vazifeyi yerine getiriyoruz."

"Yıllardır şu kafeden başka bir hayatın olmadı mı abla?"

"Sevdiğim adamı bir Cemal Süreyya şiiri ile terk ettikten sonra, olmadı," dedi dilini dişleri arasına sıkıştırıp ses çıkartarak.

"Terk mi ettin?" dedim şaşkınlıkla. "Niye ki?"

Gülümsedi, burukça. Kırık bir tebessüme sahipti, gülmek haram gibi. Hiç haram olur muydu bir insana gülmek?

"Bazen gitmen gerekir kızım. Terk etmen gerekir. Zorundasındır daha doğrusu. Aşk bencildir, demiştin Kutay. Hatırlıyor musun?" dedi başını eğip arkamda kalan Kutay'a gülümseyerek. Kutay'a baktığımda göz göze geldik, duraksadı. Birkaç saniye sonra gülümsedi, başını salladı. "Heh, öyle işte. Aşk için bazı doğrulardan vazgeçmen gerekir. Aşkın dini yoktur. Dininden vazgeçmen gerekir. Aşkın dili yoktur. Aşkın ırkı yoktur. Aşkın kanunu, kuralı yoktur. Aşkın... meclisi yoktur. Aşkın bir tek isyanı vardır. Ya katılırsın bu isyana ya da kapılırsın işte. Ben kapılanlardan oldum yavrum," dedi gözyaşları birer birer akarken yanaklarından aşağı.

Ellerimi sıkılaştırdım, kavradım parmaklarını. Avuçlarım arasında sakladım.

"Ben aşkı için vazgeçemedim. Kuralımdan, kanunumdan, dinimden, dilimden, ırkımdan... Ben aşkı için meclisimden vazgeçemedim. Doğrularımın peşinden gittim. Kendim için değil, vicdanım için terk ettim. İsyan edemedim, isyan edenlerin gazabına uğradım. Hoş, pişman mısın diye sorsan," deyip duraksadı. Kutay'a

bakıp gülümsedi. Gözleri tekrar benim gözlerimi bulunca dudakları yukarı kıvrıldı. "Değilim."

"Ona gel diyemedin, sen de gidemedin. Öylece kalakaldınız yani..." dedim sessizce. Arkamda kalan Kutay'a bakmak istiyordum, gözlerinden kendi yansımamı görmek istiyordum ama bunu yapamadım. Gözlerimi kucağımdan kaldırarak saçlarımı arkaya taradım.

"Öyle oldu," dedi ve ayağa kalktı. Önündeki çay tabaklarını alarak: "Siz oturun, ben bir elimi yüzümü yıkayayım," dedi. Bacaklarımı kendime çektim, o aradan geçti ve arka tarafa ilerlemeye başladı. Bu sırada gözlerimi Kutay'a indirince bana baktığını fark ettim. Tek kaşımı kaldırıp ne olduğunu sorguladım, bakışlarını çekmedi. "Bir sorun mu var?" dedim.

"Hayır," dedi sessizce, ardından bakışlarını kaçırdı.

Keşke, hep baksaydı.

ben seni çok sevdim.

#51# bekleme sevgilim.

izmarit: seni özledim.

izmarit: izmaritlerini toplamayı.

izmarit: çok özledim.

kutayharmanli: Bilmiyorum ama,

kutayharmanli: Sanırım ben de.

kutayharmanli: Sen ne kadar benim için bir şey değişmediğini
söylesen de,

kutayharmanli: Sanki okulda olmadığını hissediyorum.

izmarit: nasıl gidiyor?

izmarit: çalışıyor musun?

izmarit: sınava sadece beş ay kaldı.

kutayharmanli: Elimden geldiği kadar.

kutayharmanli: Sanırım mezuna kalacağım ama olsun.

kutayharmanli: Beraber gideriz belki üniversiteye :)

izmarit: saçmalama.

izmarit: ne mezunu?

izmarit: bu sene kazanacaksın o üniversiteyi, tamam mı?

izmarit: benimle falan gitmek yok.

izmarit: beni beklemek de.

kutayharmanli: Tamam?

kutayharmanli: Da şimdi niye kızdın ki?

izmarit: böyle bir şey yapmanı istemiyorum.

izmarit: koskoca bir yıl gidecek resmen hayatından.

izmarit: çalışacaksın ve bu sene gireceksin o üniversiteye.

kutayharmanli: Emredersin .d

izmarit: kutay,

izmarit: ciddiylim.

izmarit: hem birlikte falan da gidemeyiz.

izmarit: çünkü ben üniversite okumayı düşünmüyorum.

izmarit: o yüzden bu sene gitmek zorundasın.

kutayharmanli: Niye?

kutayharmanli: Asıl sen saçmalıyorsun.

kutayharmanli: O zaman niye okul değiştirdin amk?

izmarit: dersler çok zordu,

izmarit: yapamıyordum.

izmarit: daha kolay ve rahat bir şekilde bitirebilmek için değiştirdim.

izmarit: geldiğim okulda çok zorlamıyorlar zaten.

kutayharmanli: Ben anlam veremiyorum.

kutayharmanli: Hem de hiçbir şeye.

izmarit: boş ver.

izmarit: birkaç ay sonra bitecek zaten her şey.

izmarit: yani çıkacağım karşına.

izmarit: kendimi hazırlıyorum.

kutayharmanli: Bekliyorum.

kutayharmanli: Bekleyeceğim yani.

kutayharmanli: Merak etme.

izmarit: bekleme.

izmarit: yani,

izmarit: bekleme işte.

izmarit: ne zaman çıkarım bilmiyorum.

izmarit: ne zaman gelirim bilmiyorum.

izmarit: ani bir şekilde olacak.

izmarit: belki de hiç çıkamam.

izmarit: o yüzden bekleme.

izmarit: bekleme sevgilim.

ben seni çok sevdim.

İzmarit ve Kutay sevgili değil, o 'sevgilim' kalıp olarak bir kelime. :) syglr.

Bu arada sıralamada çok ama çok ilerlemiştir. Teşekkür ederim! sizi seviyorum.

Beni Instagram'dan takip etmeyi unutmayın bebeklerim.
@cemalatifoglu.

#52# ayıp ettim.

sedefersan: ayıp ettim, özür dilerim.

7692 beğeni, 830 yorum.

Konum: Süreyya Kafe.

beyzaaaaslii: Bu da bu kafeden çıkmıyür heral.

nimetali1: Evi oldum ellam.

ateskurtulus liked.

ateskurtulus: Bi' dudak?

minnosberkananizisever: Dm'den gözlüğü nereden aldığını yazar mısın?

kutayharmanli liked.

kutayharmanli: Baya iyi.

sedefersan liked this comment.

gurkantozduman0 liked this comment.

gurkantozduman0: Güzelim.

sedefersan: Çocukluğum. <3

ardakursat1: Bebeyim bu ne güzellik rezaket olmuşsun

ardakursat1: Aman felaket

ardakursat1: Kanser tiktok videolarını izleyip geldim sorry

azeriquzelimenise: Ayıb deyilsin.

azeriquzelimenise: Gözəl qız, səni sevirəm

azeriquzelimenise: Hamısını burax, mənə gəl.

azeriquzelimenise: Ümid edirəm, Kutay poh yeyir.

oykubektas_: Seni görmüyorlar, içim acıyor be güzelim.

sedefersan: alıştım.

ezgibay1: Kitabın başından beri iyi boş yaptınız vesselam. Açılsanız olup bitecek her şey.

tugbay1: Kitabın başından beri iyi boş yaptınız vesselam. Açılsanız olup bitecek her şey.

cemalatifoglu liked this comment.

ben seni çok sevdim.

Ne yapıyomç
Baya eylendiösöepdöwğdmepd

#53# dudakların.

Kutay: Sedef,

Kutay: Yorumlarda gördüm.

Kutay: Gürkan'a çocukluğum yazmışsın.

Kutay: Sevgili değil misiniz siz?

Kutay: Yani beni alakadar etmez ama merak ettim.

Sedef: Çocukluk arkadaşım.

Sedef: Hiçbir zaman sevgilim olmadı.

Kutay: Yalandı yani.

Kutay: Neden?

Kutay: Neden sevgilim dedin yani?

Sedef: Bilmiyorum,

Sedef: Ağzımdan öyle çıktı.

Sedef: Devam ettirdim.

Sedef: Öyle işte.

Sedef: Çok sorgulama..

Kutay: Peki ama Arda?

Kutay: Unuttum dedin ama arkadaş olacağını düşünmemiştim.

Sedef: Çok sorgulama işte Kutay...

Sedef: Boş ver.

Sedef: Yapmamam gereken bir şeydi,

Sedef: Yaptım.

Kutay: O ihanet etmiş gibi hissediyorum dediğin şey,

Kutay: Arda'ya değil mi?

Sedef yazıyor...

Sedef çevrimiçi.

Sedef yazıyor...

Sedef: Evet, ona. :)

Sedef: -idi.

Sedef: Sevmiyorum artık.

Sedef: Gerçekten,

Sedef: Unuttum.

Kutay: Anladım...

Kutay: Pekâlâ.

Kutay: Gürkan'la sevgili olmamana sevindim.

Kutay: Yani, sevmemiştim o piçi.

Sedef: Sevgilim değil ama çocukluk arkadaşım,

Sedef: Düzgün konuşsan keşke.

Kutay: Ya o küfür ona karşı değil,

Kutay: Yani ona demedim,

Kutay: Etmiş olmak için etmek gibi düşün.

Sedef: Keşke hiç etmesen,

Sedef: Küfür.

Sedef: Dudakların,

Sedef: Sadece,

Sedef: O masum pembemsiliğini taşıdığında güzel oluyor.

Sedef: Başka şeyler kondurma.

görüldü, Kutay.

Kutay yazıyor...

Kutay çevrimiçi.

Kutay yazıyor...

Kutay: Pekâlâ, etmem bir daha. :)

Kutay: İçimde değişik bir his var.

Sedef: Ne gibi?

Kutay: Sanki,

Kutay: İzmarit çok yakınımıdaymış gibi.

Kutay: Sanki uzansam tutacakmışım gibi,

Kutay: Bana gittim, uzaktayım dedi ama gitmemiş gibi...

Kutay: Yani başımıdaymış gibi.

Sedef: Umarım...

Sedef: Yani umarım kavuşursun artık.

Sedef: Eminim ki o da çok istiyordur sana sarılmak.

Sedef: Hiç inanamamıştım bana anlattığın İzmarit'in Beren olabileceğine...

Sedef: Ne diyeyim,

Sedef: Seviyorsun sanki onu.

Kutay: Bilmiyorum.

Kutay: Ama çok özel birisi o benim için.

Kutay: Sevgi mi değil mi emin değilim,

Kutay: Ama özel işte.

Kutay: Her şeyiyle.

Kutay: Keşke,

Sedef: Keşke?

Kutay yazıyor...

Kutay çevrimiçi.

Kutay yazıyor...

Kutay: Keşke artık ortaya çıksa da görebilsem onu.

Kutay: Görmeden bu kadarsa, görünce kim bilir nasıl olacaktır...

Kutay: Belki de görmüşümdür...

Sedef: Belki de... Yani okul büyük ama 11'ler ve 12'ler aynı blokta.

Sedef: İllaki görmüşsündür.

Kutay: Belki çok yakından gördüysem?

Kutay: Çünkü kulağımın arkasındaki dikiş izine kadar biliyor...

Sedef: Görsen, anlamaz mıydın,

Sedef: İçinin titreyişinden?

Sedef: Yani, kendimden biliyorum.

Sedef: Ben eskiden Arda'nın yanından geçsem gözlerim kapanıyor, açılmıyordu bir daha.

Sedef: Yanından geçerken kendimden geçiyordum.

Kutay: Onu fark edememek de koyuyor,

Kutay: Orası ayrı.

Sedef: Sabret.

Sedef: İllaki çıkacaktır karşına.

Kutay: Umarım.

Sedef: Umarım... çıkar.

Sedef: Ve mutlu olursun.

ben seni çok sevdim.

Tamam hadi spoiler olsun bir-iki bölüme çoğu şey ortaya çıkıyor. sizi seviyom.

bb.

#54# ben seni çok sevdim.

Kutay: Sedef.

Kutay: Azıcık konuşalım mı?

Sedef: Tabii.

Sedef: Bir şey mi oldu gece gece? (02.23)

Kutay: Bir şey soracağım sana.

Kutay: Ama nasıl sorulur, hiç bilmiyorum.

Sedef: Açık olabilirsin.

Sedef: Kötü bir şeyse de sabaha hatırlamam büyük ihtimalle,

Sedef: Uyku sersemiyim.

Kutay: Pekâla.

Kutay: Sen Arda'yı ne kadar süreden beridir seviyorsun?

Sedef: Niye sordun?

Kutay: Söyle işte, sorgulama.

Sedef: Bir yıla yaklaşıyor.

Kutay: Peki, Arda'yı sevme sebebin neydi? Neyi etkiledi seni?

Sedef: Kalbi güzeldi, aşık oldum.

görüldü, Kutay.

Kutay yazıyor...

Kutay: Sedef,

Kutay: Arda, ben miyim?

Kutay: Senin dünyanda, bana 'Arda' diye tanıttığın o sevgilin, ben miyim?

Kutay: Cevap vermek zorunda değilsin.

Kutay: Çok zorladım kendimi.

Kutay: Ve bir tek bu geldi aklıma.

görüldü, Sedef. (02.30)

Sedef yazıyor...

Sedef: Evet.

Sedef: Sensin.

Sedef: Özür dilerim.

Sedef: Bunca zaman kaçtığım için özür dilerim.

Sedef: Ama,

Sedef: ben seni çok sevdim.

ben seni çok sevdim.

ben gidiyom.

oy vermeyi unutmayın, öbtüm.

#55# nefesimi kes.

sınır 100 oy. 🏆 sizi seviyorum.

(sınır koyarken o kadar sinir oluyorum ki kendime, bana bunu yaptırmayın bebeklerim.)

Sedef: Kutay.

Sedef: Kutay acil bak.

Sedef: Mesajları şimdi görüyorum.

Sedef: Neler yazmışım ben sana öyle.

Sedef: Özür dilerim.

Sedef: Sersemdim.

Sedef: Şimdi okudum hepsini,

Sedef: Saçmalamışım.

Kutay: Nasıl yani?

Kutay: Bu sefer yemem Sedef.

Kutay: O fotoğraf mevzusunda yedim,

Kutay: Bu sefer yemem.

Kutay: Kaçma artık.

Kutay: Biliyorum her şeyi işte.

görüldü, Sedef.

Sedef: Ben utanıyorum.

Sedef: Nasıl yüzüne bakacağım bilmiyorum.

Sedef: Bunca zaman yalan söyledim sana.

Sedef: Sırf seni azıcık daha yakından izleyebilmek için saatlerce,

Sedef: Matematiğim kötüymüş gibi davrandım.

Sedef: Ben,

Sedef: Özür dilerim.

Sedef: Bunu yapmamalıydım.

Kutay: Boş ver.

Kutay: İyi ki yaptın.

Kutay: Uzun zamandır düşünüyordum.

Kutay: Ne yapacağım ben diye.

Kutay: Sadece,

Kutay: Anlam veremiyorum.

Kutay: Seni bu kadar uzak tutan neydi?

Kutay: Niye kaçtın benden?

Sedef: Ben yapamazdım Kutay.

Sedef: Senin ellerini tutamazdım.

Sedef: Düşüncesi bile göğüs kafesimdeki kemikleri birbirine geçirirken,

Sedef: Ellerin sıcaklığı tenimi bulsa...

Sedef: Bir daha gözlerimi açamam.

Sedef: Şu an bu kadar cüretkâr davranmama anlam veremiyorum ama,

Sedef: Her şey açığa çıksın istiyorum.

Sedef: Saklanmak istemiyorum.

Kutay: Saklanma.

Kutay: Çünkü artık ben de yorulдум.

Kutay: Kafamı bir göğse yaslayıp dinlenmeye ihtiyacım var.

Sedef: Şu sana atan kalbimin bulunduğu koynum,

Sedef: Başının yastık niyetine kullanacağı tek örtü olsun.

Sedef: Gel,

Sedef: Dinlen.

Sedef: Soluklan biraz.

Sedef: Sen nefes al, benim nefesimi kes.

ben seni çok sevdim.

Miiiiis. :")

ehe.

ehe.

ehe.

ehehehehehe.
sizi seviyom.
bb

#56# bitti.

kutayharmanli: Elini ver bana, bu son dansımız.

6283 beğeni, 283 yorum.

sedefersan liked.

ardakursat1 liked.

beyzaaaaslii: Kiminlen sevgili oldun yine sen?

nimetali1: Yeterin artık gari. Biz yıldık yeminle.

ateskurtulus: Şerefsiz kaptı kızı amk ya.

minnosberkananizisever: Lan ben o kadar bi' dudak dedim, boşuna mıydı?;

minnosberkananizisever: Bi' yanak?

tugceyazgin: Edis misin sen kendine gel.

minnosberkananizisever: Tuğçe hanım ne güzel ayar veriyorsunuz siz öyle.

minnosberkananizisever: İsterseniz dm'den anamı sevebilirsiniz.

minnosberkananizisever: O da sizi pek bir sever.

tugceyazgin: Ne işim olur be benim seninle?

tugceyazgin adli kullanıcı minnosberkananizisever adli kullanıcıya bir mesaj göndermek istiyor.

tatliaycaninyeri: Bizi takip edenler İzmir'in Sedef olduğunu ilk günden beri biliyordu.

tatliaycaninyeri: Farkımız, tarzımız. Teşekkürler.

sedefersan: dudakların... demiş miydim, mahzenim diye?

kutayharmanli liked this comment.

kutayharmanli: hâlâ pembeler. :")

ardakursat1: ANNAANNII BACCINIII

ardakursat1: YENGEEEEAA

ardakursat1: Pezevenk Kutay kaptın gül gibi kızı he.

ardakursat1: Neyse ben de fuckbuddy'n olurum aşkım, sorun değil. <3

azeriquzelimenise: Poh yeyirsin inşallah.

azeriquzelimenise: Siz Sedefə layiq deyilsiniz.

azeriquzelimenise: Allah sizə bütün çətinlikləri verir.

azeriquzelimenise: Sedef mene ləyiq.

izmarit liked.

ben seni çok sevdim.

oy ve yorumları unutmayın.

öbtüm.

sizi seviyom.

bb.

#57# bilinmeyenim.

sürpriz bölüm! 🎁 e o zaman oylar da artıversin. :")

Bilinmeyenim: N'aber? :)

Bilinmeyenim: Özledim.

Sarı Kız: İyi, sen?

Sarı Kız: Ben de... Yani uzun zamandır görüşemiyoruz ve burnumda tütüyorsun.

Bilinmeyenim: Sedef,

Bilinmeyenim: Gülten Abla'nın orada buluşalım mı?

Sarı Kız: Olur.

Sarı Kız: Ama şey diyeceğim,

Bilinmeyenim: Bir dakika,

Bilinmeyenim: Önce sana bir şey atacağım.

Sarı Kız: Pekâlâ, bekliyorum.

Bilinmeyenim: *görüntü. (20.34)*

Bilinmeyenim: Hâlâ saklıyorum verdiğin emanetini.

Bilinmeyenim: Saydım.

Bilinmeyenim: Tam tamına 294 tane izmarit var burada.

Bilinmeyenim: Hepsine gözüm gibi bakıyorum.

Bilinmeyenim: Benim diye değil,

Bilinmeyenim: Senden bana kalanlar diye.

Sarı Kız: Kutay,

Sarı Kız: Ne diyorsun sen?

Sarı Kız: Ben,

Sarı Kız: Ben İzmarit değilim.

Sarı Kız: Evet, seni çok seviyorum ama ben İzmarit değilim.

Sarı Kız: Sana yalan söyleyemem.

Bilinmeyenim: Ne?

Sarı Kız: Ben, o kızın sevgisine yerleşmeyi bırak,

Sarı Kız: Kendi sevgime bunu yapamam.

Sarı Kız: Ama,

Sarı Kız: Sen beni o sanıyorsun, değil mi?

Bilinmeyenim: Evet.

Bilinmeyenim: Yani, öyle sanmıştım.

Bilinmeyenim: Öyle uyuyordun ki...

Bilinmeyenim: Nasıl ya

Bilinmeyenim: Sikeceğim böyle durumu.

Sarı Kız: İnan İzmarit olmak çok isterdim.

Sarı Kız: Onun senin izmaritlerini toplayabilecek kadar seni sevişi gibi severdim seni.

Sarı Kız: İzmarit olmak çok isterdim,

Sarı Kız: Çünkü sen onu seviyorsun Kutay. Sedef'i değil. İzmarit'i. Yani, ben İzmarit olsam bile, sen Sedef olan yanıma değil İzmarit'i seviyorsun.

Sarı Kız: Beni sevmeni çok isterdim.

Sarı Kız: İzmarit olmak...

Sarı Kız: Ama değilim. Özür dilerim.

Sarı Kız: Sana yalan söyleyemem ben.

Sarı Kız: Ama ben sandım ki, Sedef olduğum için seviyordun beni...

Sarı Kız: İnan bilsem, böyle düşündüğünü, bir dakika bile karşılık vermezdim sana.

Sarı Kız: Şu an olduğu gibi.

Bilinmeyenim: Sedef...

Bilinmeyenim: Özür dilerim.

Bilinmeyenim: Ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bilinmeyenim: Ben kimi sevdiğimi bilmiyorum.

Bilinmeyenim: Özür dilerim.

Sarı Kız: Olsun.

Sarı Kız: Şu birkaç gün bile öyle güzeldi ki hayatımda...

Sarı Kız: Birkaç gün bile olsa beni sevdiğini düşünmek,

Sarı Kız: Nefesimi kesiyordu.

Sarı Kız: İzmarit'i bul,

Sarı Kız: Ve mutlu ol bir tanem.

Sarı Kız: Onunla... :)

Sarı Kız: Ben, bugüne kadar nasılsam öyle devam ederim.

Sarı Kız: Sen hep bilinmeyenimsin.

Sarı Kız: Bende saklısın.

ben seni çok sevdim.
İzmarit kim la? .d

#58# sedef.

Sınır 120 oy. 🏆

Koca Bebek: Arda.

Arda Orospusu: Efendim yavrum?

Koca Bebek: Sedef, İzmarit değilmiş.

Arda Orospusu: nE?

Arda Orospusu: Olm bu kız seni sevmiyor mu nasıl İzmarit değil?

Koca Bebek: Ya seviyor ama İzmarit olarak değil.

Arda Orospusu: Nasıl ya

Arda Orospusu: O zaman İzmarit kim amk?

Arda Orospusu: Bana sıkıntı girdi yeminle he.

Koca Bebek: Bilmiyorum.

Koca Bebek: Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok ama

Koca Bebek: Yarın Mürüvvet Hoca'ya nakil aldırın öğrencileri soracağım.

Koca Bebek: Ama bir şekilde bulacağım İzmarit'i.

Koca Bebek: Çok uzadı artık.

Arda Orospusu: Bence de kardeşim.

Arda Orospusu: Ama

Arda Orospusu: Ya Sedef?

Arda Orospusu: İzmarit değil belki ama seni seviyor.

Arda Orospusu: Buna rağmen öylece bırakıp sadece İzmarit mi umurunda olacak?

Arda Orospusu: Aradaki tek fark İzmarit'in karşına çıkamamış olması.

Koca Bebek: Bilmiyorum Arda.

Koca Bebek: O kadar sevinmişim ki İzmarit Sedef diye.

Koca Bebek: Yani anlatamam ama şu an iki ucu boklu değneğin tam ortasıydım sanki.

Koca Bebek: Sedef'e kıyamıyorum ama İzmarit'i hiç bilmememe rağmen daha bağlıyım.

Koca Bebek: Aylardır onu bulmak için çabalıyorum.

Koca Bebek: Şimdi Sedef var diye bir kenara itemem.

Arda Orospusu: Ama İzmarit var diye de Sedef'i gözardı edemezsin.

Arda Orospusu: Lan kız sana olan sevgisini anlama diye beni seviyor gibi yapmış.

Arda Orospusu: Bir başkasını severken Arda'yı seviyorum demiş.

Arda Orospusu: Bu durumun zorluğunu düşünebiliyor musun?

Koca Bebek: Üstüme gelme Arda.

Koca Bebek: Ne bok yiyeceğim bilmiyorum.

Koca Bebek: İzmarit'i boş ver diyorum... Bir kere başkası sandım, söylediği laflar hâlâ kursağımda. Takılı kaldı.

Arda Orospusu: Oğlum bilmiyorum ben mi çok kötüyüm ama,

Arda Orospusu: Kız hayatında yok.

Arda Orospusu: Yani tamam aylardır yazıyor, izmaritlerini toplamış ama ya öyle biri yoksa?

Arda Orospusu: Ya kandırılıyorsan?

Arda Orospusu: Ve hatta öyle biri olsa bile hiç karşına çıkmayabilir Kutay.

Arda Orospusu: Hayatına bakmalısın.

Arda Orospusu kişisi Kirpi olarak değiştirildi.

Kirpi: Sedef'e değer veriyorsun, belki de daha fazlası.

Kirpi: Ama kendini kısıtlamışsın İzmarit diye.

Kirpi: Yapma.

Koca Bebek: Haklısın.

Koca Bebek: Ama hiç karşıma çıkmayacağını bilsem de,

Koca Bebek: Onu üzmemek istemiyorum.

Koca Bebek: Babasızlığı en iyi ben bilirim Arda.

Koca Bebek: Hadi ben terk etti diye nefret ediyorum, atlattım diyelim.

Koca Bebek: Ama o babasını gözler önünde kaybetti üstelik çok küçükken.

Koca Bebek: Bir de aşktan yana üzölsün istemiyorum.

Koca Bebek: O iyi bir kız.

Kirpi: Sedef de çok iyi bir kız.

Kirpi: İzmarit'in kim olduğunu ve seni sevdiğini bildiği halde, ondan nefret etmeyip en yakını olabilecek kadar.

Kirpi: Sevdđi adamı seven kızın ellerinden tutup,

Kirpi: Seni sevdiği için özür dileycek kadar.

Kirpi: Kız tam bir yıldır senden bu yüzden kaçıyor.

Kirpi: Sırf İzmarit üzülmesin diye.

Koca Bebek: Ne

Koca Bebek: Sen de biliyor musun İzmarit'in kim olduğunu?

Kirpi: Hayır ama Sedef biliyor.

görüldü, Koca Bebek. (12.34)

ben seni çok sevdim.

Yemin ederim çok fenayım he.

Peri Kızları'm, *-diğer kitabımı okuyanlar bu tabiri biliyorlardır-*
merak etmeyin çok az kaldı. Azıcık daha sabır. :")

Sizi seviyom.

Bb.

#59# izmarit kim?

Kutay Harmanlı:

Ellerimi birbirine kenetleyip oturduğum yerde kıpırdandım ve en rahat pozisyonu aradım. Bacaklarımı ileri doğru uzatarak genleştirdim ve üzerimdeki uyku sersemliğini atmayı denedim. Kafamı sağa çevirince başını sıraya koymuş, saçlarını tepeden tokayla bağlamış Arda'ya baktım göz devirerek. Gözleri açıktı, bana bakıyordu. Saçları, bir yaşındaki bebeklerin saçlarının tam tepeden bağlandığı gibi bağlıydı. Seviyordum bu çocuğu. 5 yıldır aynıydı ve asla değişmemişti.

"Dersimiz ne la?" dedim beyaz tahtaya göz atarak. Kafa karıştırıcı işlemlerden başka bir şey yoktu.

"Matematikti, şimdi Tarih'e gireceğiz."

"Matematikte uyuyup da Tarih'te uyanmak... Ne bileyim hani," dedim gözümü devirerek. Sayısal öğrencisi olmamıza rağmen Tarih görüyorduk çünkü seçmeli ders olarak Yunan Tarihi seçilmişti. Seçerken test çözeriz mantığı ile seçilse de hocanın pek öyle bir niyeti yoktu.

Ayağa kalkıp üzerimi düzelttim ve pantolonumun belini iyice oturtarak Arda'ya döndüm. "Ben Mürüvvet Hoca'nın yanına çıkıyorum."

"Sebep?" dedi Arda başını kaldırmadan, dudaklarını kıpırdatmaya dermanı olmadığını gösterircesine.

"Nakil aldırın öğrencileri soracağım işte oğlum."

"Sebep?" dedi yine aynı şekilde. İyice sinirlenmeye başlıyordum.

"Hani İzmarit nakil aldırdı ya," dedim bıkkın bir şekilde.

"Söz vermemiş miydin sen bu kıza o ortaya çıkmadan onu bulmayacağına dair?"

"O da bana ortaya çıkacağına dair söz vermişti. Sözler tutulmuyor," diyerek ellerimi iki yana açtım ve dudaklarımı büzerek indirdim.

"Heee," deyip başını sıradan kaldırdı. Ardından dudaklarını at gibi büzerek nefesini dışarı verdi, yeniden sıraya yerleştirdi başını. "Ben uyuyorum, bana aşkla gelme bir daha. Entrika istiyorum."

"Azıcık da kaos serpeyim mi abime?"

"Boş yapma, siktir git," dedi adeta bana posta koyarak. Arda'ydı işte, daha fazla irdelemeyerek sınıf kapısına doğru ilerledim. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, omuzlarımı yükselttim. Kendi isteğimle yaptığım bir şey değildi, oldum olalı böyle yürürdüm. Ya da ellerimi ceketimin cebine sokardım.

Daha fazla bunları düşünmeyip koridorda ilerledim, merdivenleri çıkarak idare katına geldim. Müdür yardımcılarının odalarının en başındaki Mürüvvet Hoca'nın kapısını çalarak içeri giriş yaptım. Mürüvvet Hoca ile iyi bir iletişimimiz vardı. Diğer müdür yardımcılarına oranla daha anlayışlı ve sevecendi.

"Hocam, müsait miydiniz?" dedim kapıyı kapatmadan. "Gel yavrum, gel," deyince kapıyı kapatarak masasına doğru ilerledim.

"Hayırdır?" dedi gözlüklerini çıkartıp masasına bırakırken. Göz altlarını ovarken söze başladım. "Hocam ben size bir şey soracaktım aslında. Bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz."

"Ne istiyorsun yine?" dedi alayla gülerek.

"Hocam nakil aldırان öğrencilerin listesini isteyecektim ben sizden."

"Neden?" derken kaşlarını kaldırdı ve indirdi.

"Bir arkadaşımın hangi okula geçiş yaptığını öğrenmem gerekiyor. Aslında," diyerek duraksadım. "11-B sınıfında nakil aldırان kim var hocam?" diyerek apaçık belli ettim niyetimi.

"Kutay, evladım. Ne oluyor?"

"Bir şey yok hocam. Ama gerçekten öğrenmem gerekiyor."

Mürüvvet Hoca biraz düşünür gibi yaptı, ardından bilgisayarına döndü, "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Yaklaşık beş dakika boyunca bilgisayar ekranında bir şeylere baktı. Kaşları çatıktı. Sinirle bana dönerek: "Sen oyun mu oynuyorsun evladım benimle?" diye söylendi.

"Estağfurullah hocam, ne oyunu?"

"Evladım 11-B sınıfında nakil aldırان tek bir öğrenci yok!"

ben seni çok sevdim.

lg: cematatifoglu.

Eğer uzun bölümler okumak istiyorsanız Ölü Kadının Aşkı'na bakabilirsiniz. .d

Öbtüm.

bb.

#60# buldum.

süprüz! 💕

iyi okumalar, oyları unutmayın. :)

Kirpi: Oğlum apar topar niye gittin okuldan?

Kirpi: Hayırdır?

Kirpi: Neredesin sen?

Koca Bebek: Gülten Abla'nın yanındayım.

Koca Bebek: Bir şey olmadı, merak etme.

Kirpi: Eee buldun mu İzmirli'i?

Kirpi: Kimmiş?

Koca Bebek: Buldum.

Koca Bebek: Yalan söylemiş, nakil aldırمامış.

Koca Bebek: Okulu dondurmuş.

Kirpi: Oha.

Kirpi: Nasıl lan?

Kirpi: Ee kimmiş yav?

Koca Bebek: Ya Mürüvvet Hoca'ya söyledim.

Koca Bebek: Baksın diye falan, baktı.

Koca Bebek: Nakil aldırان birisi yok dedi.

Koca Bebek: Sonra emin misiniz diye sorunca,

Koca Bebek: Okulunu donduran bir öğrencimiz var dedi.

Koca Bebek: 1 ay önce dondurmuş.

Kirpi: Lan oğlum Acun musun sen?

Kirpi: Ne ekşin yaratıyorsun?

Kirpi: Söylesene pezevenk

Koca Bebek: Sıla Arslan diye bir kız.

Koca Bebek: Tanımıyorum ama araştıracağım.

Koca Bebek: Hâlâ aklım almıyor.

Koca Bebek: Nasıl Sedef olamaz diye diye delireceğim.

Koca Bebek: Şimdi ne yapacağım onu da bilmiyorum.

Koca Bebek: Öylece sıçtım işte.

Kirpi: Tanıyorum ben o kızı.

Koca Bebek: Nasıl?

Kirpi: Basbayağı.

Kirpi: Konuşmuşluğumuz var.

Kirpi: Sessiz sakın bir kız.

Kirpi: Biraz da korkak.

Kirpi: Yani etrafa şüpheyle bakıyor,

Kirpi: Sanki her an bir yerden bir şey çıkacakmış gibi davranıyor.

Kirpi: Psikolojik sorunları var sanırım.

Koca Bebek: Başka ne biliyorsun, anlatsana.

Kirpi: Zeki bir kız diye biliyorum.

Kirpi: En azından sınıfının en iyisi.

Kirpi: Orta boylarda, saçları turuncu ve dalgalıydı sanırım.

Kirpi: Hafif çilleri vardı. Tam hatırlamıyorum.

Kirpi: Sürekli bizim peşimizde görüyordum da anlam veremiyordum.

Kirpi: Bundanmış demek.

Koca Bebek: Arkadaşı var mı?

Kirpi: Yok sanırım.

Kirpi: Yani okulda tanınan bir kız.

Kirpi: Garip olduğu için ve kimseyle konuşmadığı için merak ediliyor.

Koca Bebek: Sedef demiştin?

Kirpi: Aaaa yether vallah

Kirpi: Tamam okuldaki kuş sıçsa haberim oluyor ama

Kirpi: Bedavaya bilgi vermiyorum ben amk.

Koca Bebek: La Arda,

Koca Bebek: Helalleşiriz biz aramızda ;)

Koca Bebek: Hadi gülüm.

Kirpi: İyi tamam, ikna oldum. :) anlatıyorum.

Kirpi: Sedef'le konuşmuş arada.

Kirpi: Çünkü Sedef'in de babası ölmüş.

Kirpi: Yakın hissediyorlarmış birbirlerine.

Koca Bebek: Ne

Koca Bebek: Sedef birkaç kez baba lafı açmıştı yanımda?

Kirpi: Üvey babasına babası diye tanıtıyor.

Kirpi: Baba demiyor adama ama kimsenin ona acıyarak bakmasını istemediği için babasıymış gibi davranıyor kız.

Koca Bebek: Anladım.

Kirpi: Sıla'nın neden okulu dondurduğunu biliyor musun?

Koca Bebek: Hayır, söylemedi Mürüvvet Hoca.

Koca Bebek: Özel bir konuymuş.

Kirpi: Sıla'nın numarasını bulur, atarım sana.

Kirpi: Konuşursunuz.

Koca Bebek: Vallaha mı lan

Koca Bebek: Adamsın.

Kirpi: Önemli değil şerefsiz oç.

Kirpi: Ödeşiriz biz sonra ;)

ben seni çok sevdim.

İzmarit Sedef değil. Çok merak ettiğiniz soru buydu, cevaplanmış oldu bu bölüm itibari ile.

Asıl şimdi başlıyoruz hikayeye. :")

öbtüm.

bb.

#61# söz vermiştin.

yaram: Sıla.

yaram: İzmarit.

yaram: Ben geldim. (12.23)

0505...: sen, (16.30)

0505...: nasıl buldun beni?

0505... *kişisi izmarit diye kaydedildi.*

yaram: Buldum işte.

yaram: Geldim sonunda, buldum seni.

izmarit: neden yaptın bunu?

izmarit: söz vermiştin...

izmarit: söz vermiştin sen gelmeden gelmeyeceğim diye.

yaram: Dayanamadım.

yaram: Artık bitsin şu oyun.

yaram: Gel, merhem olalım birbirimize.

izmarit: yaram diye kayıtlıyken bende tam bir yıldır... merhem olmak...

izmarit: imkânsız kutay.

yaram: İmkânsızı mümkün kılarız.

yaram: Yeter ki tut ellerimden.

izmarit: niye yaptın bunu kutay?

izmarit: yapmamalıydın.

izmarit: beni bulmamalıydın.

yaram: İzmarit,

yaram: Yapma.

yaram: Kaçma artık.

yaram: Dayanamıyorum lan.

yaram: Her gün kafayı yiyeceğim sanki.

izmarit: kutay.

izmarit: git.

yaram: Gitmiyorum.

yaram: Şu an her neredeysen seni bulacağım.

yaram: Ve sana sarılacağım.

yaram: Bırakmadan.

yaram: Anladın mı?

izmarit: kutay...

izmarit: yapma.

izmarit: sarılırsan eğer,

izmarit: gidemem. gidemezsin.

yaram: Daha ne istiyorsun anlamıyorum.

izmarit: ama gitmem gerekiyor. gitmen gerekiyor.

izmarit: biz birbirimize ait değiliz.

izmarit: bazı insanlar birbirleri için yaratılmışlardır.

izmarit: biz birbiri için yaratılan insanlardan değiliz.

izmarit: beni bırak,

izmarit: hayatına bak.

yaram: Beni bırak, diyorsun.

yaram: Sen bırakabilecek misin beni?

yaram: Sen unutabilecek misin beni?

yaram: Sen devam edebilecek misin hayatına öylece?

görüldü, izmarit. (17.00)

izmarit: sana seni unutacağımı söylemedim.

izmarit: sana gideceğimi söyledim.

yaram: Olsun.

yaram: Git.

yaram: Gökyüzü bizim.

yaram: Dememiş miydik öyle? Gökyüzü bizim işte.

izmarit: bizim güneşlerimiz,

izmarit: aynı gökyüzünde değil.

izmarit: özür dilerim.

bu kişiye mesaj gönderemezsiniz, izmarit. (17.05)

bu kişinin profil fotoğrafına erişmenize izin verilmemektedir.

(17.05)

ben seni çok sevdim.

ben ağlamaya gidiyom.

bb.

okuyan 500-600 kişi var ama oylar 80-100. Neden?

125 oy olmadan yeni bölüm gelmeyecektir.

üzdünüz beni, gidiyom.

#62# seni seviyorum izmarit.

engel kaldırıldı.

izmarit: özür dilerim sevgilim.

izmarit: sana gelemiyorum.

izmarit: senden gidemiyorum.

izmarit: hayatını alt-üst ettim.

izmarit: özür dilerim.

yaram: Ben sadece anlayamıyorum izmarit.

yaram: Sana engel olan şeyi anlayamıyorum.

izmarit: sana kıyamıyorum...

izmarit: üşüyorum.

izmarit: ama eğer sararsan beni, yanarsın.

izmarit: kıyamıyorum işte.

yaram: Ben yanmaya da razıyım artık.

yaram: Sana bir kez dokunsam,

yaram: Ölecekmişim gibi sanki.

yaram: Ama buna bile razıyım artık.

yaram: Neden bilmiyorum ama,

yaram: Ben seni özlüyorum.

yaram: Sanki hep yanımdaymışsın gibi.

yaram: Ama yoksun da.

izmarit: bencil olmayı çok isterdim.

izmarit: sana sarılıp bir daha seni görmemeyi kabul edecek kadar.

izmarit: ama yapamam.

izmarit: biz, birbirimizin hayatını mahveden iki bedeviyiz.

izmarit: evimiz yok.

izmarit: olmayacak da.

izmarit: buna sebep olduğum için özür dilerim.

yaram: Anlamıyorum.

yaram: Anlamıyorum izmarit.

yaram: Ama hiçbir umurumda değil.

izmarit: sana anlatmaya çalışıyorum ama öyle utanıyorum ki kendimden...

yaram: Ben seni seviyorum izmarit.

yaram: seni seviyorum.

ben seni çok sevdim.

oy sınırı koymuyorum ama lütfen oylar düşmesin. 🙏
sizi seviyom.

#63# affet beni...

oy sınırı 150. 🏆

Ve şey, beni 1K yapsanıza ÖŞDÖCDŞCÖDŞCFÖCĞEÖFPRLF

Kutay Harmanlı:

Adımlarım hızlandıkça hızlanıyordu. Gülten Abla acil bir şekilde beni çağırmişti ve ne hakkında konuşacağını söylememişti. Endişeliydim. Süreyya Kafe görüş açıma girince adımlarım daha da hızlandı ve hafif koşarak kendimi içeri attım. Bahçe kısmından geçerek kendimi otomatik kapıya gösterdiğimde kapılar açıldı, içeri girdim hızla. Etrafa endişe dolu gözlerle bakarken tek dileğim kötü bir şey olmamasıydı.

Gözlerim, her zaman oturduğum masada oturan Gülten Abla'ya kayınca kendimi tutamadım ve: "Abla!" diye bağırdım. Kızarmış ve ağlamaktan şişmiş gözlerini bana çevirdi, başını yana eğdi. "Evladım..." dedi hüzünle, hıçkırıklarını tutamayıp ağlamaya devam etti. Önümdeki masaları birbir geçerek bir labirenti tamamlıyormuş gibi masaya vardım. Dizleri önüne çökerek ellerini ellerimin arasına aldım, sıktım, ısıttım. Tırnaklarını avuç içlerime geçiriyor ve gözlerini kapatıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen yaşlar akıyordu ve ben buna dayanamıyordum.

Gülten Abla benim her şeyimdi. 4 senedir tanıdığım kadın, benim için 'abla' kelimesinden daha fazlasıydı. Merhametti, özgürlüktü, dürüstlük, cömertlik, doğruluk, sevecenlik, iyimserlik, er olmak demekti. Çünkü ben bunların hiçbirini bir başkasından değil, ondan öğrenmiştim. Annem gibi büyütmüştü beni, annemden daha bağlı olduğum gerçeğiyle beraber.

"İyi misin ablam?" deyip ellerini öptüm. Cümlelerim ardı ardına sıralanıyordu, nefes nefeseydim. "Ne oldu? Biri bir şey mi yaptı? Söyle abla. Konuş benimle, haydi," diyerek ellerini öpmeye devam ettim. Beni durdurmak istercesine nefesini verdi ellerini çekerek elimin üzerine yerleştirdi.

"İyiym evladım," dedi, gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya devam etti. En sonunda daha fazla böyle devam edemeyeceğine kanaat getirmiş olacak ki nefesini sesli bir şekilde verdi, başını tavana kaldırıp gözyaşlarını sildi. Beni dizlerimin üzerinden kaldırıp, "Gel," dedi, sandalyeye oturttu. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Kutay... Yavrum," derken elini yanağına attı, okşadı. "Bugüne kadar sana tek kelime etmedim. Ama artık dayanamıyorum, bu, içimi yakıp kavuran cehennem ateşi dinmiyor..."

"Söyle abla, anlat. Dinlerim ben seni sabaha kadar."

Güldü, burukça. Acısı yüreğinden yola çıkmış, gözlerine yansımış, dudaklarında can bulmuştu. "Bazen insan, yaptığı hataların bedelini bir ömür boyunca ödüyor yavrum. Aslında çoğu insanda böyledir bu. Bir hata yaparsın, geçti sanırsın ama geçmez," dedi gülümseyerek. Ardından tekrar etti gözleri bir noktaya dalmışken. "Geçmez..."

"Ben yanıdayım abla, ne olur ağlama," dedim elimi gözünün altına atarak işaret parmağımın tersi ile yaşları silerek.

"Ben geçmişte bir hata yaptım evladım. Sevdim birisini," dedi burukça. Ardından gülümsemesi silindi, saf bir acıyla anlatmaya devam etti. "Çok sevdim. Genç kızdım, aşık oldum. Her şeyden, herkesten çok sevdim. Ben o oldum adeta, bütünleştım. O da beni sevdi, hoş. Güzeldi her şey. Yıllar böyle geçiyordu. Tam 8 yıl böyle geçti. O bana aşık, ben ona... Kelimelerimi oldukça aza indirgiyorum evladım. Çünkü, sanki konuşursam hiç susamayacakmışım gibi... Böyle kolay kolay anlatıyorum ama," deyip duraksadı. "Yaşaması boğazımda prangadır hâlâ."

Ellerini ellerimden çekti, gözlerime baktı. Gözlerini çevirip uzaklara baktı, arkasına yaslanarak kollarını önünde birleştirdi. "Cemal şiirleri okurduk birbirimize. O yüzdendir bu denli Süreyya'ya olan aşkım. Yıllar geçiyordu, biz hâlâ deli divane aşıkttık. Sonra, bir gün... Aniden çekti gitti. İstanbul'u köşe bucak gezdim, aradım, taradım, sokakları tavaf ettim, bulamadım. Sonradan öğrendim ki evlenmiş. Kafayı yiyecektim. 8 yıllık aşkımızı nasıl bir çırpıda siler de evlenir, anlayamıyordum. Hem de hiçbir sorun yokken... Velhasıl, bıraktım onu öylece. Gidemedim peşinden, gel de demedim. Sonra, çocuğu olduğunu öğrendim," deyip titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Elini dudaklarının önüne getirip öyle konuşmaya devam etti. Boğuk sesi, böylece daha da boğuk çıkıyordu.

"Adını bizim hayallerimizdeki çocuğumuzun adını koymuştu... Çıktım yine karşısına, bağırdım, çağırdım, ağladım, şiirler okudum, yine ağladım, şiirler okudum, yine ağladım," dedi, adeta transa girmişti. Sürekli olarak tekrar ediyordu.

"A-abla... Abla sakın!" diyerek omuzundan tuttum ve sarstım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, elim omuzundaydı.

"Sonra o yine gitti," diyerek sakınleşti. "Ben hayatımı kurdum, onsuz yaşamayı da öğrendim ama ona karşı koymayı öğrenememiştim. İki yıl sonra, hiçbir şey olmamış gibi geldi. Yeniden, dedi. İstedim. Hani öyle istedim ki sanki böyle... Böyle kalbim yerinden çıkmış da elleri arasına verilmişti. Sıkça canım çıkıyordu, azıcık salsa daha çok sarsın sarmalasın istiyordum. Karşı koyamadım, gel dedim. Sonra çocuğunun gözlerine baktım, o simsiyah gözlere baktım. Öyle güzel bir çocuktuk ki.. Tıpkı hayallerimdeki gibiydi. Benim çocuğum olmalıydı o. Ama değildi işte, yapamamıştım. O çocuğun o kırık gözlerine baka baka mutlu olamazdım. A-ağlaya ağlaya sevdiğim adamı terk ettim... Gitme dedi, gittim. Yapma dedi, bitirme dedi, bırakma dedi... Yaptım. Bitir... Bitirdim. Bıraktım onu. O küçücük çocuğa kıyamadım da kendime kıydım ya işte," dedi gülerek.

Nefesini seslice verdi, gözlerime baktı, gülümsedi. "Sorsan... Pişman mıyım? Değilim. Sevdiğim adamı terk ettim, baba evine döndüm. Yaşım geçiyordu, babamın baskıları artıyordu. Zaten mahallenin diline dolanmıştı ismim, konuşuluyordum. Zorla bir adamla evlendirildim. Hoş, zorla diyorum ama hiç kötü davranmadı bana. Hayatımın en güzel yıllarını onunla yaşıyordum. Sevememiştim onu hiç ama mutluydum da onunla. Sevdiğim adamın, bizim hayallerimizdeki gibi bir çocuğunun olduğunu öğrenmemin üstünden tam bir yıl geçmişti ki hamile kaldım. Hep hayalimdi, ama o şekilde değildi işte."

"A-abla..." dedim zorlukla. Yutkunamıyordum. Gözlerim dolu doluydu, elimi diğer elimin içine almış sıkıyordum. Adeta can çekiştiriyordum ama hiçbir acı hissetmiyordum. Ağlamak istiyordum ama tek bir yaş dahi akımıyordu. "Abla," dedim başımı geri atıp 'hayır, söyleme,' diye bakarak gözlerimle.

Gülümsedi. Ben bu haldeyken onun, bunların hepsini ufak bir gülümseme ile anlatması gerçek acının hangimizde peyda

olduğunun en büyük kanıtıydı.

"Onu unuttum sanıyordum," diye devam etti bana hiç aldırış etmeden. Sanki bana anlatmıyor da öylece boş bir odada kendi kendine konuşuyormuş gibi hissiz ve ruhsuz bir edayla dökülüyordu tüm cümleler dudakları arasından. "Unutmuştum da. Ama unutmuş olduğum, hatıralarıma gelmediği anlamına da gelmiyordu. Bebeğim karnımda büyüyordu, öyle büyümüştü ki ayaklarımı göremiyordum," dedi çocuksu bir heyecanla. Elleri havaya kalkmıştı, sanki elleriyle kendini ifade etmeye çalışıyormuş gibi karnının etrafında hareketlerle çepeçevre sarmıştı bedenini.

"Tamam dedim Gülten, tamam. İşte bundan sonra senin hayatın bu. Seni seven bir kocan var, bebeğin doğuyor ve sen de bu adamı seveceksin, dedim. Tam o gece kapıma dayandı, o geçmişimdeki adam. Sevdığım adam," diye fısıldadı son cümlesinde. Eli boynuna gitti, nabzının üzerine bastırdı avuç içini.

"Yine gelmişti. Ama bu sefer kendi erkeklik duygusunu kabartmak, intikam almak için. Hamile olduğumu öğrenmiş olmalıydı ki küplere binmişti. Yakıp yıkıyordu. O anın üzüntüsüyle doğumum başladı, evde doğum yaptım. Ama," deyip duraksadı. Elleri havaya kalktı, masanın üzerine doğru açtı. Dudakları titriyordu, yanakları ıslak ıslaktı, çenesinde adeta depremler gerçekleşiyordu. "Ö-ölü olarak. K-kocam... Kocam aldı g-götürdü yavrumu... Gö-göremedim bir daha," dediği an sanki kendini bu ana kadar tutmuş da artık tutamıyormuş gibi patladı dudakları, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Hızla kalktım sandalyemden, boynuna doladım kollarımı. Ellerim saçlarında yer edindi, okşadım. Kalbim daha fazla dayanmıyordu söylediklerini dinlemeye. Fakat ben dinlemeye dahi dayanamazken o yaşamıştı da nasıl dayanmıştı? Ellerim daha da sıkılaştı bedeninde.

"A-anlatma abla... A-anlatma... Sus," dedim daha fazla onu üzmemek istemeyerek. Böyle ağlamasına dayanamıyordum. Onu ilk defa böyle görüyordum. 4 yıldır ilk defa ağlıyordu. Belki de, o adamdan sonra ilk defa ağlamıştı. Gözlerimi kapadım, bu sırada beni bedeninden ayırıp, devam etti konuşmaya. Anlatmak istiyordu, bırakmıştım ben de rahatlasın diye.

"Yavrum öldükten sonra, beş yıl geçmişti ve biz sürekli kaçarak yaşıyorduk. Sevdığım adamdan kaçıyorduk adeta bizi bulmasın diye. Onun çocuğu büyümüş, yedi yaşına gelmişti, benim çocuğum ise

ölmüştü. Nefes almıyordu. Bi-bir mezarı bile yoktu. Belki de ben bilmiorumdur..."

Öyle zorlanıyordu ki cümle kurarken, her harfi kulağıma ulaştığında sanki kulaklarımda güvercinler kanat çırpıyor ve o güvercinlerin dökülen tüylerinin acısı bahşediliyordu bedenime. Dayanamıyordum daha fazlasına.

"A-ama bi-bir gün kaçış bitti... Geldi. B-buldu bizi... Elinde kocaman bir silah," dedi, gözleri tek bir noktada sabitliken. Kendinden geçmişçesine sallanıyor, bedeninde zelzeleler meydana geliyordu. "Kaldırdı, kurşuna dizdi kocamı. Yalanı yok, sevmiştim kocamı. Zorla da olsa... sevmiştim. O güzel adam, kalbimde öyle güzel yer edinmişti ki, yediği iki şarjör kurşun... tam tamına 13 mermi... Sökememişti onu kalbimden. Hâlâ daha öyle. O öldükten sonra, beni götürmeye çalışmıştı, kaçıracaktı ama izin vermedim. Belki de en hakikatli sevdiğim adamı, çocuğunu dahi düşünmeden çektim, vurdum. Ö-ölmedi... A-ama hâlâ daha felçli." Ağlaması şiddetlendi, şiddetlendi ve koca bir tokat gibi çarptı yüzüne. Öyle ki teni kırmızıya dönmüş, ateşler içinde yanıyordu sanki.

Ani bir şekilde döndü bana, elleriyle kapladı yüzümü. Okşadı, sevdi, öptü, göğsüne bastırdı. Dakikalarca göğsünde öylece kaldım, saçlarımı okşadı, kokladı. En sonunda nefesini boynumda hissedebileceğim bir yakınlıktan: "Affet beni," diye mırıldandı. Başımı geri çektim şüpheyile, gözlerine baktım neler olduğunu anlamaya çalışarak.

"Seni babandan ayırdığım için affet beni."

ben seni çok sevdim.

selam!

Beni takip etmeyi unutmayın. ❤️

Hikayeye yeni başlıyoruz, demiş miydiniz? :)

Umarım sıkılmadan okumuş ve beğenmişsinizdir. Normalde fazlaca, hatta baya fazlaca betimleme yapan biriyim fakat texting bir kitapta düz bir bölüm yazıyorum zaten, bir de betimleme yaparak olayları bölmek, sizi sıkmak istemedim.

(rkımlr: eğer betimleme okumak isterseniz diğer kitabıma bakmayı unutmayın. :) ehe.)

rkımlr bitmiştir.

Ayriyeten, ne diyorsunuz Gülten Abla'nın geçmişine? Çok özel bir karakter benim için. -ki daha geçmişı hakkında öğrenmediğimiz çok şey var. :)

sizi seviyom.

siz de beni sevin.

öbtüm.

minnoş kedi cemalcan gidior.

beni merak edenler varmış:

#64# yanacağımızı bilsem de geleceğim.

Kutay Harmanlı:

Bazen ölmek ister ya insan, yaşayabildiği için ne kadar şanslı olduğunu unutarak; tam da öyle bir düşüncenin gecesini yaşıyordum. Simsiyah gece, çökmüştü üzerime, karanlıkta kalıvermişim aniden. Yıldızlar dahi aydınlatmıyordu düşüncelerimi, zihnimi. Gözyaşlarım, gözlerimin önünü kapatıvermişti. Sanki puslu bir camdan izliyordum dünyayı. Saatlerdir ıslak kalmış yanaklarım soğuktan çatlamış, pütür pütür olmuştu. Bedenim öyle yorgundu ki ne yapacağımı düşünemez hale gelmişim. Ağlasam, daha kötü oluyordum. Ağlamasam, vicdanımı sorguluyordum.

Hayatımda ilk defa böyle zor bir durumla karşı karşıyaydım. Babam bizi terk edeli yıllar olmuştu, fakat o zaman dahi çok ağlamamıştım. Şimdi ağır gelen şey, anne yerine koyduğum kadının beni babamdan ayırmış olmasıydı. Kızıyor muydum ona diye düşününce, kızmıyordum. Kızamıyordum. Zoruma giden, o güzel kadının bunca acıyı yaşamasıydı. Bebeğini kaybetmesi, kocasının ölmesi, sevdiği adamın aniden bir başka kadınla, annemle evlenmesi, tam mutluluğu buldum zannederken aşık olduğu adamı vurması... Hatta yıllarca hapis yatıp, çıktıktan sonra sırf bana yakın olabilmek için o kafeyi açması... O bunları hak etmemişti. O kadın, bunları yaşamayı hak etmemişti.

Onun hayallerindeki çocuk olmuştum ben. Babamla kurdukları hayallerdeki çocuk, bendim. O çocuğun ismi Kutay'dı. Ama babam, o hayalleri söküp almıştı Gülten Ablanın ellerinden. Zincirlere vurmuştu nefesini, yıllarca zindan etmişti ona şu dünyayı. Şimdi ağlıyor olmam, Gülten Ablanın bunları yaşamak zorunda bırakılmasına mı, yoksa babamın bu denli kötü bir insan olabileceğine miydi, bilmiyordum.

Canım, öyle yanıyordu ki sanki bu içimdeki ateşi yutmak zorundaymışım gibiydi. Kulaklarımda kanat çırpın güvercinlerin ölü kokusu burnuma ulaşıyor, naaşlarını kalbime gömmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Öyleydim belki de. Benim olana sahip çıkmalıyım. Benim olan acıya, kucak açmalıyım.

Ellerimi yüzüme götürdüm ve sertçe, sanki bu kirden arınmalıymışım gibi sildim gözyaşlarımı. Yüzüm kızarıktı, dudaklarım pembeliğini yitirmiş, beyazı giyinmişti.

Keşke, o kadın annem olsaydı. Keşke, hayallerindeki çocuğa sahip olabilseydi.

Dudaklarım titrerken daha fazla kendime hakim olamadım ve ellerimin acısını hiçe sayarak kayalıklara avuç içlerimle vurmaya başladım. Çenem titriyordu, umursamadım, haykırdım göğsü doğru. Çığlıklarım, boğazımı deliyor, kurutuyordu. Ellerim kanlar içinde kaldı, tenim soyuldu. Yırtıklardan içeri gerçek benliğim sızgın istedim. Beni içine alsın, kendimi dışarıda bıraksın istedim. Olmadı. Tek olan, koyu kan, usulca süzüldü, parmak aralarım sızdı. Çığlıklarımı bastırmak istedim, yapamadım. Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, ellerimi kayalara vuruyordum. Canımı daha çok acıtmak istermişçesine ellerimi yumruk yaptım ve yumruklarımı buluşturmaya başladım sert siyahlıklarla.

Dudaklarım tek bir kelimeyi tekrarlıyordu saatlerdir: "Neden?" Usulca fısıldıyordum, sessizce. Fakat bir yakarış olmaktan çıkmıştı artık benim feryatlarım. Sitem de değildi. Sadece, kabullenmişim ve bunu hazmedemiyordum. Şimdi anlıyordum annemin neden yıllarca böyle davrandığını. Şimdi fark ediyordum ki, annem de babama benziyordu. Ama bu benim suçum değildi ki... Bu benim suçum değildi. Bu ailede büyümeyi ben seçmemiştim.

Kanlı ellerimi umursamadım, cebimdeki telefona attım ellerimi. Ona ihtiyacım vardı. İçimdeki güvercinlerin mezarını sulaması gerekiyordu. Yoksa, hiçbir zaman çiçek açmayacaklardı.

yaram: İzmarit.

yaram: Sana ihtiyacım var.

yaram: Ben ne yapacağımı şaşırılmış haldeyim.

yaram: Yanında olmak istiyorum.

yaram: Kötü müyüm bilmiyorum ama göğsüm acıyor.

yaram: Dindirir misin acımı?

izmarit: kutay
izmarit: ne oldu?
izmarit: neredesin sen?
izmarit: cevap versene korkuyorum.
yaram: İyi değilim.
yaram: Kaldıramıyorum.
yaram: Sarılır mısın bana?
izmarit: neredesin söyle.
izmarit: geleceğim.
izmarit: ama ağlama lütfen, olur mu?
izmarit: dayanamam.
yaram: Tamam,
yaram: Ama gel.
yaram: Bizim okulun aşağısındaki sahildeyim.
yaram: Kayalıklarda seni bekliyor olacağım.
izmarit: geleceğim bir tanem. geleceğim.
izmarit: yanacağımızı bilsem de,
izmarit: geleceğim.
ben seni çok sevdim.
ühü. gidiyom ben.
oy vermeyi unutmayın siz de. sonra gidersiniz.
bb.
sınır geçilmeden bölüm attım kıymetimi bilin.
ama sınır 145 oy 🧑

#65# belki zordur anlaması sessizliğimden.

Böyle bir bölüme 170 oy bekliyorum. 🧑 Bence olur, çünkü... neyse okuyun öbtüm bb.

medyaya paldır küldür düştüm. :/

izmarit: görüyorum seni.

izmarit: geldim.

yaram: Neredesin? Gelsene.

yaram: Hadi.

izmarit: ağlıyorsun.

izmarit: ağlamazsan geleceğimi söylemiştim.

izmarit: ağlama.

yaram: Tamam.

yaram: Tamam bak ayağı kalktım, ağlamıyorum.

izmarit: dalgalar ıslatmış seni.

izmarit: üşüyorsun.

yaram: Gel, ısıt beni.

yaram: Üşüyorum.

izmarit: bizim ortamız yok.

izmarit: ısıtırken yakacağımı, yakacağını söylemiştim, değil mi yaram?

yaram: Küllerimiz kavuşur birbirine.

yaram: Ama gel işte.

yaram: Gel...

izmarit: geliyorum. arkanı dön, beni bekle.

izmarit: sakın bu tarafa bakma, denize dön.

izmarit: söz ver.

yaram: Söz.

izmarit: ellerim terliyor.

izmarit: ilk defa gözlerime bakacaksın.

izmarit: ilk defa beni göreceksin.

izmarit: göreceksin diyorum çünkü bakmışsındır illaki.

izmarit: ama hiç görmedin sen beni kutay, göremedin.

izmarit: ben geldim sevgilim.

Sıla Arslan:

Gözümdeki yaşları yavaşça sildim, koca bir nefes verdim. Onunla soluduğumuz şu aynı hava dolduruyordu şimdi ciğerlerimi. Ağlıyordum ama her an kendimi salıp hıçkırıklara boğulabilirdim. Fakat bunu istemiyordum. Sevdiğim adamın yaralarına merhem olmaya gelmişken kendi yaralarımı ona sergi çekemezdim. Ben, alıştım. Yalnız kalmaya, konuşmamaya, susmaya, ağlamaya, kendimle küsüp barışmaya... Ama o değildi. Dayanamazdı ki o küçücük bir şeye. Savunmasızdı... Kıyamazdım ki ben onu kendi acılarımla ağlatmaya...

Adımlarım korkaktı, bacaklarım öyle bir titriyordu ki sanki vücudumda karıncalar dolaşüyor, kendilerine ait yeri bulmaya çalışıyorlardı. Bulamadıkça da sağa sola saldırıyor, tenime can çekiyorlardı. Ellerim ıslak ıslaktı, heyecandan terlemiştiler. Saçlarım, dalgaların esintisi ile dalgalanıyor ve saçlarımın arasına onun kokusu sızıyordu sinsice. Dalgalar, onun kokusunu bana getiriyordu. O geldikçe, ben gidiyordum; kendimden. O geldikçe, o sızdıkça saçlarıma, ben sanki saçlarım koca bir yıkımla dökülüyormuş gibi nefes alamıyordum.

Son bir yılının özeti, şimdi karşımdaydı. Üstelik, o da beni seviyordu. Sevdiğim adam... Yokluğuyla her gece baş edemeyip şarkılara sığındığım ama her şarkıdan da bir fazlalık gibi kovulduğum aşkın sahibi olan o adam... buradaydı. Benim için, buradaydı. Beni seviyordu. Bu düşünce gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatmama sebebiyet verdi, açamadım. Göğüs kafesim titriyordu. Her nefes alışımda, bir çıkmaza giriyordum. Nefeslerimi tekrar o havaya bahşettiğimde ise o çıkmazın duvarına tosluyor, titriyordum.

Bembeyaz tenimde, sanki her an o varmışçasına izler vardı. Hep hayallerimde büyüttüğüm o, beni sevebilecek olma düşüncesi şimdi gerçektir ve ben buna inanamıyordum. En çok acı verense, hayallerim gerçek olmasına rağmen yaşayamıyordum. Yaşayamıyordum...

"Ben geldim sevgilim," dedi dudaklarım benden bağımsızca. Ona sevgilim diyordum. *Sevgilim...* Gerçeği bıraktım, hayal olamayacak kadar güzeldi. İçimde öyle bir his vardı ki, şimdi tam arkasında durduğum adam, kalbime taht kurmuş ve sarmaşıklarını birer birer her zerreme ulaştırmış olan adamdı. Sarmaşıkları şimdi vücudumun her yerindeydi ve bir gün ben ondan gittiğimde, o sarmaşıklar da benimle gelecekti, o yaşayamayacaktı. Buna izin veremezdim. Ona ait olan sarmaşıkların beni ele geçirmesine izin veremezdim. Kalbimin pusulasında, ok her daim onu gösterecek olsa da bunu yapamazdım.

Gözlerimi kapattım, titrek bir nefes verdim. Nefesim, sırtına değdi, onun ürpermesi gerekirken ben ürperdim. Elimdeki telefonumu kaldırıp, bizim şarkımızı açtım. O bilmese de, bizim olan şarkıyı. Her sözü, her harfi, kalbime emarelerini bırakan o şarkıyı.

"Bir istiridyenin, kıymetli incisini sakladığı gibi saklarım seni..." diye fısıldadı dudaklarım kurak bir çölken, kum tanelerim ondan, tekrar ona savrulurken. Şarkının sözleri devam ederken, tekrar sözlerini tekrar ettim.

Bir bahar dalının narin tomurcuklarını sakındığı gibi korurum seni

"...korurum seni," dedim düz ama korkak bir ifadeyle. Cem Adrian şarkıya can katarken sesiyle, ben sözleri bir şiir gibi tekrar ediyordum. Fakat sadece son kısımlarını...

Çok derin derin

Derin derin, derin derin

"...derinlerimde ellerin," dedim, Cem Adrian'la aynı anda sözleri tamamlayarak. Dudaklarım, onun pembemsiliğiyle yarışır dereceydi fakat kurumuşlardı. Çenem titriyordu, kendime hâkim olamıyordum.

Bir armağan gibi Tanrı'dan bana

Kış güneşinde altın kirpiklerin

"...altın kirpiklerin," diye fısıldadım bedenine doğru ve bir adım daha yaklaştım ona. Bu, tarif edilemez bir şeydi. Bacaklarım bedenimi taşımıyor, onun için kurduğum köprüler yıkılıyordu adeta kemiklerimde. Onun için kurduğum şehir, yerle bir olmuştu kalbimde. Kokusu burnuma ulaşıyordu ve burnum sanki dünyanın en büyük acısını çekiyor gibi sızlıyordu. Huzur dolmam gerekmiyor muydu? Ben, acı çekiyordum. Kokusunun esamesi yanımdan geçse, ölecek

olduğum adam, diyerek sevdiğim... Şimdi önümdeydi. Kokusu burnumda, sırtı gözlerimin önünde.

Bana söz verdiği gibi önüne dönmüyor, sadece bekliyordu öylece. Onun bu huyunu öyle çok seviyordum ki... Onu öyle seviyordum ki...

Ben seni çok sevdim

Ben seni çok sevdim

Belki zordur anlaması sessizliğimden

"...belki zordur anlaması sessizliğimden," diyerek şarkıyı yarıda kestim ve telefonu cebime attım. Bembeyaz tenim, kızarmaya başlamıştı. Avuç içlerimi tırnaklıyordum, kendime gelmeliydim. Ellerim havaya kalktı, dalgalanan kıvrık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ardından iki yanına sarkan kollarının arasından geçti, bedenini sardım. Ellerim titriyorken bir kuş kanadı gibi, önünde, karnında birleştiler. İyice yaklaştım bedenine, başımı sırtına yasladım, yana çevirdim. Gözlerimi kapatıp kuruyan dudaklarımı ıslattım. Çöle dönen boğazım yutkunmamı zorlaştırıyordu, boğulacak gibi oluyordum.

Gözlerim kapalıyken, nefesimi dışarı verdim. Gece, tüm karanlığıyla çökmüştü adeta üzerimize. Nefesim dahi titriyorken dudaklarımı araladım, karanlık geceye aşkımızı bahşettim. "Ben seni çok sevdim," dediğim an hıçkırıklarımla dökülmeye başladı bir uçurumdan atlayarak intihar eden harfler gibi dudaklarımdan. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattığı için saçlarım yapış yapış olmuştu. Hıçkırıklarımla daha da katlanıyordu gitgide.

Elleri kalktı sakince, ellerimin üzerine yerleştirdi avuç içlerini. Ellerinden damlayan kan damlaları her elime değişinde ürperdi bedenim. Sanki, kanı helal olan içkimdi. Ellerinin kanlar içinde oluşu yaralıyordu kalbimi. Elleri kadar acımıyordu belki ama en derinden yanıyordu yürek yangınım.

Teni tenime değmişti... Ve ben buna kırk yılımı, bir ömrümü feda edebilirdim. Elleri bir limanın en güzel gemisiydi ve benim dalgalarıma emanet etmişti kendini. Uzun, ince parmakları titriyordu. Benim terleyen ellerimin yanı sıra o da titriyordu. Ellerimi, haddimi aşarak daha da sıkılaştırdım belinde. Karşılık verdi, daha da sıkı tuttu ellerimi avuç içlerinde. Ardından ellerimi tamamen avuçlarının arasına alarak belinde ayırdı, sakın ve yavaş bir hareketle beni döndürerek önüne geçirdi.

Dalgalanan saçlarım yüzümü kapatırken, sağ eli kalktı havaya, yüzümü kapatan tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı özenle. O an öyle bir iç çektim ki, göğüs kafesimdeki kemiklerin bir bir kırılışına şahitlik ettim sanki. Öyle bir nefes alıp vermişim ki tüm kemiklerimi kırıyordu, öyle bir sızı veriyordu her zerreme. Yüzüme baktı, gülümsedi, dudakları yana kıvrılmıştı. Hep böyle gülerdi zaten. Dışlerini göstererek, katıla katıla güldüğünü hiç görmemişim. Gözleri, saçlarımda gezindi, saçlarımın uçlarına dokundu, kıvırcık olan saçlarımı sanki açıyormuş gibi uzattı. Ardından gözleri elbiselerime kayd. Turuncu, büyük beden bir kazak giymiş, dizlerimin hafif üstüne kadar getirmiştim. Altımda ise siyah bir pantolon ve siyah botlarım vardı.

Üşüyordum çünkü evden apar topar çıkmıştım ve montumu yanıma almamıştım. Fakat o da üşüyordu, bu yüzden kendimi düşünemez olmuşum. Belki, üşümeseydi, üşümezdim.

Seslice yutkundu, yutkunuşu boğazından aşağı akarken göğüs kafesi hareketlendi. Âdem elması hareket etti, önce yukarı çıktı, ardından yerine tekrar oturdu ve o belirgin görüntüsünü yeniden aldı. Gözlerim, tam olarak oraya tekâbül ediyordu çünkü boyumun yettiği yer orasıydı. Ellerime uzandı eğilip, özenle aldı. Titriyorken ellerim, okşadı, dudaklarından: "Şşş," diye bir mırıldanma çıktı şefkatle. Onun da sesi titriyordu. Nefeslerinin arasından çıkan bu ses öyle kesik kesikti ki içim parçalanıyordu. "S-sakin," diyerek gülümsedi.

Ne olduğunu anlamadığım bir anda bedenim hızla öne doğru çekildi, sert bir göğse çarptı, bedenimde kocaman eller ve kollar gezindi ve birbirlerine kavuştular iki sevgili edasıyla. Bedenim, kolları arasında küçücük kalan bir serçe gibiydi adeta, titriyordum ama kendimi güvende de hissediyordum. Bir eli belime yerleşirken özenle, diğer eli saçlarıma çıktı, başımı göğsüne bastırdı. Ellerimi korkakça kaldırdım, belinden geçirip kürek kemiklerine kondurdum. Bana sarılmak için eğildiğinden dolayı kürek kemikleri belirgin olarak çıkmıştı ve sert bedeninde gezinen yumuşak ellerim dayanılmaz bir hissiyat bırakıyordu benliğimde.

Dudaklarından nefesi ürkek bir şekilde çıkıp saçlarıma kavuşunca, bedenimin daha fazla dayanamayacağını hissettim. "Hoş geldin," deyiverdi birden, donakaldım. Gözlerimi kapattım, boğazıma atılan düğümlerin halatlarını çözmeye çalıştım, çözemedim.

O, benim yarım kalanımdı.

O, benim yetişemediğimdi.

O, benim sonu hiçbir zaman olamayacak sonsuzluğumdu.

ben, onu çok sevmiştim.

Saniyeleri, dakikaları anladım da, saatler nasıl geçmişti böyle? Bedenine kavuştuğum bu yolun sonu, hep böyle sonsuz olur muydu ki? Hep böyle anlamaz mıydık saatin kaç olduğunu, nasıl geçtiğini? Teninin, tenime değdiği, nefesinin bedenimde gezindiği her dakika, böyle mi olacaktı? Kaybolacak mıydık zamanda? Ya da zaman mı kaybolacaktı bizim mabedimizde?

Tanrım, buluştuğunda ellerimiz her seferinde;

Durdur akrep ve yolkavanı,

Bir serçenin kanat çırpması gibi mânâsız kalsın,

Benim şu yüreğime veba olan sevdam, ikimize de iki ömür katsın.

Yalvarırım, zaman bize baş kaldırmasın.

Ona yazdığım şiirlerin karalandığı sayfalarım, bir bir açıldı sanki, serpildi dalgaların üzerine. Gökten dalgalara boğulan her harf bir sihir gibi buluştu sanki birbirleriyle. Ve kulaklarımda, onsuz geçirdiğim her vaktin dinletisi yankılanmaya başladı. Dalgalar keman oldu, bulutlar piyano. Bulutların üzerinde gezinen bir peri kızı her atlayışında başka bir buluta, döküldü birer birer kelimeler dudaklarımdan. Dalgalar, gelip gidişinde her sefer, kemanın telleri gerildi, o gerginlik bir harf kattı dünyamızın sessizliğine. Şimdi, eşsiz bir senfoni yer aldı gökyüzümde.

Yaratıcısı, benim.

ben seni çok sevdim.

düşenler +1lesin.

Ship ismi ne bu iki malın? SılAy?

#66# ilek.

yaram: Nereye kayboldun aniden?

yaram: Pasta söylemiştim senin için.

yaram: ilekliydi.

izmarit: gitmem gerekiyordu,

izmarit: Çok zr dilerim.

izmarit: ama neden ilekli?

yaram: Senin gibi kokuyordu.

yaram: ilek kokuyordun.

görüldü, izmarit.

izmarit yazıyor...

izmarit: Üzerini değiştirdin mi sen?

izmarit: ıslak ıslak kalma.

izmarit: battaniye istemiştim garsondan, gitmeden önce ama?

izmarit: elin nasıl oldu? sardığım sargıyı alsaydın yanına.

izmarit: yarın sana anlattığım şekilde yine aynısını yapacaksın.

izmarit: tamam mı?

yaram: Evdeyim,

yaram: Üzerimi değiştirdim,

yaram: Elim de iyi. Acımıyor daha. :)

yaram: Seni düşünüyorum.

izmarit: sana ilk defa dokundum.

izmarit: ilk defa gözlerime baktın bugün.

izmarit: ilk defa saçlarıma değdi ellerin.

izmarit: ilk defa tenin tenime değdi, nefesin saçlarımı okşadı.

izmarit: ilk defa fark ettin beni.

izmarit: bugün,

izmarit: ilk defa sarıp sarmaladın,

izmarit: korudun beni.

izmarit: bu 'ilk defa'lar kalbimi sızlatıyor.

yaram: Bu ilkler,

yaram: Sadece sana özel değil Sıla,

yaram: İzmarit'im.

yaram: Ben, ilk defa bir kızın göğsüne başımı koyup dakikalarca gözlerim kapalı hayal kurdum.

yaram: İlk defa bir kızın ellerini tuttum.

yaram: Sanırım,

yaram: İlk defa bir kızı sevdim.

yaram: Gerçek anlamda, ilk defa kalbim başkasına atar oldu bugün.

yaram: Saçların, çok güzeldiler.

yaram: Sen,

yaram: Başlı başına çok güzeldin.

izmarit: teşekkür ederim...

izmarit: sen, daha iyi misin?

yaram: İyiyim.

yaram: Geldin ya,

yaram: İyiyim.

yaram: Sadece ne yapacağımı bilmiyorum.

izmarit: o kadının, yani Gülten Abla dediğin kadının yanında ol, olur mu?

izmarit: anlattığına göre, onun hiçbir suçu yok ki.

izmarit: mutlu olmayı hak ediyor.

izmarit: yani,

izmarit: evlat sevgisini tatmayı hak ediyor... :)

izmarit: belki kendi çocuğu öldü ama bak, sen...

izmarit: sen onun hayallerini süsleyen çocuksun.

izmarit: ondan bunu esirgeme.

yaram: Haklısın...

yaram: Babam konusunda ne yapacağım, onu da bilmiyorum.

yaram: Bizi terk ettiğini sandığım babam, yıllardır felçliymiş.

yaram: Bunu anneme nasıl söyleyeceğim, bilmiyorum.

yaram: Gerçi, belki o da biliyordur.

yaram: Ama sanırım felçli olması bir şeyi değiştirmiyor artık.

yaram: Zaten defalarca terk etmiş...

yaram: Giderken, terk etmek için gitmiş.

izmarit: bana demiştin ki,

izmarit: babanın varlığına nasıl alıştıysan, yokluğuna da alışacaksın...

izmarit: hatırlıyor musun?

izmarit: ben alıştım kutay.

izmarit: çünkü ben babama ihanet ettim.

izmarit: baban da size ihanet etti, özür dilerim ama bu böyle...

izmarit: eğer yaşamak istiyorsan,

izmarit: baban sizi sadece terk etmiş gibi davranmaya mecbursun.

izmarit: özür dilerim seni gerçeklerle yüz yüze getirdiğim için.

izmarit: ama bu böyle...

yaram: İyi ki varsın.

izmarit: sen de.

izmarit: ama bana söz verdin.

izmarit: benim varlığıma alışmayacaksın.

yaram: Neden, hâlâ anlamıyorum ama...

yaram: sözüm söz.

yaram: ben yokluğuna da razıyım.

ben seni çok sevdim.

oy sınırı koymak istemiyorum ama lütfen beni üzecek kadar da düşmesin. ❤️

sizi seviyom.

not: sedefi merak edenlere diğer bölüm sedefin bölümü. 🐱

#67# gelmesen de beklerdim.

bilinmeyenim: Sedef.

Sarı Kız: Efendim?

bilinmeyenim: Bir şey konuşacaktım da seninle.

Sarı Kız: Tabii, söyle Kutay.

bilinmeyenim: Ben özür dileyecektim.

bilinmeyenim: Seni İzmirli sandım, ümit verdim.

bilinmeyenim: Sana aşık olduğumu düşündürttüm.

bilinmeyenim: Yaptığının telafisi yok ama,

bilinmeyenim: Özür dilerim işte.

bilinmeyenim: Niyetimin bu olmadığını biliyorsun.

Sarı Kız: Sorun değil...

Sarı Kız: İnan bana, sorun değil.

Sarı Kız: Zaten bir gün beni seversin diye bir umutla sevmemiştim seni.

Sarı Kız: Sevmesen de olurdu,

Sarı Kız: Sevmesen de severdim.

Sarı Kız: Gelmesen de beklerdim.

bilinmeyenim: Bilmiyorum.

bilinmeyenim: Kötü hissediyorum.

bilinmeyenim: Sen çok iyi bir kızsın.

bilinmeyenim: Sana değer de veriyorum.

bilinmeyenim: Ama daha ilerisi hiç olmadı.

bilinmeyenim: Özür dilerim.

Sarı Kız: Beni sevmediğin için özür dilemene gerek yok Kutay.

Sarı Kız: Bana değer verdiğin halde daha ilerisinin olmadığını ve olmayacağını söylemene de gerek yok.

Sarı Kız: Çünkü ben bunları biliyordum.

Sarı Kız: Ben seni severken,

Sarı Kız: Tamam işte, Kutay kalbimde artık, kaçma Sedef, diye kendimle konuştuğum gün...

Sarı Kız: Bunların farkındaydım.

Sarı Kız: Beni sevmeyeceğinin,

Sarı Kız: Hiçbir zaman gözlerinde kendi yansımamı göremeyeceğimin farkındaydım.

Sarı Kız: Şimdi bunları demen, yaramı kanatmaktan başka bir şey değil...

bilinmeyenim: Özür dilerim.

bilinmeyenim: Ne diyeceğim bilmiyorum... Kilitlendim.

Sarı Kız: Bir şey deme.

Sarı Kız: Mutlu olmaya bak Kutay...

Sarı Kız: Mutlu ol.

Sarı Kız: Ve İzmir'e iyi bak, olur mu?

Sarı Kız: Hiç bırakma ellerini.

Sarı Kız: Üşür yoksa o, biliyorum ben.

Sarı Kız: Bana gelirsek,

Sarı Kız: Ben ısınırım zaten bir şekilde.

Sarı Kız: Bugüne kadar ısınmak için ne bir babaya ne de bir sevgiliye ihtiyaç duymadım,

Sarı Kız: Yine ısınırım kendi kendime.

Sarı Kız: Yanlış anlama, gel ısıt beni demiyorum.

Sarı Kız: İzmir'i üşütme diyorum... Lütfen onu mutlu et. Mutlu olması gerekiyor... Mutlu olması gerekiyor.

bilinmeyenim: İyi ki varsın.

Sarı Kız: Sen de.

Sarı Kız: Hoşça kal bilinmeyenim.

ben seni çok sevdim.

Her karakterime ayrı ayrı aşık oluyorum yav.

Kutay hariç.

Kutay pezevenk.

bb.

sınır 175 oy

#68# saçlarında boğulmuşum.

Bu bölüm farklı bir şey deneyip, İzmarit'in ağzından Kutay'a şiir yazacağım. Bölüm tamamen şiir olacak yani, umarım beğenirsiniz. Eğer beğenirseniz devam ettireceğim, hafif kurgu ile alakalı da zaten. İzmarit'in önceden şiir yazdığından bahsetmiştim bir bölümde, onları ara ara sizlere sunacağım.

öbtüm.

ben seni çok sevdim.

Sevgilim, sana hiç varamamışken nedir bu gitmenin sırrı?

Söyle bana, Niye tutamıyorum ellerini?

Niye koşamıyorum sana, senin yoluna? Niye?

Yoruldum mu artık? Bilmiyorum. Daha hiçbir şey yapmadım ki...

Ellerini tutmadım, gözlerine bakamadım, gözlerine gülümseyemedim.

Mesela dizlerine başımı yaslayıp saçlarımla oynatamadım.

Başım omuzundayken kalbine seni ne kadar çok sevdiğimi fısıldayamadım.

Ellerimi boynuna koyup nabzını hissedemedim;

yaşıyor oluşunun sevinci içimde kutlayamadım.

Öyle bir şey ki içimdeki, ben senin semtine hiç yağamadım.

Niye yorulayım ki? Haydi söyle bana. S

öyle bana nasıl acır gibi güldüğünü,

Söyle beni kimlere nasıl anlattığını...

Söyle ki senden vazgeçmem için bir şansım olsun.

Ben, seni sevmenin sırrına erişememişken senden nasıl nefret edebilirim ki?

Sevgilim, Ben artık sana anlatamadıklarımı taşıyamamaktan yorulдум.

Ben, seni sevmekten yorulдум.

Yorulдум çünkü seni kalbime kabul ederken 'geçti' diyeceğini düşünmüştüm.

Oysa sen... yeni yaralar açtın.
Ve hiçbirini kapatmadan gidiyorsun... Hiçbirini kapatmadan...
gidiyorsun.

Hem de hiç haberin yokken.
Bir umut gelmiştim sana, bi'haber gidiyorum şimdi benliğimden.
Senden vazgeçmek neden bu kadar zor?
Neden bu kadar imkansız geliyor seni sevmemek?
Seni sevmek bile imkansızken neyin suçunu, yükünü taşıyorum
ben?

Ben, yorulduğum sevgilim. Şimdi, hiç olmadığım bir yerdeyim.
Saçlarının arasında.
Hani o dalga dalga olan, ellerinin dolaştığı saçların...
Ne mi yapıyorum? Beni kalbine kabul etmeyişinin yasını
tutuyorum.

İntihar ipim çiçekten, mis gibi kokuyor.
Geçiriyorum boğazıma düşünmeden, kesiyorum nefesimi.
Ölüyorum, zaten hiç yaşamamışım.
Cesedimde, mis gibi kokan saçlarının izleri var sevgilim.
Saçlarında,
boğulmuşum.
Ocak 14. 2019.
16:16

ben seni çok sevdim.

İzmarit'in Kutay'ın karşısına çıkmadığı, onun ne kadar uzak
olduğunu düşlediği zamanlardan bir şiiri olarak kabul edebilirsiniz.

sizleri seviyorum.
görüşürüz.

#69# çiçek gibisin.

Karım: Sedef,

Karım: Nasılsın yavrum?

Bereli: İyiyim, sen?

Karım: İyi.

Karım: Eminsin, değil mi?

Karım: Yani iyi olduğuna.

Bereli: İyiyim Arda...

Karım: Üzüldüğünü hissediyorum.

Karım: Üzülüyorum.

Karım: Vallaha bak.

Karım: Aklım sende, benim huriler başıboş kaldı.

Karım: Yanına gelmemi ister misin?

Bereli: İyi olur aslında.

Bereli: Ama üzgün olduğum için değil.

Bereli: Çünkü gerçekten üzgün değilim.

Bereli: İkisini de ayrı ayrı çok seviyorum.

Bereli: İzmarit,

Bereli: Yani Sıla mutlu olmayı hak eden tek kız.

Bereli: Sorun yok. 🌸

Bereli: Çiçek gibiyim.

Karım: Çiçek gibisin. :)

Karım: Tamam o zaman, sevindim.

Karım: Sen demeden diyeyim,

Karım: Merak etme geldiğimde seni mutlu etmek için uğraşmayacağım.

Karım: Çünkü zaten mutlusun değil mi? :)

Bereli: İyi seçim güzelim.

Karım: Kek yapıp getireyim mi la sana?

Bereli: Damla çuklatlı yapacaksan olur.

Bereli: Bir de yaparken anandan yardım al azıcık.

Bereli: Süt yerine dolaptaki ayranı koyma içine.

Karım: Ayıpsııın.

Karım: Sana damla çuklatlı kek yapıyom o zaman.

Bereli: Kötü olursa yediririm hepsini sana ona göre.

Karım: Elinden zehir olsa yerim yiğidim. ❤️

Bereli: Boş yapma.

Bereli: Saat 2'de Gülten Abla'nın orada ol.

Bereli: Bekletilmeyi hiç sevmem.

Bereli: Sonra uyurum uyandıramazsın he.

Karım: Uyanmazsan öperim, sorun yok çiçeeem.

Bereli: Görüşürüz hadi.

Bereli: He bu arada,

Bereli: Sulu öpme.

ben seni çok sevdim.

100 Bin olduk, çok teşekkür ederim.

Ama bölüm okunması ile oylar arasında bir dengesizlik var. O
yüzden yeniden sınır koyuyorum, 200 oy. ❤️
sizi seviyorum.

#70# az kaldı, düzelecek her şey.

70 bölümdür yanımda olduğunuz ve destek verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

sizi seviyorum.

ben seni çok sevdim.

yaram: izmarit.

yaram: Bana babanı anlatır mısın?

yaram: Yani, bir baba nasıl olur, bilmek istiyorum.

yaram: Bugün, babamın bizi terk edişi mi demeliyim bilmiyorum ama...

yaram: İşte gidişinin günü.

yaram: On bir yıldır her gün sayıyorum.

izmarit: bugün, ben de babamın yasını tutuyordum.

izmarit: sana nasıl çare olurum bilmiyorum ama,

izmarit: babam, güzeldi işte.

izmarit: çok güzeldi.

izmarit: hep onu beklerdim pencere önünde, gelip beni alacak ve gezmeye gideceğiz diye.

izmarit: geliyordu da.

izmarit: geziyorduk da.

izmarit: onun elini tuttuğum her saniye sanki en güvenli yerdeydim.

izmarit: yanağıma bir öpücük kondursa yanağımda gül bahçeleri açacak sanırdım.

izmarit: sonra, bir gün,

izmarit: yine babamı bekliyordum gelecek, beni alacak diye...

izmarit: ama gelmedi.

izmarit: o gelmedi, ölüm haberi geldi.

izmarit: 6 yaşındaydım. Nereden bilebilirdim ki ölüm ne demek?

izmarit: ama öğrendim.

izmarit: ve ölüm,

izmarit: yani ölüm denen o şey insanı on yaş kadar büyütüyor.

izmarit: sanki o günden sonra bir daha asla 6 yaşında olamadım.

izmarit: babam gitti, çocukluğum da gitti yani.

izmarit: çünkü benim bir babam vardı, bir tek onu bilirdim.

yaram: Ya annen?

izmarit: anne kelimesi uzak bile olmadı bana, yoktu. öyle bir kelime yoktu işte.

izmarit: vardı, anne diyebiliyordum ama yokmuş gibiydim işte ya...

izmarit: anlatamıyorum.

izmarit: kelimelerim tıkanıyor boğazımda ama,

izmarit: boş ver.

yaram: Babam, beni sevsin isterdim.

izmarit: seni baban gibi seven kişiler vardır illaki, baban olmasa bile.

yaram: var...

yaram: da ne bileyim işte ya.

izmarit: Gülten Abla'yla görüştün mü hiç?

izmarit: gittin mi yanına?

yaram: Gittim.

yaram: Hâlâ aynı. Ama düzeliyor yavaş yavaş, yanındayım.

yaram: Hayalindeki çocuk olduğumu duyduğumdan beri gözlerine gülerek bakamıyorum.

yaram: İçim acıyor.

izmarit: yanında ol.

izmarit: ellerini tut.

izmarit: düzelecek her şey, söz veriyorum. az kaldı, düzelecek.

izmarit: neyse,

izmarit: kutay,

yaram: Efendim?

izmarit: ben sana bir şey diyeceğim.

yaram: Söyle güzelim.

izmarit: bundan sonra pek fazla telefona bakamayacağım.

izmarit: annem yasakladı da.

yaram: Niye? Okulunu da dondurmuştun zaten, ders mi çalışıyorsun?

yaram: Hakikaten ya,

yaram: Sen niye okulunu dondurdun?

izmarit: öyle gerekti, boş ver.

izmarit: sadece haberin olsun istedim.

izmarit: seni çok seviyorum bir tanem.

izmarit: görüşürüz.

izmarit çevrimdışı.

yaram: Keşke görüşürüz dememi bekleseydin...

(bu mesaj silindi.)

yaram: Görüşürüz izmaritim.

ben seni çok sevdim.

neyse, bu da size süprüz bölüm olsun. Diğer bölümü atlamayın, okuyun.

Bir de, finale yaklaştık. Birkaç bölümcük kaldı.

öbtüm.

#71# çoktandır gitmek istediğim yollar var.

69 ve 70.bölümleri kontrol edin, okumamış olabilirsiniz çiçeklerim
böcüklerim bitaneciklerim. ❤️

2 ay sonra.

Kirpi: Kutay,

Kirpi: Var mı haber Sıla'dan?

Koca Bebek: Yok kardeşim. Yok...

Koca Bebek: Görüşürüz dedi ve gitti.

Koca Bebek: Gidiş o gidiş.

Kirpi: Sedef'e de sordum ben ama yok,

Kirpi: Bir şey demiyor.

Koca Bebek: Kafayı yedim iki aydır. Kafayı yedim...

Koca Bebek: Kızdan ne bir haber var ne bir mesaj.

Koca Bebek: Arıyorum, telefonu kapalı.

Koca Bebek: Adresini buldum, evine gittim.

Koca Bebek: Yok.

Koca Bebek: Yok olmuş İzmirli.

Koca Bebek: Dayanamıyorum.

Kirpi: Yapma oğlum be.

Kirpi: Ben de dayanamıyorum bu haline.

Kirpi: Buluşuyoruz, ruh gibisin.

Kirpi: Okuldayız, ruh gibisin.

Kirpi: Kendine gel artık, n'olur lan.

Koca Bebek: Ya Arda,

Koca Bebek: Bir gün gideceğim demişti,

Koca Bebek: Hep demişti.

Koca Bebek: Ama bu kadar erken, bu kadar ani olacağını bilmiyordum.

Koca Bebek: Ona söz verdim varlığına alışmayacağım diye ama,

Koca Bebek: Sözümlü tutamıyorum.

Koca Bebek: Aksine,

Koca Bebek: Yokluğuna alışamıyorum.

Kirpi: Sedef'ten duydum,

Kirpi: Tumblr'da bloğu varmış Sıla'nın. Sadece Sedef biliyormuş o hesabın Sıla'ya ait olduğunu.

Kirpi: Geçen gün dedi.

Kirpi: Sıla bir şey paylaşmış da.

Kirpi: Dur bekle, bulayım da geleyim.

Kirpi çevrimdışı.

Kirpi çevrimiçi.

Kirpi yazıyor...

Kirpi: *Şu telaşlarım bir bitse diyorum. Belki uzaklara giderim. Çoktandır gitmek istediğim yollar var.*

Kirpi: diye bir söz.

ben seni çok sevdim.

Oy vermeyi unutmayın. sizi seviyorum.

Diğer kitabımı da okuyup destek olursanız çok mutlu olurum. ❤️

#72# izmaritkokusuveyasamak.

Kutay Harmanlı:

O gideli tam iki ay oluyordu. Korkuyordum. Artık çok korkuyordum. Ona dair ne bir iz ne bir haber vardı. Ne olduğunu öylesine merak ediyordum ki aklımın sınırlarını zorlarcasına düşünüyordum. Ama bulamıyordum bir sebep. O, gitmişti. Gitmişti işte... Beni delicesine seven kız, gitmişti. Peki ya şimdi neredeydi? Şimdi, neredeydi?

Nefes aldığına dair bir işaret alsam dahi bırakacaktım artık. Tamam, bırak istediği gibi olsun, diyecektim. Ama o işaret yoktu. Nefes aldığını bilsem... Belki de böyle her gün ağlamazdım. Onu özlemiştim. Bir defa sarıldığım kızı, çok özlemiştim. Saçlarının kokusunu özlemiştim mesela. Teninde gezinen çilek kokusunu... çok özlemiştim.

Biz farklıydık, çok farklı, doğruydu bu. O çilek kokarken ben buram buram sigara kokardım mesela. O kendine hakim olabiliyorken ben olamıyordum. Belki de bu yüzdendi onu sürekli özleyişim. O, özleyor muydu ki? Özlese, gelirdi... Özlese, gitmezdi zaten.

Ellerim başımdan geçirdim ve önümde duran telefonu parmaklarım arasına aldım. Sedef'ten, Sıla'ya ait olan tumblr blog'unu istemiştim. Zor olsa da kabul etmiş, vermişti. Şimdi ise önümde, sevdiğim kızın hayatı duruyordu. Okumalı mıydım okumamalı mıydım, bilmiyordum. Fakat sürekli bu iki şık arasında gidip geliyordum. "Yapmalısın Kutay, hayatına devam edebilmek için, yapmalısın."

Kendime verdiğim destek ile başparmağım tumblr uygulamasına tıkladı, önüme direkt onun sayfası çıktı.

izmaritkokusuveyasamak.

Parmaklarım titrerken korkakça aşağı doğru kaydırmaya başladım.

izmaritkokusuveyasamak:

bugün iki ay oldu sevgilim. o çocuğa elma şekeri aldığın, benim kalbime girdiğinin ikinci ayı. hoş geldin.

17 Temmuz 2018. 04.55

izmaritkokusuveyasamak:

keşke bizi bunları yaşatmak zorunda bırakmasalar bir tanem.
keşke, sana kavuşmama engel olmasalar.

23 Ekim 2018. 23.44

izmaritkokusuveyasamak:

biz geçmişin günahlarının bedelini ödüyoruz. buna mecburuz.

29 Ekim 2018. 03.55

izmaritkokusuveyasamak:

uyuyamıyorum. sen uyuyabiliyor musun?

5 Kasım 2018. 02.54

izmaritkokusuveyasamak:

okuduğum bir kitapta, kız: "sigara izmaritlerinden öpesim var, ellerinin tuttuğu o şey, dudaklarının içine çektiği o güzel nefes bana ancak ölüm olabilirdi. Bakma 'ancak' dediğime. Senin elinden olaksa ölüm bile güzeldi sevgilim," diyordu. öyle bir şey işte yaram.

10 Kasım 2018. 05.34

izmaritkokusuveyasamak:

ben bu yaşımda taşıyamayacağım yükleri sırtlandım. ve beni, buna hayat mecbur bıraktı. ben, bu hayatı asla affedemeyeceğim.

23 Kasım 2018. 17.55

izmaritkokusuveyasamak:

biliyorum, benim bir başka hayatım daha olacak. ve o hayatta, çok mutlu olacağım. yoksa, neden herkes mutluyken ben mutsuz olayım ki? Tanrı, haksızlık yapar mı hiç?

30 Kasım 2018. 04.12

izmaritkokusuveyasamak:

bugün yarama yazdım. ilk defa, ona yürüdü kelimelerim. ve o, ona olan sevgime saçma dedi. olsun, saçma olduğunu bile bile seviyorum onu. evet, onu çok seviyorum. ve, bu çok saçma.

19 Aralık 2018. 07.45

izmaritkokusuveyasamak:

boğulacağım bi' gün o dalgalarda sevgilim.

23 Aralık 2018. 15.29

izmaritkokusuveyasamak:

bir sezen şarkısında buluşmuşuz gibi, diyeyim, sen anla beni. ha, eğer anlamazsan... sezen şarkıları buluşturmaz hiçbir sevgiyi bir

tanem.

12 Ocak 2019. 16.33

izmaritkokusuveyasamak:

beni bir başkası sanıyor, özür dilerim bir tanem.

19 Ocak 2019. 19.55

izmaritkokusuveyasamak:

bugün, ondan uzaklaşıyorum. buna mecburum. delicesine koşmak istediğim adamın yolundan dönüyorum. hem de beni hiç görmemesini dileyerek. çünkü, ben bir ruhtan ibaretim.

23 Ocak 2019. 06.32

izmaritkokusuveyasamak:

ve bugün, ciğerlerim, ilk defa onun kokusuyla bayram etti.

24 Şubat 2019. 19.23

izmaritkokusuveyasamak:

ona, bana alışma dedim, söz verdi. ama biliyorum, dinlemeyecek beni, tutmayacak sözümü. ah be sevgilim, sana bana gelme, dememiş miydim ben? şimdi, nasıl dayanacağım gözünden akan yaşlara?

25 Şubat 2019. 20.55

izmaritkokusuveyasamak:

buraya son defa yazıyorum.

her bir zerresi seninle dolup taşan şu kafamın içine, bir tümör nasıl yerleşebildi? aklım almıyor.

29 Nisan 2019. 05.44

ben seni çok sevdim.

Diğer bölüm İzmarit'ten Kutay'a kalan bir ses kaydını dinleyeceğiz.

❤️ Eğer severseniz o ses kaydını, çok daha güzel planlarım var. 🐱
sizi seviom.

bu arada Türkçe örtmenimle görüşmek isterseniz öbüyo sizi. öyle dedi.....;

#73# biliyorum sana giden yollar kapalı.

Bu bölüm İzmir'in sesinden bir şiir dinleyeceğiz. Kısa bir bölüm oldu ama bence değdi de. Hoş bir şey deniyorum, umarım seversiniz. Şiiri asıl seslendiren kişinin bilgilerini bölümün sonuna ekleyeceğim.

ben seni çok sevdim.

Saatlerdir beynimde yankılanıyordu okuduğum kelimeler. Ne hissedeceğimi şaşmış haldeydim, kafayı yiyecektim. Ellerim kulaklarımda, dış dünya ile iletişimimi kesmek istiyordum. Yatağıma uzanmış, cenin pozisyonunda öylece bekliyordum. Odamın duvarlarını izliyor, olanlara bir anlam yüklemeye çalışıyordum ama olmuyordu. Yükleyemiyordum. Kalbim, bu olanları bir türlü kaldıramıyordu. Zihnim kavrayamıyordu. Kabullenemiyordum.

Kalbimin sokaklarının kaldırım taşları paramparçaydı. Yürüyemiyordum. Ayaklarım kanlar içindeydi, öylesine acıyorlardı ki... Öylesine acıyorlardı ki haykırışlarım bile yetmiyordu artık bana. Benim sevdiğim kız... Benim sevdiğim kız ölecek miydi şimdi? Dokunduğum o saçlar, ellerimin tavaf ettiği kıvrıkcık saçlarının her bir kıvrımı, çilek kokmayacak mıydı artık? Ölüm... Ölüm ona yakışmazdı ki. Ölüm, onun turuncu saçlarını siyaha çevirirdi. Kaldıramazdı ki.

Benim sevdiğim kız, sırf ben onun ölümünü görmeyeyim diye mi bana gelmişti? Ben ona kıyamazken, meğer o mu bana kıyamamıştı? Ben, bunları kaldıramıyordum. Onun omuzlarına yüklenmiş bunca acıyı, kaldıramıyordum. Gözlerimden akan yaşlar, yastığımla buluşuyordu saatlerdir. Ve ben yastığın yüzünü kaçınıcı kez çevirdiğimi saymamıştım bile.

O... iki aydır yoktu. Ben buna bile dayanamazken o beni bir yıl boyunca böylece beklemişti. Neler yaşamıştı be benim İzmir'im? Neler yaşamıştı böyle? O, küçücük kalbi bu sevgiyi zor kaldırırken,

bu hastalığı nasıl taşımıştı narin bedeni? Şu an... Şimdi... Öyle çok istiyordum ki o tümörün bende olmasını... Öyle çok istiyordum ki onun yerine ölüme yürümeyi... Yeter ki, o biraz daha nefes alsın. Yeter ki, o şu dünyada biraz daha gülsün.

Ama...

Ama belki de o, çoktan melekti. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Bunu, düşünmek bile istemiyordum. İki aydır hasretini çektiğimin, ölümünü görmek istemiyordum. Artık, nefes aldığını bilmemeye bile razıyım. Nefes alsın da, ben bilmeyeyim, yeterdi... Bu bile, yeterdi bana. Bu bile... yeterdi yaşamama.

Ellerim titrerken, yavaşça telefonu kavradım. Gözlerimden akan yaşların buğusundan göremiyordum ekrana ama bloguna girdim yeniden zorla da olsa. En başta gözüken sese tıkladım. Şiir okumuştı. Bana, şiir yazdığı yetmiyormuş gibi şiir okumuştı kızılım. Sesi, kulağıma her ulaştığında zihnimde yankı yapıyordu. O kadar güzeldi ki... Sesi o kadar güzeldi ki. Bu şiiri o kadar okumuştı ki... Sesini bir daha duyamayacak olabilme ihtimali ürpertiordu bedenimi. Tüylerim diken diken oluyordu, damarlarımda akan kanın hızı artıyordu.

Sesin altına not düşmüştü: "Yarama." diye. Ve ben buna saatlerden beri ağlıyordum. Bir gün, benim onun sesini duyacağım, onu duyacağım, göreceğim ümidiyle yapmıştı bunların hepsini. Fakat şimdi onu gördüğümünden haberi bile yoktu. Canım öylesine yanıyordu ki... Kendimden delicesine nefret ediyordum. Bana bıraktığı bu ses kaydı, hayatımda, yüzlerce defa dinleyeceğim tek veda mektubuydu.

O güzel ses, kulağımanın içine kazındı. Bir anahtarla kilitledim kulaklarımı, işitsel yetilerimin kavradığı son ses, onun sesi olsun diye.

Biliyorum sana giden yollar kapalı.

Üstelik sen de hiçbir zaman sevmedin beni.

Ne kadar yakından ve arada uçurum;

İnsanlar, evler, aramızda duvarlar gibi.

Uyandım uyandım, hep seni düşündüm,

Yalnız seni, yalnız senin gözlerini.

Sen Bayan Nihayet, sen ölümüm, kalımım...

Ben artık adam olmam bu derde düşeli

Şimdilerde bir köpek gibi koşuyorum ordan oraya

*Yoksa gururlu bir kişiyim aslında, inan ki.
Anımsamıyorum yarı dolu bir bardaktan su içtiğimi
Ve içim götürmez kenarından kesilmiş ekmeğİ
Kaç kez sana uzaktan baktım 5.45 vapurunda;
Hangi şarkıyı duysam, bizim için söylenmiş sanki.
Tek yanlı aşk kişiyi nasıl aptallaştırıyor.
Nasıl unutmuşum senin bir başkasını sevdiğini.
Çocukça ve seni üzen girişimlerim oldu;
Bağışla, bir daha tekrarlanmaz hiçbirİ
Rastlaşmamak için elimden geleni yaparım.
Bu böyle pek de kolay değil gerçi...
Alışırım seni yalnız düşlerde okşamaya;
Bunun verdiği mutluluk da az değil ki.
Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,
Sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki.
İnan belli etmem, seni hiç rahatsız etmem,
Son isteğimi de söyleyebilirim şimdi:
Bir gece yarısı yazıyorum bu mektubu,
Yalvarırım onu okuma çarşamba günleri.*
<https://www.youtube.com/watch?v=cFMRpJYZ3PA>

(İzmarit'ten Kutay'a olan o ses kaydı.)

ben seni çok sevdim.

Oh... Ayşenur'a çok teşekkür ederim. Sadece Tumblr'da olan bu şiiri, benim özel isteğim ile, sırf sizler İzmarit olarak hayal edebilin, onun sesini duyabilin diye YouTube'a yükledi. Çok, çok, çok teşekkür ederim. En başından beri İzmarit'ten Kutay'a bir ses kaydı bırakmak istiyordum fakat nasıl yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Sonra bu şiiri dinledim rastgele Tumblr'da ve dedim ki: "İzmarit'in sesi bu işte," diye. O an yazdım Ayşenur'a ve kabul etti. Yeniden çok çok teşekkür ederim.

Şiirin sözlerini iyice kavrayınca, İzmarit'in platonik olduğu o döneme öylesine tekabül ediyor ki... Ben çok hissettim, umarım size de çok hissettirebilmişimdir.

Kendi Instagram hesabım: cemalatifoglu.

Texting kitaplarında olmayan şeyler deniyorum, İzmir'e özel şiir ses kaydı gibi. Umarım beğenmişsinizdir.
Sizleri seviyorum.

#74# gel.

Sarı Kız: Kutay,

Sarı Kız: İyi misin?

Sarı Kız: Yani, sanırım artık gerçeği biliyorsun.

bilinmeyenim: Değilim.

bilinmeyenim: Aklım almıyor.

bilinmeyenim: Canım yanıyor.

bilinmeyenim: Aylarca bu yükü taşımış olduğuna inanasım gelmiyor.

Sarı Kız: Çünkü inanırsan kendini suçlarsın, değil mi?

bilinmeyenim: Evet.

bilinmeyenim: Acı çektiğini düşündükçe bir şeyler kırılıyor içimde ve çizikler içinde kalıyorum.

Sarı Kız: Kutay,

Sarı Kız: Biliyorum, çok zor.

Sarı Kız: Ama kendini suçlama.

Sarı Kız: Sıla tam iki yıldır bu hastalıkla savaşıyor.

Sarı Kız: Ve son günlerini yaşadığını düşünüyor sürekli.

Sarı Kız: Karşına çıkmak istemiyor çünkü ona alışmanı istemedi.

Sarı Kız: Hem de hiçbir zaman.

Sarı Kız: Çünkü bir gün gittiğinde o,

Sarı Kız: Arkasında onun için ağlayan birisini bırakmak istemiyor.

Sarı Kız: Sana kıyamıyor.

Sarı Kız: Çok istedi karşına çıkmak, sana sarılmak ama gelecekte arkana baktığında, ölü bir sevgilin olsun istemedi. Onun deyimiyle, yaran.

Sarı Kız: Onun bir yarası vardı, sana dayanamadı.

Sarı Kız: Sen bunu kaldıramazdın.

Sarı Kız: Ölümlere ve terk edilişlere alışık olmana rağmen, dayanamayacağını düşündü.

Sarı Kız: Hem,

Sarı Kız: Söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama tek nedeni bu hastalık değil.

bilinmeyenim: Ne?

Sarı Kız: Bunu sana söyleyemem.

Sarı Kız: Daha doğrusu, bunu sana söyleyecek kişi ben değilim.

Sarı Kız: Arkadaşıma karşı son bir görevim kaldı.

Sarı Kız: Onu çok seviyorum ve bunu yapmam gerekiyor.

bilinmeyenim: Nerede o?

bilinmeyenim: Lütfen söyle. Lütfen.

bilinmeyenim: Dayanamıyorum.

bilinmeyenim: Ellerini tutmak istiyorum.

Sarı Kız: Tutacaksın.

Sarı Kız: Söz veriyorum sana.

Sarı Kız: Yarın Gülten Abla'nın yanına gel.

Sarı Kız: Sıla orada olacak.

bilinmeyenim: Ciddi misin?

bilinmeyenim: Nerede o şu an?

bilinmeyenim: Çok korkuyorum.

Sarı Kız: Sabret Kutay.

Sarı Kız: Yarını bekle,

Sarı Kız: Görüşürüz.

ben seni çok sevdim.

Diğer bölüm final bölümü.

Biliyorum, çok ani oldu ama kurguyu bozmamak adına bunu yapıyorum. Sizlere çok bölüm sunmak isterim lakin yazdıkça dallanıp budaklansın istemiyorum. Olduğu gibi kalsın, daha güzel. :")

final:#75# son mektup.

Bölüm sonundaki önemli duyuruyu okuyun, sizi seviyorum.

Sedef Eran:

Süreyya Kafe'den içeri doğru adımladı ayaklarım. Ellerim titriyordu, bacaklarım ise bedenimi taşıyamayacak güçsüzlüğe sahipti. Fakat bu heyecanım, Kutay'ı göreceğ olmamdan değildi. O faslı, çoktan geçmiştım ben. Çoktan, gömmüştüm kalbimin en derinlerine, çiçek dolu bir mezarın dibine sevgimi. Umudum da yoktu, olsun da istemiyordum. O çiçeklerin yeşermesi içimden gelmiyordu. Solmalasalardı... yeterdi. Ben ondan hep kaçmıştım. Arkadaşıma olan sevgim, ona olan sevgimin önüne geçmişti çünkü Sıla onu böylesine severken ona ihanet edemezdim. Hiçbir zaman da yapmadım.

Kutay'ın beni seviyor oluşunu düşündüm birkaç saatliğine, yaşadım da ama anlık bir sevinçti. Onun beni sevebileceğini düşünmek bile yetmişti kalbimin sancılarının kesilmesine. Ama Sıla'ya yetmiyordu. Onun kalbi de akli da fazla yaralıydı. Onu saran yoktu, sarsa da geçmiyordu yıllardır.

Gözlerim ellerimden kalkıp kafede tur attı. İrislerimin buluştuğu siyahlar ile duraksadım. Yaşlı yaşlıydı gözleri, kızarıktı. Sevdığım adam, yerle bir olmuştu. Omuzları her zamankinin aksine çökük, yüzü ise bembeyazdı. Hiçbir zaman bakımını aksatmadığı saçları dağınık, sakaldan bihaber olan yüzü, yeni çıkmaya başlamış sakallar içindeydi. Öylece duruyor ve gelip ona gerçekleri söylememi bekliyordu. Nasıl yapacaktım? Nasıl gözlerinin içine baka baka, sevdiğim adama, sevdiği kızıdan ona kalanları verecektim? Ellerim terliyordu, göz bebeklerim haddinden fazla büyük ve ıslak ıslaktı.

Beremi ellerim arasına alarak sıktım, güç almaya çalıştım. Adımlarım ona doğru yol aldı, korkakça gözlerine bakarken. Dudakları aralandı. Her zaman pembe olan dudakları, mordu artık. Soyulmuştu. Yaşları yanaklarını ıslatıyordu, dudaklarını bir çöl

olmaktan kurtarıyor, hastalıklı bir buseye dönüşmesinden alıkoyuyordu.

"Nerede o?" diye sayıkladı, çaresizce. Öyle bir mırıldanmıştı ki sanki içimdeki her bir zerremi koptuğunu hissettim. Uçurumlar belirdi vücudumun kenarlarında ve o uçurumlarda bir vahşet yaşandı sanki. Dayanamadım. Buna... dayanamadım. Gözyaşlarım usul usul aktı yanaklarımdan, gelemedi, diyemedim.

"Seni bekliyor," dedim nefesimi dışarı verirken titrek bir şekilde. Parmaklarımı avuçlarım arasına aldım ve tırnaklarımla avuç içlerimi sıktım. Canım çekiliyordu adeta bedenimden. Öyle bir acı sirayet ediyordu ki şu an kanımdan kalbime, aklımdan dilime, dilimden dudaklarımdan arasındaki her bir çatlağa... Kalbimin ölü kuşları, kaldırım taşlarının arasına sızıyor, gömülüyordu. Bir mezarı dahi yoktu acımın. Öylesine, sıkışmıştık araya işte.

"Tamam, hadi gidelim," diyerek gözyaşlarını sildi ve üzerime doğru yeltendi. Ellerimi kaldırıp aramıza soktum ve göğüslerinden tutarak durdurdum onu. Gömleğine değen parmaklarım titriyordu. Kokusu, ani bir şekilde dünyama sızmıştı. "Kutay," diye mırıldandım. "Dur... Gel, konuşalım," dedim.

"Ya hadi gidelim Sedef, yalvarıyorum sana yanına gidelim. Tutayım ellerinden, öpeyim saçlarını iyileşir o. Dayanamaz o bana, yalvarırım," dedi tek nefeste, dizleri üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. Dizlerimi kırmıştım yerde oturmasın diye, ellerime asılıyorken. "Kutay..." dedim çaresizlikle. Böyle olmasını istemiyordum. Böyle olmasına, dayanamıyordum.

"Sedef," diye mırıldandı adımı ve hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Haykırıışları arasında adımı söylüyordu ve yutkunuşlarımdan zorlaşması anbean çoğalıyordu. Eğildim, gözlerinin içine bakarak boğulurcasına ağlayan adamın yüzünü avuçlarım arasına aldım. Küçük kalması gereken onun başyken, benim ellerim olmuştu. Yanağını okşadım, sakalları tenime battı. "Yalvarırım, kalk ayağa. Yapma böyle," dedim ve başını tek kolumla sararak kolumla göğsüm arasına aldım. Diğer elim de saçları arasına yerleşti, okşadı. Ona böylesine dokunmam, kendimi rahatlamak için değildi. Ona dokunmak istediğimden de değildi. İyi olmasını istiyordum. Ağlamasını istemiyordum, ben onun yerine de ağlardım.

Dakikalarca, öylece yerde bekledik. En sonunda başını çekti kollarım arasından, kurumuş gözleriyle gözlerime baktı. "Nerede o?" dedi yine ve yeniden.

Geri çekildim, hâlâ yerde oturuyorken ve çantama attım ellerimi. İçinden Sıla'nın bana Kutay'a vermem için emanet ettiği mektubu çıkardım. Terli ellerim ile kavrarken, dudaklarımı ıslattım. "Sakin ol, tamam mı?" dediğim an arka taraftan Gülten Abla çıktı, geldi. Yavaş adımlarla yanımıza ulaşırken yüzündeki yaşları siliyordu. "Gelip de aranıza girmek istemedim ama," deyip duraksadı ve Kutay'ın saçlarını okşayıp yüzüne öpücük kondurdu. "Dayanamıyorum oğlum bu haline," dedi ağlamaya başlarken.

"Sıla," diye girdim konuya ve yerde olan gözlerimi onlara kaldırdım. "Bu mektubu," diyerek ellerimi kaldırdım, Kutay'a uzattım. "Sana vermemi istedi."

Kutay hızla mektubu çekti, aldı ellerimden. Heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. Var gücüyle mektubun üstünü yırtıp çıkardı içinden kağıdı ve çıkarır çıkarmaz duraksadı ani bir şekilde. Gözlerini kapattı, bekledi öylece. Dudakları titremeye başlarken çenesini sıktı, elini dudakları üzerine götürüp kapattı. Sesi boğuk boğuk ulaşmaya başlamıştı kulaklarımıza. "Ç-çilek kokuyor..."

Kafeyi ağlaması doldururken korkakça açtı kağıdı, gözyaşlarıyla süsledi mavi mürekkebi.

Canım yanıyor muydu? Fazlasıyla.

Fakat buna katlanmak zorundaydım. Sevdığım için, katlanmak zorundaydım.

Ağlaması yavaşlamaya başladığı an dudaklarından çekti ellerini, iki sayfalık uzunca mektubu okumaya başladı seslice. Nefes nefese kalmışken ciğerleri, doyasıya çeksin istedim o çilek kokusunu içine.

<https://www.youtube.com/watch?v=U5GNy0F0D1U>

(Kesinlikle dinleyerek okuyun.)

"Yaram'a.

Bir tanem... Merhaba.

Bu sana kaçınıcı mektubum, bilmiyorum. On, yüz, belki iki yüz... Hiç bilmiyorum. Fakat biliyorum ki, bu sana son mektubum. Tam bir senedir sana yazdığım onlarca mektubun haddi hesabı yok. Sana yazdığım onlarca şiirin mürekkebi tükendi sevgilim. Ben, arkamda kocaman bir aşkın tohumunu, şiirlerimi bırakıyorum sana.

Gidiyorum... Yokluğunu çektiğim adama, yoklumu yaşıyorum... Affet beni bir tanem, affet.

İçimdeki bu hissi çok sorguladım. İnan bana, kafayı sıyrıracaktım. Uyuyamadığım gecelerin masama damlayan mum lekelerini düşünüyorum da ben neredeyse hiç uyuyamamışım sevgilim. Oysa, rüyalarımda hep seni görürdüm ben. Dokunamadığım ellerin, tenimde gezerdi. Hissedemediğim nefesin, kulaklarımdan boynuma, saçlarımdan tırnaklarıma birer yol çizerdi kendine. Gözlerinde göremediğim aşk, ayna olurdu bana. Bir bilsen gözlerinden ne kadar güzel gözüküyorum aşık olurdun bana bir tanem, aşık olurdun... Gözlerin miydi beni güzel yapan, yoksa senin gözlerine baktığım için güzelleşen gözlerim mi?

Bilmiyorum.

Günaha giriyorum yaram. Ben, her gün günaha giriyorum. İsyan ediyorum, inkâr ediyorum, dayanamıyorum. Sen bu kadar güzel gülerken ben gülüşünden öpmeden ölmemeliydim. Bir bilsen, nasıl uyumak isterdim gözyaşlarının arasında... Bir bilsen... Çok yoruldu artık. Uyumam gerekiyor ama uyuyacağım yer göğsün olmamalı sevgilim. Göğsün, üzerinde kuru yaprakların uçtuğu bir mezara dönüşmemeli. Söz ver yara'm, çiçeklerle donatacaksın göğsünü, çok seveceksin. Utanmadan, sıkılmadan, korkmadan... çok seveceksin.

Ben gibi...

Anlamıyorsun... Anlamani da beklemiyorum ama biliyor musun seninle o kadar çok küstüm ki... Haberin bile olmadı. Seninle o kadar çok barıştım ki... Bunların hiçbirinden haberin olmadı can'ım. Seninle sokak sokak gezdiğimden, yağmurun altında ıslandığımızdan, o yağmurda ıslandıktan sonra saçlarını kuruladığımdan haberin yok mesela sevgilim. Ama bunların hepsini seninle yaşadım ben bir tanem. Nerede mi? Senin için yeniden filizlendirdiğim bahçemde... Seninle birlikte koskoca bir tümörü büyüttüğüm zihnimin içinde.

Hayatımın her dakikasında seni istedim. Hayatım diyorum, çünkü seni sevmeye başladıktan sonra yaşamaya başladım ben. Şimdi ise, seni severek ölüyorum. En çok, seni istedim. Elimdeki her şeyi alsınlar dedim, ama seni almasınlar diye yalvardım kalbimin sarmaşıklarına. Çünkü ben seni çok güzel büyüttüm şu içine sığdıramadığım kalbimde. Çok güzel büyüttüm...

Demem o ki, soğuk bedenim artık ısınmak istiyor. Sıcağını arıyorum. Hiç bilmediğim o sıcağını, sıcaklığını... arıyorum. Gel, ısıt beni. Biraz uyuyayım, dinlenirim belki.

Şarkılar bırakmıştım ya sana hani. Belki üstümüzden bir kuş geçer, diye mırıldanmıştım tenine de hiç duymamıştın. Üstümüzden bir kuş geçmedi yaram, geçmedi...

Ben,

Bizi böyle yaşamaya mecbur bırakan şu hayattan nefret ediyorum. Bu hayat, bize acımadı. Ben babama ihanet ettim, canımdan çok sevdiğim babama.

Demiştin ya, babam sigaradan öldü diye... *Yalan bir tanem, yalan...* Bu, sadece seni kalbimde affedebilme yöntemim. Bu, kendimi affedebilme yöntemim. Çünkü ben, babamın katilinin oğluna aşık oldum. Babamı unutmak istedim. Yoksa, annemi 5 yaşına kadar hiç tanımadığım şu hayatta... Pencerenin önünde babamın bana gelmesini beklerken ölüm haberini almama başka hiçbir anlam yükleyemezdim. Senin babandan korunmak için annemden kaçtığım şu hayatı hiç affetmeyeceğim. Senin babandan sırf yaşamak için kaçtığım şu hayatı, hiç affetmeyeceğim. Babamı öldüren adamın oğluna aşık olduğum için şu hayatı hiç affedemeyeceğim.

Anne... Anne, diye yüzlerce tekrarlamak istiyorum. Nasıl bir his öyle bilmek isterdim ki... Ama yapamadım. 17 yıllık yaşamıma, annemi sığdıramadım. Başından beri biliyordum annem olduğunu... Fakat çıkartmadılar karşısına. Hasta olduktan sonra da ben çıkamadım. 17 yıldır öldü diye bildiği kızının, ikinci ölümünü ona yaşatamazdım. İkinci defa evlat acısını yaşatamazdım o beni hiç tanımayan kadına... Ama üzülmesin, olur mu? Ben Sıla. Üvercinka de... Tanır o beni. Kızı olarak bilmese de... tanır işte.

Ve ona söyle ki yaram... Hiç anne diyemesem de onu çok seviyorum. Dilim hiç söyleyemedi ama, kalbim onu hep çağırdı haykırılarıyla: Anne...

Ölüm... Ne kadar kolay söyleniyor, değil mi? Değil sevgilim, değil. Ben, yaşıyorum. Ben, ölümü yaşıyorum... Senden tek istediğim, gözlerimi kapatmadan, son defa öpeyim dudaklarından. Gel ve beni bırakma. Çünkü benim gücüm kalmadı. Benim, içindeki sarmaşıklara sevgini doladığım şu kalbimi... taşımaya gücüm kalmadı.

İnsanın kendini ait hissettiği yer cennetidir, derler bir tanem. Benim cennetim dudakların iki yana kıvrılınca çukurlaşan çenenin tam ortasında. Beni cennetinden mahrum bırakma, olur mu? Çok gül, çok eğlen, çok sev, çok barış... Hayatta hep çokların olsun. Ben yokluğunu yaşadım, zor sevgilim... zor.

Hoşça kal. Kalbime yaram diye ismini kazıdığım adamın, hiç geçmeyecek yarasıym.

Kendine iyi bak bir tanem.

Sana, beni öldü diye bilen annemin en sevdiği şiirle veda ediyorum... Üvercinka.

Annemin, en sevdiği şiiriyim.

"Birlikte mısralar düşünüyoruz ama iyi ama kötü.

Boynun diyorum boynunu benim kadar kimse

Değerlendiremez.

Bir mısra daha söylesek sanki her şey düzelecek.

İki adım daha atmıyoruz bizi tutuyorlar...

Böylece bizi bir kere daha tutup kurşuna diziyorlar

Zaten bizi her gün sabahtan akşama kadar kurşuna

Diziyorlar.

Bütün kara parçalarında,

Afrika dahil."

ben seni çok sevdim.

Kutay Harmanlı:

(Yaklaşık olarak yarım saat sonra)

İstanbul'un sokaklarında dakikalardır koşuyordum. Gökyüzü kapılarını aralamış, tüm kinini, nefretini kusuyordu bu şehre. Adeta, ikimize ağlıyordu. Hızlı hızlı yağın yağmur sırlıklam etmişti bedenimi. Nefes alışverişlerim düzensiz, ciğerlerim patlamak üzereydi. Gözyaşlarım gözüküyordu yağın yağmurdan dolayı fakat öyle ağlıyordum ki... Hiçbir yağmur böyle şiddetli yağamazdı yeryüzüne. Durmadan, yorulmadan, dinlenmeden, koşuyordum öylece. Nereye koştuğumun farkındaydım ama yüzleşeceklerimi bilmiyordum. Tek dileğim, yetişmekti.

Kalbim öylesine yanıyordu ki, yağın yağmur dindirmiyordu ateşimi. Küle çevirmiyor, yeniden doğmama olanak vermiyordu. Gözlerim kıpkırmızı, tenim bembeyaz kesilmişti. Çığlıklarım dolduruyordu İstanbul'un dar ve arnavut kaldırımından oluşan

sokaklarını. Tüm saniyelerimi, tüm dakikalarımı, her zerremi tek bir isim doldurmuştu: Sıla. Dudaklarımdan dakikalardır tek bir kelime çıkıyordu, haykırışlarla. "Yapma."

Bacaklarımda derman kalmamış, bedenim yorgun düşmüştü ama hissetmiyordum bunu. Sadece ve sadece koşuyordum. Gülten Abla'mı gerçeklerle yüz yüze bıraktıktan sonra bakmamıştım arkama, Sıla'ya koşuyordum yetişmek için. O güçlü, kırık yıldır yıkılmayan kadın, tek bir mektupla yıkılıvermişti dizleri üzerine. Öldü sandığı evladının ikinci ölümüyle neye uğradığını şaşmıştı adeta. Gözlerine perde inmiş, kemikleri birbirine kenetlenmiş, dili lâl olmuştu. Konuşamıyor, hareket edemiyordu. Gözlerinden dökülen yaşlar ıslatıyordu yanaklarını, silemiyordu. O güç, yıllar sonra bünyesini terk etmişti. Ve ben bunların hiçbirine engel olamıyordum. Olamazdım. O an, koştumam gerekiyordu. Koştum. Ama ona sarılamadım.

Ellerimde sıkıca tuttuğum mektup yavaş yavaş ıslanmaya başlamıştı. Daha çok sıktım koruma içgüdüleriyle. Ne yapacağımı bilmiyordum. Aklım almıyordu. Sıla, nasıl Gülten Abla'nın öldü bildiği kızı olabilirdi, bilmiyordum... Sıla, nasıl babamın katlettiği adamın kızı olabilirdi, bilmiyordum. Sadece, öylesine nefret ediyordum ki şu hayattan... Elime koca bir dünyayı verseler, sıkıp yok ederdim; hiçbir insan bu kadar ağlamasın ömründe diye.

Kalbimin demirleri sanki birbirine geçmiş, bir avucun içinde sıkıyordu daha fazla yaşamasın diye. Boğuluyordum da kimse sesimi duymuyordu. Ağlıyordum, kimse fark etmiyordu. Ona yetişebilmek, nefesimi nefesine katabilmek için koştumam gerekiyordu. İnsanlara çarpa çarpa, trafik ışıklarına aldırmadan koşuyordum. Yağmurdan ıslanan saçlarım dökülmüştü alnıma, sallanıyordu ben koştukça. Son kez, saçlarıma tutunsun ve yaşasın istedim. Gökyüzüne saçlarımdan birer halat bağlayayım ve insin aşağı, yaşlansın benimle istedim. Fakat... olmadı işte. Yapamadım.

O kadar pişmandım ki... Onu fark etmediğim, onu göremediğim bir sene için kendimden öyle soyutlanmıştım. Belki, onu görseydim mutlu olabilirdik. İyileşebilirdi ve bana sonsuza dek gülümseyebilirdi. Ama şimdi, bir daha hiç gülmemek üzere kapayacaktı gözlerini. Ben, buna dayanamıyordum. Onun o güzel sesini, bir daha duymamayı kaldıramıyordum. Bana çok gül, çok sev, çok küs, çok barış demişti...

O yokken nasıl gülecektim? O yokken kimi sevecektim ben? Kime küsüp, kiminle barışacaktım haberi olmadan? Ben, onsuzluğa hiç hazır değildim.

Gözlerim karşıdaki devasa bina ile buluştu, kalbimin ritimleri hızlandı. Koştum, sanki bir saniye bile geciksem elimden kayıp gidecekmiş gibi koştum. Korkulu bakışlarım cüretkâr adımlarımla çelişiyordu. Kapıdan giriş yaptım, danışmaya ilerledim. Önümdeki onlarca insanı geçerek bağırdım gözyaşlarım arasında. "Sıla Arslan," diye bağırdım sadece. "Sıla Arslan'ın oda numarasını söyleyin bana."

Karşımda korkulu gözlerle bana bakan hemşireye daha da eğilip: "Yalvarırım abla. Sevdığım kız ölüyor, bekleyecek bir saniyem yok. Yalvarırım," dedim. Hıçkırıklarımla tutmuştu koca hastaneyi. Herkes bana bakıyor, neler olduğunu anlama çalışıyordu. Hemşire bilgisayara yöneldi ve birkaç saniye sonra aradığını bulmuş olacak ki gözlerime baktı. Dudaklarını aralayıp yutkundu. "Oda 1705."

Duyduğum oda numarası ile merdivenlere fırladım. Asansör çok kalabalıktı ve beklemem gerekiyordu. Bedenimi daha fazla ne kadar zorlayabilirsem o kadar zorladım. Ona yetişmeliydim. Geç kaldığım... Tam bir yıl geç kaldığım kıza, yetişmeliydim. Gitmesine izin veremezdim. Gitmemeliydi. Ne olursa olsun, beni... bizi bırakmamalıydı.

Ayaklarım beşinci kata basınca duraksadım. Tabelalara baktım, oda numarası aralığı 1300-1600 arasındaydı. Hızla yeniden merdivenlere yöneldim ve ellerimle duvarlardan destek ala ala çıkış yaptım. Onun kokusuyla dolup taşması gereken ciğerlerim, nefes almakta dahi zorlanıyordu. Belki, çilek kokan saçlarını içime çekince nefes alırdım... belki.

Adımlarım koridorun sağ tarafına yöneldi. Gözlerim ve zihnim doğru orantılı odaları sayıyordu. 1700... 1701... 1702... 1703... 1704 numaralı odayı gördü gözlerim ve duraksadım. Bir adım atmaya dahi mecalim yoktu. "Yapmak zorundasın Kutay," diye mırıldandım, elimdeki mektubu sıktım. 1705. odayı gördü gözlerim, buruk bir sevinçle atıldım. Dinleniyor olabileceği ihtimaline karşı yavaşça açtım kapıyı, aynı özen ile kapattım.

Odaya giriş yapmam için uzun bir koridoru geçmem gerekiyordu. Adımlarım hoyratça savruldu odada. 1, 2, 3, 4, 5 derken sayamaz

oldum ve duvarlara tutundum. Başıım dönüyordu. Koridoru geçip odaya varınca koca bir yatakla buluştu gözlerim. İrislerim onun eşsiz güzelliği ile buluşunca ne yapacağımı şaşırdım. Dudaklarını kapatan bir maske vardı yüzünde. Ya saçları? Yumuşacık, çilek kokan saçları neredeydi? Nereye gitmişti turuncuları? Yüzleştiğim gerçekte sarsıldım bir anda. Çenem titredi, bastırdım. Dudaklarım titredi, ellerimi kapattım üzerine fakat engel olamadım hıçkırıklarına, dizlerim üzerine çöktüm.

Uyuyordu. Öyle masum uyuyordu ki... Uyusun istedim öylece. Kalkıp inen göğsü hiç durmasın istedim. Zaten bembeyaz olan teni artık beyazlıktan sıyrılmış, başka bir kalıba geçiş yapmıştı. Dudakları pembe ile beyaz arasındaki bir renge ev sahipliği yapıyordu. Elmacıkkemikleri çökmüştü. Saçları... artık yoktu. Göz altları mosmor, el bilekleri hafif kırmızıydı. Çok zayıflamıştı. Parmaklarının kemiklerini görebiliyordum.

Çöktüğüm yerde sırtımı duvara verdim ve dizlerimi kendime çekip yeniden ellerimi dudaklarıma bastırdım. Bu halde olmasına dayanamıyordum. Kocaman yatakta küçücük bir beden yatıyordu. Kaybolmuş, yok olmuştu sanki.

Hıçkırıklarımı daha fazla engelleyemeyince odada yankılanmaya başladı. Ve bu yankılanma ile yatakta hafifçe hareket etti İzmirli. Fakat sanki bedeninin hareket becerisi yitirilmişti. Tek yapabildiği kafasını oynatmak ve kollarını hafifçe sallamaktı. Hızla ayağa kalkıp gözlerimi sildim lakin aktıkça akıyor, yerine yenisini getiriyordu yaşlarım. Bir şemsiyem olsun istedim o an. Bana, benim gökyüzüm sensin, demişti. Hiçbir yağmur ıslatmamalıydı onu. Belki, bir şemsiyem olsaydı koruyabilirdim onu yaşlarımdan. Yapamıyordum... Ağlamadan duramıyordum. Islanan ve birbirine karışan saçları dahi sırılsıklam yapıyordu yüzümü.

Gözleri titrekleşti ve açıldı yavaşça. Sanki açmaya korkuyordu. Kirpikleri dökülmüştü, belki de bu yüzden korkuyordu. Bilmiyordum. Lanet olsun ki, hiçbir şeyi bilmiyordum. Onun yüzüne bakacak cesaretim de yoktu. Hayatını boka çeviren benim babamdı. Eğer o olmasaydı, şu an annesiyle ve babasıyla yaşayan mutlu bir kız olabilirdi. Belki beni hiç tanımazdı, bu kadar üzülmeydi. O, bunları hak etmemişti. O, bu hayatı yaşamayı hak etmemişti. O an... İşte tam o an yeni bir dünya diledim. Sadece onun mutlu olduğu ve

şimdiki yaşamında mutlu olan herkesin ondan af dilediği... Çünkü o, mutlu olmayı hak eden tek kişiyken bizler çalmıştık ondan her şeyini. Her şeyini... hayatını.

"Ku-kutay..." diye mırıldandı küçük harflerle. Adımı söyleyen dudakları titremeye başladı saniyesinde ve bakmaya bile mecali kalmayan gözlerden yaşlar süzölmeye başladı. Göz bebekleri dahi titriyordu. Hızla yanına ulaştım ve yatağın kenarına diz çöküp ellerimle yaşlarını sildim. "A-ağlama izmaritim... ağlama. Yalvarırım sana tek yaş dahi dökme artık... A-ağlama, ağlama kurban olduğum," dedim tek nefeste. Sesim boğuk boğuk çıkıyor, her kelimemde nefes almam zorlaşıyordu. Başını ellerim arasına almıştım ve sanki küçücük bir bebeğın başını tutuyordum.

"S-s... Sen..." diyebildi ve yutkundu. Sesi çıkmıyordu. Bu hastalık, iki yıldır her şeyini almıştı sanki ondan. Yatağa mahkûm biri yatıyordu sanki karşımda. Dudaklarımı alına bastırdım ve başını çepeçevre sarıp onu rahatsız etmediğime emin olduktan sonra göğsüme bastırdım, kalbimin sesini duysun diye. "Geldim işte... geldim. Bırakmam daha seni. Bırakmam... Yaşayacaksın, bana da kendine nefes olacaksın... Hem, sen gidersen, nasıl yaşarım ben? Yara oldum ben sana. İyileştireceğim şimdi de..." dedim nefeslerim ve yutkunuşlarım arasında.

"K-kabuk b-bağlayan," deyip duraksadı ve dudakları arasından derince bir nefes aldı. Göğsü hızla kalktı ve saniyeler boyu öyle kalıp en sonunda indi. Islanan damağını emdi ve: "...yarayı... iyileştirmen için önce kanatman gerekir bir tanem... b-benim bir damla daha akıtacak... ka-kanım k-kalmadı," dedi, sustu. Sanki hiç susmak istemiyormuş, saatler boyu konuşmak istiyormuş gibi sustu. Zorunda kaldı ve sustu. Karşımda duran pencereye dalmışken gözlerim başparmağım ile kulağının arkasını okşadım.

"Geçecek güzelim... Geçecek. B-ben geldim işte sevgilim," dedim nefesimi verip gülerken. Ardından başımı onun başına doğru eğdim ve ensesine dudaklarımdan nefesimi bırakarak çenesini öptüm. Nefes aldığını hissettim, ardından: "Ç-çok y-yaşa... bi... bir tanem," dedi ve nefesini verdi.

Daha fazla göğsü kalkmadı. Bir daha inmedi.

Zaman, durdu sanki.

Zaman, o an... durdu.

Kollarım arasındaki beden... beyazlaşıyordu gitgide. Dudakları mora döndü. Gözleri kapalıydı... O hep öpmek istediğim dudaklarında eşsiz bir gülümseme vardı. Korkuyla geri çekildim, yüzüne baktım. Dudaklarımı yaladım, onu rahatsız etmemeye özen göstererek başını yastığa yasladım. "İ-izmarit..." dedim hızla. "İzmarit! Güzelim... Hadi aç gözlerini, açsana... Yeni uyandın daha, ne uyuması?"

Uyanmıyordu.

Daha ninni söylememiştim ki ben ona. Niye uyuyakalmıştı aniden böyle?

"İzmarit... Sıla!" diye bağırdım omuzundan tutup sarsmaya başlarken. Gözyaşlarım yüzüne damlamaya başlamıştı. Hızla yanağından öptüm. Ardından diğer yanağından. Alnından... Gözlerinden... Burnundan... Ama uyanmadı. "Sevgilim," dedim, dudaklarını öptüm. "Haydi uyan, bak ben geldim," derken geri çekildim. Avuçlarım arasındaki parmakları hissizleşti, düştü ellerimden beyaz çarşafa.

"H-hayır... Ha-hayır!" dedim inanamayarak ve hızla ayağa kalktım. Odanın kapısını açarak bağırmaya başladım. "Kimse yo-yok mu? Ki-kimse yok mu?! Birisi yardım etsin! Uyanmıyor... Uyanmıyor..." diye bağırdım. Hastane haykırışlarım ile yankılanıyordu. Hızla odaya döndüm ve ellerimi saçlarımdan geçirip gömleğimin kolları ile gözyaşlarımı sildim. Yeniden yatağın dibine diz çökerek elimi yanağına koydum, başparmağım ile okşadım.

Tam bu sırada odanın kapısı hızla açıldı, içeri Sedef ve Gülten Abla girdi. Gözlerimi hızla onlardan çekip Sıla'ya döndüm. Sedef karşıdaki duvarın dibine diz çökmüştü gördüğü manzara ile. Gülten Abla ise dudaklarından ilk defa: "Kızım!" kelimesi çıkarak yanıma savuştu. Bağılıyor, haykırıyor, çığlık atıyordu. Parmaklarını yüzüne geçirip yüzüne acı çektiriyor, tırnakları ile yanaklarını kanatıyordu. "Kızım! Sıla'm!"

Sıla'ya döndüm. Odadaki çığlıklar göğşe emanet edilirken gözlerinden öptüm yeniden. "Uyan sevgilim," dedim.

Uyanmadı.

"Gidelim buralardan, uyan..." dedim.

Gelmedi...

"Üşürüm ben sen yokken, gitme," diye yalvardım ellerini tutup öperken.

Ama,

O çoktan üşümüştü yokluğumda.

Dizlerim üzerine çöktüm, geri çekildim. Yerimi Gülten Abla alırken ilk defa kızını öpmeye başladı. Öyle ağlıyordu ki... ciğerleri parçalanacaktı adeta. *Tanrım... al canımı. Daha fazla yaşamayayım. Ben, çok yoruldum.*

Odaya hemşireler ve doktorlar giriş yaptı. İki hemşire nabzına baktı sevgilimin, doktora doğru kafasını salladı. Beş dakikadır orada öylece yatan miniğim, ölüme terk edilmişti.

Hemşire üzerinde çarşafa davrandı, Gülten Abla başını yatağa yaslayıp ağlarken sevgilimin üzerine örttü. İzmarit'im... artık, yoktu.

Çarşaf üzerine örtülmeden son kez kapalı gözlerine baktım. Dudaklarım aralandı, ardından yutkundum. Ama o öyle bir oturmuştu ki boğazımın ortasına, hazmedemiyordum boğazıma takılı kalanları. Göz kapakları hareketsizce dururken lâl olmuş dilim konuştu:

"Ben seni çok sevdim."

ben seni çok sevdim.

ve bitti.

Onların hikayesi, buraya kadardı.

Bana kızmayın. Fakat bu sonu sadece 'kötü son yapayım akıllara kazınayım' mantığı ile yazmadığımı bilmenizi isterim. Sadece, size kitabın başından beri anlatmak istediğim şeyler vardı. Umarım anlatabilmişimdir. Eğer, anlatamadıysam, bu yazıyı okuyun. Umarım, kendimi anlatabilirim.

Her aşkın bir sonu olmuyor. Hatta her aşk var bile olmuyor bazen. Peyda oluyor, doğuyor, lakin öylece kalakalıyor. Ben size bu kitapta hiç yaşanmamış bir aşkın, aşk hikayesini anlatmak istedim. Esas çiftimiz ne kadar bir araya geldi? Sadece bir kere. Ve yarım saatliğine. Ama ona rağmen delicesine sevdi İzmarit Kutay'ı. Delicesine... Amacım kitabımı kıyaslamak değil tabii ki, asla yanlış anlaşılmasın. Ki zaten emeğimi hiçe sayıp değersizleştirmek kendime hakarettir. Sadece size daha iyi anlatmak için bir örnek vereceğim.

Şu ana kadar okuduğum wattpaddeki anonim kitapları genellikle şu şekildeydi: anonim yazar, konuşurlar, ortaya çıkar, birkaç sorun,

buluşurlar, sevgili olurlar, yine birkaç sorun en sonunda mutlu sonla biter. -di genellikle. Ben ise size birbirine hiç dokunmayan, hiç gözlerine bakmayan, hiç elleri birbirine değmeyen iki insanın hikayesini anlatmak istedim. En başından dediğim gibi, bir nevi kendi hikayemdi bu. Fakat öylesine anlatmak pek de kolay olmadı. 65.bölüme geldiğimde, dedim ki: "Tamam Cemal, sen ilk defa bunları o hastane odasında karşı karşıya getirmek istiyorsun da... Okurlar ne istiyor?" dedim ve öyle yazdım 65.bölümü. Yoksa çiftimiz ilk defa bu bölüm, final bölümünde birbirini görecek, kavuşacak ve ayrılacaklardı. Amacım da en başından beri buydu. Hiç olmayan, 'yaşanmamış' -yaşanmamıştan kastım, var olmamış olması değil, yaşanmışlık olmaması- bir aşkı anlatmaktı.

Aslında birazcık da gerçeği okutmak istedim. Can yakıcı olsa da...

Umarım başarabilmişimdir.

Sizler ilk defa birbirlerini bu hastane odasında gördüklerini varsayın.

Ve onları çok sevin.

İzmarit'in sevgisi sarsın hepinizi, çok sevin, çok gülün, çok küsün, çok barışın.

Anlatmak istediklerim bu kadardı. 75 bölüm boyunca beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

YouTube'a gidip Ayşenur'un kanalından videoyu beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu? Çok emek verdi. Bekliyor sizleri kanalında. :)

ben seni çok sevdim.

Alternatif bir mutlu son yazmayacağım ama özel bölüm yazmayı düşünüyorum. İzmarit öldükten sonra Kutay ne yaptı, Gülten Abla ne yaptı, Sedef ne yaptı? Bunları bilmek en büyük ve doğal hakkınız. Sizi yüzüstü bırakmayacağım.

Sizler de beni bırakmayın ve kitap kütüphanenizde kalsın, özel bölümlerde de bir arada olalım.

Ayrıca yeni hikayeler de yazacağım, onları da çok seveceksiniz. Biliyorum.

Neyse, çok konuştum sanırım.

Hoşça kalın.

#özel bölüm# söylemiştim sana; gitme, gönlünün sahiline.

"İzmarit öldükten sonra Kutay ne yapıyor?" sorusunun cevabını bilmeye hakkınız vardı. İyi okumalar bebeklerim. :)

Kutay Harmanlı:

O bana bakmayalı iki yıl olmuştu. O, nefes almayı bırakalı iki yıl olmuştu. Canım hâlâ öylesine yanıyordu ki... Sanki iki yıldır o odada kalmıştım. Sanki o, o hastane odasında kalmıştı da ben de ruhumu orada bırakmıştım. Ama öyle değildi işte... O, gitmişti. İzmarit, artık çok mutlu olacağı bir sonsuzluğun eşiğindeydi. *Benim İzmarit'im*, melek olmuştu. Ve ben tam iki yıldır onun gidişini kabullenemiyordum. O gidemezdi ki... O benden gitmezdi. Bana hiç dokunmadan, gözlerime bakıp 'seni seviyorum' demeden, ellerimden sıkıca tutmadan, ilk defa beraber gülmeden, eğlenmeden, korkmadan, üzülmeden, ağlamadan... Bunları yaşamadan gitmezdi. Oysa... şimdi neredeydi?

Kalbime çaktığı çivilerin izleri derin yaralar bırakmıştı bedenimde, zihnimde. Ondan geriye kalan çok şey vardı ama ben hangi birini nereye koyacağımı bilemiyordum. Her yer doluydu, her yer onunla doluydu... Atkısını nereye koyacaktım ki? Elbiselerini nereme saklayacaktım? Ya kullandığı kalemler? Hangi sayfa kabullenebilirdi o mürekkep izlerini? Hangi sayfaların buna cesareti vardı? Ya da hangi el o kalemleri tutmak için yeterince güçlüydü? Bana yazdığı mektupları nereye koyacaktım? Nereye koysam yakışmıyordu. Ellerim fazla kirliydi, kalbim fazla kalabalık, zihnim fazla karışık... Bu dünyada o mektupları kim hak edebilirdi? Kim? *Kimse*.

Topladığı 294 izmarit ise çürümeye yüz tutmuşlardı. Kokuları tüm odayı sarıyordu ama böyle bir koku yoktu şu yeryüzünde. Sigara çöpleri kötü kokmaz mıydı normalde? Kokmuyordu işte... Kokmuyordu. Öyle alışmıştım ki... dünyanın en güzel kokusu gibiydi

ellerinin dokunduğu o kağıt parçaları. Ondan kalan çok şey vardı. Ama o yoktu... Ben bunu kaldıramıyordum. Benim kalbim buna dayanamıyordu. Öyle sıkışıyordu ki bazen, İzmarit içeride rahat uyuyamıyor diye korkuyordum. Kalbim, onun için fazla kirliydi. Onu rahatsız ederdi.

Özür dilerim sevgilim... Seni rahatsız etmek istemezdim lakin kalbimden dışarı çıkamazsın. Rahatsız da olsan, orası senin yerin... Yaptığım bencilliği affet, bu kalp sensiz bir hiç.

Bugün, ölüm yıldönümüydü. İki yıl olmuştu. O hastane odasında ciğerlerim patlarcasına bıraktığım feryatların üzerinden iki yıl geçmişti. Koskoca iki yıl... İki ömür gibi geçen, iki yıl. Teninin bembeyaz kesilişinin ardından, dudaklarının mora boyanışının ardından ve ellerimi bırakışının ardından iki yıl geçmişti. O olmadan nasıl yaşanılır hâlâ öğrenememiştim. O olmadan nasıl nefes alınır hâlâ bilmiyordum. Sanırım bana çok kızıyordu, hissediyordum. Mutlu olmamı istiyordu fakat ben yapamıyordum. *Ah, çiçeğim... Ah, yasemin kokulu çiçeğim... Söyle bana, nasıl hiçbir şey olmamış gibi gerimde bırakayım seni? Senden başka durak bilmeyen şu kalbim... Söyle, başka hangi durakta konaklayabilirsin?*

Düşüncelerimden sıyrılarak gözyaşlarımı sildim ve ağaçların arasından ilerlemeye devam ettim. Etrafta yüzlerce mezar taşı vardı, yüzlerce artık nefes almayan insan. Kimi birinin annesi, kimi babası, kimi sevgilisi... Kimi her şeyi. Ama artık yoktular işte. İzmarit, toprak olmuştu. Benim sevdiğim... toprak olmuştu. Titreyen nefesimi dudaklarımı sarsa sarsa soğuk havaya verdim. Göğüs kafesim öyle derin sarsılıyordu ki sanki ciğerlerimin içinde milyon tane nefes vardı ve ben hangi birini vereceğimi bilmiyordum. Hepsi, İzmarit doluydu. Ellerim titriyor, dudaklarım kuruyordu.

Karşımda duran mezarla duraksadım. Mezar... Mezar. Gözlerim kuru topraktan mezar başlığına yükseldi. Ve okuduğum isim ile pus bastı her yeri. Gözlerim dolu dolu oldu, kısıldılar.

Sıla Arslan.

"Sıla..." diye mırıldanabildim sadece. Dudaklarımdan nefesimi zorlanarak verdim ve birkaç adım daha yaklaştım yanına. Diz çöktüm, elimde tuttuğum papatyaları mezarının üzerine koydum. "Bak," dedim ve duraksadım. "Geldim işte," dedim ardından fısıldayarak. Ellerim toprağının üzerinde geziniyordu. "Geldim..."

Kuru toprağına baktıkça nefesim kesiliyordu. Öyle çok sarılasım vardı ki ona... Öyle çok ihtiyacım vardı ki kollarına. "İki yıl oldu... Hâlâ dönmedin be güzelim. Hâlâ dönmedin... Zor geliyor. Öyle zor geliyor ki bıraktığın emanetlere bakmak. Bakıp da sana doyamamak. Affet be güzelim, affet artık beni. Affet ki rahat nefes alabileyim, affet ki sensiz yaşamayı da öğrenebileyim. Ama olmuyor işte... Seni fark edemediğim her günün acısını çekiyorum şu kalbimde," deyip elimi yumruk yaptım ve kalbime vurdum. "Acı çektiğin her günü misli misli ödüyorum."

Papatyaları buketinden çıkartıp teker teker toprağın üzerine dağıttım. Her yer bembeyaz gözükmeliydi. Her yer... onun gibi olmalıydı. "Sana papatya getirdim, seversin diye. Hani, bana bıraktığın mektupların altında yapıştırdıkların var ya, onlardan... Seviyor sevmiyor yaptığın papatyaların yaprakları cevap verdi kurban olduğum," dedim sessizce. *Kurban olduğum...*

"Seviyor, diyorlar. Öyle çok seviyor ki her zerresi sana ait, diyorlar. Senin sevginle dolup taşan ciğerleri patlamak üzere, diyorlar... Rahat et güzelim. Şu toprağın altında, rahat et, olur mu? Hem," deyip gülümsedim. Aklıma, giderken bana verdirdiği sözler gelmişti. "126. mektubunun son satırında yazdığın gibi artık... Söz verdiğim gibi... Sen gittin gideli, sigara içmiyorum artık."

Hıçkırıklarım boğazıma kadar taşınca daha fazla dayanamayarak ısırdığım dudaklarımı serbest bıraktım ve tam mezarlığın ortasından koca bir haykırış bıraktım gökyüzüne. Bizim olan gökyüzümüze... ona iletir diye. Çıglıklarım, haykırışlarım, feryat figânlarım çare etmiyordu artık. O, gitmişti. Çok geç kaldın Kutay, çok geç kaldın...

"Ah be güzelim," dedim gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıp, dudaklarıma ise bir çöle damlayan su etkisi yaratırken. "Söylemiştim sana, gitme; gönlünün sahiline. Seni alırsa fırtına... dayanamam yokluğuna... demedim mi?"*

https://www.youtube.com/watch?v=8FR_SFKCXfE

Ellerimi yumruk yaptım ve soğuk mermer ile buluşturdum. Vurdum, vurdum, vurdum... Kan içinde kalan ellerime aldırmadan tekrar vurdum. Yine vurdum ama geçmedi. Geçmiyordu işte... Elimin üzerine yayılan kana baktıkça, o sahilde bana sarıldığı gün geliyordu aklıma. Dayanamıyordum. Dediği gibi olmuştu... Beni yara'm diye seven kadın, ömrüm boyunca benim hiç geçmeyecek yara'mdı artık.

"Sana söz verdiğim gibi sevgilim. Kazandım üniversiteyi. Ama elektrik, elektronik değil. Radyo ve Televizyonculuk. Neden mi?" diyerek gülümsedim. "Bana bıraktığın mektupları seslendiriyorum güzelim. Ölümsüzleştiriyorum seni," dedim ve titreyen dudaklarıma esaret kurmaya çalıştım, başaramadım.

"Çünkü ölüm sana hiç yakışmadı bir tanem... Ölüm, sana hiç yakışmadı."

ben seni çok sevdim.

Bir şey söylemeden ağlamaya gidiyorum. Bb.

Umarım beğenmişsinizdir. Düşüncelerinizi bu paragrafa alayım. :)

#özel bölüm 2# bir ilaç veriyorlar bana seni unutmam için; delirmiş olmalılar.

O kadar çok özledim ki onları yazmayı, yaşatmayı... Neyse, okuyun bakalım.

ben seni çok sevdim.

Koca Bebek: Arda, ben iyi değilim oğlum.

Koca Bebek: Her an her yerde Sıla var.

Koca Bebek: Her rüyamda çıkıyor geliyor. Uyuyamıyorum.

Koca Bebek: Böyle ellerini uzatıyor bana, tut sevgilim diyor. Tut ki yaşayayım diyor, tutamıyorum.

Koca Bebek: Sanki gözlerimin önünde ölmemiş gibi bin kez daha ölüyor.

Koca Bebek: Bugün Sıla'yı gördüm, rüyamda değil.

Koca Bebek: Bebek sahilinde.

Koca Bebek: Bankta oturuyordum, önümden geçti. Koştum, yetişemedim.

Koca Bebek: Arda, yaşıyorsa?

Arda: Kutay, kardeşim... Yapma be.

Arda: İlaçlarını almıyor musun sen?

Arda: Kardeşim, aradan dört yıl geçti. Sıla öldü... Yalvarırım yapma artık.

Koca Bebek: Oğlum ölmedi diyorum. Ölmedi. Gördüm.

Arda: Kardeşim, dayanamıyorum bu haline. Lütfen. Gözlerinin önünde öldü kız.

Arda: Özür dilerim kardeşim... Özür dilerim ama gerçek bu.

Koca Bebek: Görürsün oğlum.

Koca Bebek: O doktorlara da sana da göstereceğim.

Koca Bebek: Delirmedim lan ben. Delirmedim.

Koca Bebek: Görürsün. Sıla'yı getireceğim.

Koca Bebek: İzmarit ölmedi. Sıla ölmedi.

Koca Bebek: Hem, geçen gün bana yiğidim diye mesaj atmış.

Koca Bebek: Şerefsizsin ama ben seni şerefsizken de severim yazmış.

Koca Bebek: Nikah masasının fotoğrafını atıp dinlendiysen buyur gel otur yazmış.

Koca Bebek: Gönlümün piçi kime çevrimiçi yazmış.

Arda: Kutay, dört yıl oldu hâlâ mı eski mesajları yeni gelmiş gibi okuyorsun?

Arda: Kardeşim, geleyim mi yanına?

Arda: Neredesin sen?

Koca Bebek: Evdeyim. Evimdeyim.

Koca Bebek: Etrafta topraklar var, ağaçlar...

Koca Bebek: Bak Sıla'nın ismi yazıyor bir taşta.

Arda: Kutay... Yalvarıyorum sana kendine gel.

Arda: İlaçlarını almıyorsun, biliyorum. Ama yapma.

Arda: Bak Sedef de çok üzülüyor bu haline. Yanımda şu an.

Koca Bebek: Sedef?

Koca Bebek: Ha geçen gün matematik çalıştığımız kız.

Arda: Kutay, en son 4 yıl önce çalıştınız siz Sedefle.

Arda: Kendine gel kardeşim yalvarırım.

Koca Bebek: Oğlum yalan mı söylüyorum? Delirtme beni.

Koca Bebek: Az önce Sıla yazdı, ben seni çok sevdim diyor.

görüldü, Arda. (03.44)

Arda: Bekle orada sen. Geliyorum seni almaya.

görüldü, Koca Bebek. (03.45)

ben seni çok sevdim.

Yaram: Çok özledim lan. (05.44)

Yaram: Çok özledim.

Yaram: Kimseyi inandıramıyorum ölmediğine.

Yaram: Yalvarırım çık gel artık. Bitsin bu oyun.

Yaram: Dayanamıyorum ben.

Yaram: Tamam oyun oynuyoruz saklanıyorsun sen ama ben bulamıyorum seni güzelim.

Yaram: Çık artık ortaya.

Yaram: İnsanlar delirdiğimi söylüyor, nasıl delireyim?

Yaram: İçinde senin ismin yankılanan şu zihnim nasıl delirsin?

Yaram: Tamam biliyorum şaka yapıyorsun bana ama hadi çık gel artık.

Yaram: Yemin ediyorum daha kimseye göz kırpmam.

Yaram: Pezevenklik falan da yapmam.

Yaram: Çık gel, bir seni severim. Bir tek seni...

Yaram: Katil civciv ol, parçala beni.

Yaram: Yine çilek kok, sarmala beni...

Yaram: Yalvarırım sana, geri dön.

Yaram: Ben artık bu oyunu oynamak istemiyorum sevgilim.

Yaram: Zaten mesajlarıma da bakmıyorsun.

Yaram: Son görülmen dört yıl önceyi gösteriyor, neden?

Yaram: Neyse, ben biraz ders çalışayım.

Yaram: Daha üniversiteyi kazanacağım.

Yaram: Kendine oralarda çok dikkat et olur mu?

Yaram: Üniversite okumaya gitmiştin sen, değil mi?

Yaram: Seni seviyorum güzelim.

Yaram: Bir tek seni.

Yaram: Aa, bak doktor geldi şimdi.

Yaram: Bir ilaç veriyorlar bana seni unutmam için.

Yaram: Delirmiş olmalılar.

ben seni çok sevdim.

Süveyda ve Kibrit'e profilimden ulaşabilirsiniz. ♥

Neden böyle bir şey yaptım bilmiyorum ama onları gece gece çok özlediğimi fark ettim. Bana da yara olarak kalmışlar sanırım.

Ve son iki mesaja ciğerimi bıraktım. "Bir ilaç veriyorlar bana seni unutmam için; delirmiş olmalılar." Ah be Kutay...

Ne diyorduk? Kadın gitti, adam bitti.

Cemal kaçır.

#son özel bölüm# yarasına kavuştu.

Selam.

Son kez birlikteyiz, bu hikayede. Başından sonuna kadar yanımda kaldığınız için teşekkür ederim. Bundan sonra da yanımda olacağınıza eminim, bunun için de ayriyeten teşekkür ediyorum ve sizi bölümle baş başa bırakıyorum.

Bana ulaşmak isterseniz lg: cemalatifoglu

Ayrıca profilimde bulunan bir diğer kitabım **SÜVEYDA'ya** da desteklerinizi bekliyorum. Beraber, uzun ve güzel bir hikâyeye daha tanıklık edelim. :)

ben seni çok sevdim.

3 Mayıs 2025

Hava mayıs ayına göre oldukça rüzgârlıydı, çiçek açan ağaçların dalları birbirine çarpıyor, ürkütücü sesler bırakıyordu etrafa. Kuşlar dengesizce uçarken hastanenin bahçesinde, ilkbahar olmasına rağmen, temizlenmemiş kuru otlar hâkimiyetini sürdürüyordu. Yirmi kişilik üniversite öğrencisi olan grubun ayak sesleri doldurmuştu bahçeyi. Etrafı özenle inceliyorlar, merakla fotoğraflar çekiyorlardı. İçlerinden bir genç kız, hepsinden daha heyecanlıydı. Adımları oldukça süratli, bakışları keskin ve dolu doluydu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyor, kendisine engel olamıyordu bir türlü.

Önlerinden giden rehberleri aniden döndü gruba ve kollarını iki yana açıp: "Arkadaşlar!" diye bağırdı. Tüm grubun dikkatini çekmeyi başarınca kollarını indirip sözlerine devam etti. "Şimdi içeriye gireceğiz fakat sessiz olmanızı ve sadece beni takip etmenizi rica ediyorum sizden. Hâlâ kullanımda olan bir bina burası, çok daha özenli olmalıyız. Hastaları rahatsız etmeyelim," diye kısa bir açıklama yapıp gülümsedi ve açıklamasıyla tüm grup derin bir sessizliğe gömüldü.

Rehberi takip eden grubun içerisindeki o kız, oldukça stresliydi. Elleri birbirine kenetlemiş, parmakları ile oynuyor, ara sıra boğazını

kaşıyor, yutkunmasını kolaylaştırmak adına su içiyordu. Saçlarını iki yanına doğru yatırmış, sabah yıkadığı badem kokulu şampuanının kokusunun burnuna ulaşmasına izin vermişti. Gözlerini sık sık kapatıyor, göğüs kafesini zorlarcasına sıkın nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Bu, pek de mümkün değil gibiydi. Onu bu denli zorlayan şey, gözlerinin önünde yaşanan bir hayat hikâyesinin tanıklığını yapıyor olmaktı. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, mesajlar kısmına girdi.

Erkek arkadaşına kısa bir mesaj yazıp telefon ekranını karartırken ondan gelecek cevap gecikmemişti. "Gelemem, hayatım. Benim yerime bunu üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum," yazmıştı. Genç kız, bu mesajla güç aldı ve rehberin hemen arkasından binaya giriş yaptı. Oldukça eski olan, taştan ve soğuk, beyaz duvarları olan bina insanın içini ürpertiyordu. Gülümsemeye çalıştı ve merdivenleri teker teker çıkıp koridorda ilerlemeye başladı.

Birkaç saniye sonra iki doktor onları karşılamak adına, sergilenecek oda kapısının hemen önünde belirmişti. Rehberle tokalaştıktan sonra öğrencilere döndüler ve içlerinden erkek olan öne atıldı. "Hepiniz hoş geldiniz," diye mırıldandı, kısık bir sesle. Oldukça özen gösteriyordu sesinin tonuna. "Burada daha fazla ses çıkarmamak adına içeriye girelim, gerekli açıklamaları orada yapacağım." Cümlelerinden sonra odanın kapısını açtı ve geniş, rutubet kokan odaya giriş yaptı herkes. Genç kız, doktorun söylediklerini es geçmiş, etrafı izliyordu.

İzledikçe gözleri yaşlanmış, dudakları titremeye başlamıştı. Odanın dört duvarı da baştan sona yazılarla doluydu. Her yere merdivenler konmuş, yazılan yazıların okunması için olanak sağlanmıştı. Doktor nefesini seslice verdikten sonra konuşmaya başladı yeniden. "Gördüğünüz oda, hastamız Kutay Harmanlı'nın eski odası," dediği an, genç kız gözlerini hızla ona çevirdi. Titreyen gözbebekleri ağlamamak için zor tutuyordu kendini uçurumun kenarında. "Kutay Harmanlı, bir yıl boyunca bu odayı kullandı. Duvarlarda gördüğünüz yazılar, onun bir yıl boyunca yazdığı bir hikâye. Sırrını kimse bilmiyor. İki genç aşğın oldukça mutlu olduğu anılar, gördüğünüz üzere, dört duvarı da kaplıyor." Cümlelerini ardı ardına sıralarken doktor, genç kız ise buğulanmış gözlerinin ardından mürekkeple duvarlara kazınan yazılara bakıyordu.

Tek bir boşluk dahi yoktu. Duvarlardan yukarıdan aşağıya, sağdan sola, doluydu. Her santiminde bir harf, belirli yerlerinde ise çizimler vardı. Ellerini dudaklarının üzerine götürdü ve boğulacakmış gibi hissetmesine engel olmaya çalıştı. Geriye kalan öğrenciler için oldukça normal olan bu gezinti ona cehennemi yaşamak gibiydi. Doktor, yeniden konuşmasıyla onu çekip aldı düşüncelerinin denizinden. "Merdivenlerden yardım alarak hikâyesini okuyabilirsiniz. Sizden tek ricamız duvarlara dokunmamanız."

Genç kız, adımları sersemleşmişken bir merdivenin başına geçti ve öylece bekledi. Cesaret edebilse adımlayacaktı her basamağı ve çıkacaktı tavana. Titreyen parmaklarını merdivene sabitledi ve güç alarak çıkmaya başladı. Bir, iki ve üç derken en üst basamağa geldi, gözlerini kapatıp oturdu. Şimdi, hikâyenin başladığı yerdeydi. Her şeyin en başında, en güzel olduğu yerle göz gözeydi. Elini kalbine götürdü, yaşlarını saklamanın sonuna geldi ve akıttı yanaklarına doğru.

Kuruyan dudaklarını aralayıp en baştaki ilk kelimeyi bir dilemmadan kurtulmuşçasına yaydı tüm odaya.

"Yarası olduğuma, çilek kokuluma..."

ben seni çok sevdim.

İzmarit karşıma çıktı.

Dünyanın en güzel günü ne zaman? Bugünmüş, az önce anladım. Bugün, dünyanın en güzel günüydü. İzmarit, yani aylardır konuştuğum o tatlı kız, karşıma çıkacaktı. Hem de mezuniyet balomda. En güzel şekilde giyinecek, süslenecek, en güzel kokusunu sürüp bana gelecekti. Kavalyesi olacaktım. Mutluluğumu içime sığdırmaya çalışsam gökyüzüne taşırdım sanırım. Onu ilk defa görecek, ilk defa tanıyacak, ilk defa bilecektim. Her şeyiyle karşımda olacaktı. Bu, kalbimi öylesine titretiyordu ki soluğumun kesilmesine engel olamıyordum.

Nasıl gülüyordu acaba? Peki ya sesi? Saçları neresine kadar geliyordu kim bilir? Gözleri ne renkti mesela? Bana bakarken parlayacak mıydı içleri? Ellerinden tuttuğumda karıncalanacak mıydı tenim? Ya da akacak mıydı gözyaşlarım ona kavuşmanın mutluluğuyla? İzmarit, ne olursa olsun benimdi. Bendendi. İçimdeydi. Kim olursa olsun onu seviyordum. Ne boyu, ne kilosuna, ne gözleri,

saçları, elleri ya da sesi... Hiçbiri umurumda değildi. Onu, o olduğu için seviyordum. Onu, bana iyi hissettirdiği için kabulleniyordum.

Onun için heyecanlanıyor, kalbime söz geçiremiyor, bazen aptalca gülümserken buluyordum kendimi. Ve bunların hepsini, bir telefonun ucundan yapmıştı. Telefonum kırılrsa, internetimi kapatsam, şarjım bitse hayatımda olmayacak o kız, beni kendisine öyle bağlamıştı ki aramızdaki bağ yüzyıllar geçse de yıpranmayacaktı. Hangi ordu üzerinden geçerse geçsin, hangi savaşa kurban olursak olalım, ölüm dahi tek çizik atamazdı o bağa. Tek isteğim, onu bir kez olsun sarmaktı. Kollarımın arasında kayboluşunun güzelliğiyle ağlamaktı. Ve birkaç saat sonra bu gerçek olacaktı.

İzmarit, yanımda olacaktı. Benimle gülecekti, benimle eğlenecek ve hatta benimle bir dilek tutacaktı. Onun için sigarayı bırakmışım, iki aydır içmiyordum. Sırf o daha mutlu olsun, babasını kaybettiği sigaranın ucunda benim de yok oluşumu görmesin diye vazgeçmişim tüm alışkanlıklarımdan. Onun yanında olmuş, aramızdaki tek engeli, utanmasını da aşmıştık. Birlikte el ele verince, başaramayacağımız hiçbir şey yoktu. Bensiz geçireceği bir hayat, onsuz geçireceğim tek dakika olmamalıydı.

Buna tahammül edemezdim.

Akıl sağlığım yerinde olmasaydı delirmiş gibi hissedebilirdim. Büyük ihtimalle bir hastane odasına kapatılmış, onun acısıyla yok oluyor olurdum. Çünkü bu inanılır gibi değildi. İzmarit'in yanımda olacak olması, inanılır gibi değildi. Kafayı sıyrıracaktım adeta, titreyen zihnimden başkası değildi. "Oğluşum!" diye giriş yaptı annem, içeriye. Durduğum aynanın önünde sağa döndüm ve odama giriş yapan anneme gülümsedim. "Annem," diye mırıldanıp kollarımı açtım ve sarıldım ona.

"Çok yakışıklı olmuşsun! Kime bu hazırlık, hayırdır?" derken ayrıldı kollarımdan ve tombul parmaklarıyla smokinimin yakalarını düzeltti. Gömleğimin yakasını iyice ortalarken papyonumu da düzeltti ve göğsüme dokundu. Hızla atan kalbime şahit olmuş olacak ki gözlerini gözlerime kaldırdı. Burukça gülümsemişti. Ben de gülümsedim ve hızla bir nefes çektim ciğerlerime. "Sevdiğim kızla katılacağım baloya, anneciğim," diye mırıldandım. Annemle aramız hep iyiydi, çocukluğumdan beri beni sevgisinden hiç mahrum etmemişti.

Sevdiğim kız dememle annemin gözleri dolmuş, tek elini burnunun ucuna götürmüştü.

"Sevdiğin kız, demek ha," diye içeriye giriş yaptı babam. Gururla bana bakıyordu, annemin önünden çekildim ve ona açtım kollarımı. "Büyüdün de bir kıza mı âşık oldun sen?" diye sorguladı babam. Kollarını boynuma sardı, boynumu öpüp geri çekildi. Annem ve babam karşımda duruyorken babam elini annemin omzuna attı ve kolunu okşadı başparmağıyla.

"Çok heyecanlıyım," diye mırıldandım sessizce. İlk defa annem ve babama bir kızdan bahsediyordum. "İsmi ne bu kızın?" diye sordu annem gülümseyerek. Cevap veremedim, gülümsemekle yetindim. Ardından aynaya doğru dönüp kendime son defa baktım. Simsiyah smokinim, beyaz gömleğim ve papyonumla her şeye hazırdım. Yeni yeni uzayan saçlarımı son defa arkaya doğru attım elimle, ardından komodininin üzerinde duran parfümümü avuçladım. Üç kere sıkıp yerine koyduktan sonra dudaklarımdan nefesimi verdim.

"Gece geç dönerim ben, sabah konuşuruz!" diye hafifçe bağırarak çıktım odamdan. Merdivenlerden aşağı inerken: "Size de iyi eğlenceler, gençler!" diye bağırdım imayla karışık. Kendimi evden dışarı attığımda on dakika önce çağırdığım taksi gözlerime çarpmıştı. Adımlarım hızlandı ve birkaç saniye sonra taksinin kapısının kapatırken buldum kendimi. Telefonumun ekranında yazılı olan adresi şoföre gösterdikten sonra yolu izlemeye başladım. Hayal kuruyordum. İzmirli'le yapılacaklar listesi oluşturmalıydım belki de.

Telefonumdan notlar kısmını açtım ve yazmaya başladım.

Sarılmak.

Daha fazla sarılmak.

İskender yemek.

Birbirimizin fotoğrafını çekmek.

Kartopu oynamak.

Şehir şehir gezmek.

Ev döşerken yorulup birlikte dinlenmek.

Birlikte doğum günü pastası üfleme.

Birlikte otobüse binmek.

Omzunda uyumak.

Omuzlarımda uyuması.

Saçlarını koklamak.

Aynı kulaklıktan şarkı dinlemek.

Onu uyurken izlemek.

Otuz dakika boyunca duraksayarak, zorlanarak ve dahi ihtimal vermeyerek yazdığım bu hayallerin sonuncusunda şoför frene basmıştı. "Geldik, kardeşim," demesiyle cebimden çıkardığım parayı ona uzattım. Para üstünü aldıktan sonra taksiden indim ve boğazın kenarındaki mekâna ilerlemeye başladım. Hava çoktan kararmıştı, ışıklar yanmış, etrafı aydınlatıyorlardı. Merdivenlerden hızlıca indim ve mekâna giriş yaptım.

Sınıf arkadaşlarım, okuldan diğer sınıftaki on ikinci sınıflar ve öğretmenlerim çoktan gelmişti. Herkes kendi masasında sohbet ederken Arda ve Sedef gözüme çarpınca yanlarına ilerledim. İkisi de gülümseyerek kollarını iki yana açınca ortalarına girdim ve kollarımı boyunlarına sardım.

Arda, beyaz bir gömlek, siyah kot pantolon, papyon ve beyaz bir ayakkabı giymişti. Saçlarını kabartmış, kirpiye dönmüştü. Sedefse oldukça şaşırtıcı gözüküyordu. Uzun, toprak tonlarında yüksek bel bir etek, onun üzerinde beyaz bir bluz giymişti. Saçlarını ilk defa böylesine özenli görüyordum. Fön çekmiş ve olduğundan daha uzun durmuştu. Küt şeklinde duruyor da denilebilirdi. Eteği ayak bileklerinin hemen üstünde biterken oldukça zarif topuklu bir ayakkabıyla tamamlamıştı kendini. Eteğinin ceplerine sokuyordu elini, oldukça rahat bir kızdı.

"Eee, heyecan var mı?" diye sordu, Sedef. İkisi de İzmirli'le buluşacağını biliyordu. Her zaman yanımda olmuşlardı. Sedef ve Arda'nın birbirlerini en başından beri seviyor oluşu şaşılacak bir şey değildi açıkçası. Birbirlerine hem çok benziyor hem de ölesiye bir zıtlık barındırıyorlardı. Sedef'i gizlice Arda'nın fotoğraflarını çekerken görmüş ve Arda'nın da ondan hoşlandığını öğrenince aralarını yapmıştım. Bu yüzden bana minnettar olmalıydı. "Heyecanlıyım tabii ki!" diye bağırdım.

"İyi olmuş muyum? Beğenir mi sizce beni?" diye sordum ve ceketimi düzelttim. Omuzlarımı dikleştirip onlara poz verdim. Arda çapkınca sırtıttı ve elini omzuma attı: "Sevgilimin yanında bir şey diyemiyorum, akşam mı görüşsek seninle? Balodan sonra," dedi ve göz kırptı. Kahkaha atıp: "Bekliyorum," dedim ve öpücük attım ona.

"Çok iyi gözükiyorsun ama İzmir'in buna dikkat edeceğini düşünmüyorum, Kutay. Sen de biliyorsun."

"Doğru," diye mırıldandım ve kolumdaki saate baktım. "Çok az kaldı, ben terasa çıkıyorum." İkisi de gözlerime baktı ve gülümsedikten sonra bana sarıldılar. "Sakin ol, her şey çok güzel olacak," diye mırıldandı Sedef. Ardından ikisinden de ayrılıp hızla masaların etrafından terasa ilerledim. Merdivenleri tek tek çıkıp kendimi rüzgârın ortasına bıraktığımda terasın bomboş olduğunu gördüm. Yavaşça adımlayıp en uca ilerledim ve zamanın dolmasını bekledim. Saat tam 9'da burada olacaktı. Son üç dakika kalmıştı.

Üç dakika.

Üç dakika sonra kavuşacaktım ona. Saracaktım kollarımı, hoş geldin, diyecektim.

Üç dakika sonra terasa çıkan merdivenlerden ayakkabısının tok sesleri gelmeye başlayınca gözlerimi kapattım. Terasa çıkan kapıyla aramda on, belki on beş adım vardı. Ellerimi önümde birleştirip gelmesini bekledim. Gözlerimi açtığımda tek ayağını atmıştı zemine. Eteğinin altından bembeyaz teni gözlerimin önüne serilmişti. Ardından eteğini tutan elleri girdi dünyama, incecik, zarif elleri... O ilk konuşmamızda taktığı yüzük hâlâ parmaklarındaydı.

Tamamen görünür bir şekilde karşıma geçtiğinde yüzündeki maskeyle duraksadım. Bu maske, beni takip ettiği Romeo Ve Juliet'in tiyatro gösterisinde, Juliet'in taktığı maskeydi. Gittiğim tiyatro gösterisinde onun da o salonda olduğuna dair bir mesaj atmıştı. Beraber izlemiştik gösteriyi. Ama şimdi görüyordum ki, karşımda, o maskenin altında duran gözler, sahnedeki gözlerin aynısıydı. Maskenin kapatamamış olduğu dudakları, kırmızı bir ruja bulanmıştı. Kan gibi, kanımı emmiş gibi... Öyle soğuktum şu an, öyle savunmasız.

Karşımda öylece duruyorken incecik parmaklarını, göğsünün önünde birleştirdi. Ve o gösteriden aşına olduğum sesini bahsetti bana. *"Biliyorum, gecenin maskesi var yüzümden, olmasaydı eğer, duyduğun için demin söylediklerimi, nasıl kızardığını görürdün yanaklarım. Çok isterdim ah bir güzel uyup göreneklere demin söylediklerimin tümünü inkâr etmeyi! Ama uğurlar olsun görgü kurallarına. Seviyor musun beni? "Evet" diyeceksin, biliyorum.*

Sözüne güveneceğim ben de; ama yemin edeyim deme, belki de tutamazsın."

Juliet'in repliklerini söylüyordu karşımda. Bense öylece kalakalmıştım. Bir adım attı, yaklaştı bana. Üzerindeki kıyafet, tiyatro sahnesinde giydiği Juliet'in kostümünden farksız değildi. Aynısıydı. Bense, karşısında Romeo'yu andırırcasına ona bakıyordum. Karşımda duran, İzmirli'yi fakat ben susuyordum. Dilim lal olmuştu. Öyle güzel gözüküyordu ki... Turuncu saçları toplanmış, geniş ve yukarı kalkık bir topuz yapılmıştı. Turuncu saçlarının altından parlayan kırmızı dudakları beni kendisine çekiyordu. Bir adım attım, gülümsedim.

"Ah Juliet... Neden böyle güzelsin ha? Yoksa ele avuca sığmayan ölüm mü âşık oldu sana? İnanayım mı o iğrenç canavarın bu karanlıkta sevgilisi olası diye seni sakladığına? İşte bundan korktuğum için, sonsuza dek yanında kalacağım..." Cümlelerimi bitirdikten sonra bir adım daha attım ona doğru. O da gülümsemişti sözlerimin karşısında. Ardından ciddiyetini takınıp boğazını temizledi ve eski zamanlardan çıkagelmiş bir prensesin kırılğanlığında başını yana çevirdi, dik tuttu.

"Bundan korktuğum için yanında duracağım, bu karanlık gecenin sarayından ayrılmayacağım bir daha; burada, burada kalacağım sana hizmetçilik eden böceklerle birlikte; ah, burada sonsuzca dinleneceğim, şu dünyanın yorduğu bedeni kurtaracağım uğursuz yıldızların boyunduruğundan..." Juliet'e son beş adımım kalmıştı, ateş yanmış, duman tütmeye başlamıştı. Kavuşuyordum. Gözlerimi kapattım ve elimi ona doğru uzattım.

Dudaklarımı araladım ve davet ettim onu kendi dünyama. *"Gel acı ilaç, gel ey tatsız kılavuz! Ey umutsuz kaptan, deniz tutmuş şu yorgun tekneyi yalçın kayalara bindiriver artık! Sevgilimin şerefine!"* Ardından, saniyeler sonra küçük elleri kondu avucumun üzerine. Tuttu, sıkıca sardı parmaklarımı ve aniden kendi etrafında döndü. Sanki ben döndürmüştüm gibi onu büyük bir mutlulukta yaklaştı bana. Tiyatro sahnesinde, son sahneyi yeniden canlandırıyormuşuz gibi büyük bir oyunculukla ilerliyordu kollarıma.

Dudaklarını ıslattı ve bu sefer *Romeo Ve Juliet* kitabından alıntı yapmak yerine, kendi cümleleriyle karşılık verdi bana. *"Ey uçsuz bucaksız, karanlık gece! Ey sevgilimin üzerine bir korku gibi kapanan*

ay! Ey bize şahitlik eden yıldızlar ve sen, sen İstanbul! Görün bizi lakin almayın canımızı biz aşkımızı yaşamadan yüreğimizde. Yalvarırım size, kıymayın bize. Romeo Ve Juliet, ölmesin bir kere..." Cümleleri biter bitmez dansına da son verdi ve ayakuçları, ayaklarının ucunda yer edindi kendine. Yanı başımdaydı, kokusu burnumdaydı. "Hoş geldin," diye mırıldandım saçlarının arasından. Narince kavradığım elini göğüs hizama çıkardım ve omzuma bıraktım yavaşça. Ardından nazikçe diğer elimle maskesini çıkardım, yere fırlattım. Gözleri gözlerime değdiği an tek bir yaş süzüldü yanaklarından aşağı, başparmağımla yok ettim. Ve yok ettiğim an, yani benim, sevgilimin yüzüne değdiği an kapadı gözlerini. Göğsü zorlukla indi, alnını göğsüme yasladı.

"Geldim," diye mırıldandı sessizce. Kollarımı hızla sardım etrafına, çektim içime kokusunu. Çilek kokuyordu. Sonsuz bir çilek kokusu vardı üzerinde ama öyle güzeldi ki bu his... Hiçbir şeye değişmezdim. Hiçbir mutluluğa denk gelemezdi bu tarif. Ona sarılmak bir rüyadan ibaretti ve o rüya şimdi gerçektir. Oysa hiç gerçek olamaz gibi gelirdi bana, belki şu an bile, kafamda kurduğum bir hayalden ibaretti.

Hayır.

Nefesi gömleğimin düğmeleri arasından göğsüme çarparken bu hayal olamazdı. Gerçektir. Her şeyiyle gerçektir. "Gerçeksin," dedim yanağım yanağına çarparken. Nefeslerim kesik kesikti. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin," diye ekledi ardından o da. Dakikalarca kalakaldım öylece. Ne daha fazla ileri gidebildim, son duraktaydım. Ne de bir adım geri gelebildim, tüm seferler son bulmuştu. Sonum burasıydı, bu çilek kokan boynun ta kendisiydi.

"Ben seni çok sevdim," diye mırıldandı saçlarımla arasından kulağıma doğru. Ardından tekrarladı: "Ben seni çok sevdim, Kutay."

Başını göğsümden ayırdım ve bir adım uzaklaşıp yüzünü ellerim arasına aldım. "Nasıl fark edemedim seni ben, Sıla? Nasıl göremedim bunca zaman? Affet, affet," diye mırıldandım yalvararak. Ona çektiirdiğim bunca acı yüzünden canım acıyordu. Onu hiç görmeden sevmiştim. Ve bu aşk, bana bir insanı sevmek için bir bedene ihtiyacım olmadığını öğretmişti. Bir insanı sevmek için onu hissetmenin yeterli olduğunu göstermişti.

"Dileme," diye sayıkladı. "Dileme... Bilemezdim. Sana dokunmanın bu kadar güzel olabileceğini bilemezdim. Bilseydim bekler miydim bu kadar?" dedi, ardından hiç beklemeden sığındı kollarımın arasına. Tir tir titriyordu, kolları belimi çepeçevre sarmıştı. O an gözlerim kapandı, başım dönmeye başladı. Elimi ona belli etmeden başıma attım, dönen gökyüzüne sahip çıkmaya çalıştım. Fakat kulaklarımda deniz dalgalarının sesleri vardı, kıyıya çarpıyordu. Gözlerimin önüne ellerimin kanlı hali, onun saçlarının kıvrıcık kıvrımları yansıyor. Bu gördüğüm de neyin nesiydi böyle?

"İzmarit," diye sayıkladım ve bir adım geriye gittim. Hızla çekildi yanı başımdan ve korkuyla: "Kutay!" diye bağırды. Elimden tuttu, dengemi bulmamı sağladı. "İyi misin?" Yanıma yaklaştı, ben yere doğru eğilmişken göğsümün altına girdi ve düşmemi engelledi. "Başım dönüyor, kulağında bir şeyler çınlıyor."

"Gel, gel," diye mırıldanarak kolumdan tuttu ve beni terastaki duvarın hemen dibine oturttu. Tek dizimi karnıma çekerken diğerini uzattım ve dirseğimi dizime yaslayıp alnımı sıvazladım. "Bana bak," dedi, sesi titriyordu. "Duyuyor musun beni?" Yanaklarımı tuttu yavaşça, canımı acıtmadan dürtmeye başladı. "İyiyim," diye mırıldanabildim sadece. "İyiyim ama bir şeyler oluyor, anlayamıyorum. Sanki daha önceden yaşadığım bir şeyi hatırlamam gerekiyormuş gibi zonkluyor beynim."

"Tamam, sakın ol, sakın ol... Gözlerini kapat. Dinlen biraz, buradayım ben," dedi ve dediği an avuçlarını sardı tenime.

O an, her şey geçecekti sanki.

Hava aydınlandı, bahar geldi, gözlerimin buğusu kalktı. Kendime gelmekle kendimden gitmek arasında yürüyordum adeta. "Yanımdayım ben," diye mırıldandı yeniden, sesi kulaklarıma boşuk boşuk ulaşıırken. Gülümsedim, gözlerim yarı yarıya kapanıktı. Kirpiklerimin arasından görüyordum onu. Dudaklarım yana doğru kıvrılırken ellerimi tuttuğu ellerini sıktım ve sakinleşmesini sağladım.

"İyiyim," diye fısıldadım sakince. "Çok iyiyim."

İzmarit'i çok sevdim.

"Hastayım ya ben! İlgi istiyorum, nasıl sevgilisin sen?" Sitemimle gülümsedi ve yaslandığı koltuğun kenarından kalkıp yanıma kadar geldi. Yanı başıma çöküp saçlarımı taradı, yanağını okşadı ve gülümsedi. "Hâlâ aynısın," diye mırıldandı. "Üç yıldır, ilk gün olduğu

gibisin," diye ekledi. Oldukça duygusallaşmışa benziyordu. Ardından ani bir şekilde yanaklarımdan tuttu ve sıktı. "Mızımız, yaramaz, şımarık ve oyuncu çocuklardan farksızsın!"

Yanaklarımı ellerinden kurtardım ve suratımı asarak baktım gözlerine. "Gördüğümüz muameleye bak, ölüyorum ben!" diye bağırdım ve oturduğum yerde iyice kaykıldım. Üzerimdeki battaniyeyi de omuzlarıma çektim ve ona sırtımı döndüm. Bu hareketimle gülüp üzerime doğru eğildi, gözlerime bakmaya çalıştı. Gözlerimi kapattım göz teması kurmamak adına. Yoksa bu oyunu daha fazla sürdüremez, ona yenik düşerdim.

Ben ona hep yenik düşerdim zaten.

"Kutaaay, bebeğiiim, benim minik, asi, huysuz," diye sayarken aniden ortaya atıldım. "...ve tatlı," deyip sustum. Bu hareketimle gülümseyip, başını salladı kabullenircesine. "Ve tatlı sevgilim, sen bana küsemezsin ki," diyerek sırnaştı iyice. Çenesini koluma yaslayıp gözlerime bakınca gözlerimi ondan kaçırdım. "Öyle bakma," dedim.

"Nasıl?"

"Bilerek yapıyorsun. Hayır, kanmayacağım," diyerek kendimi tembihledim ve iyice sırtımı dönerek başımı yastığa kapadım. Bu sefer görme imkânım bile yoktu. Gözlerine bakarsam yumuşardım, azıcık ilgi gösterse zaten yumuşardım. İlgi istiyordum. Sevdiğim kadından ilgi istiyordum, çok muydu?

"Ah, Romeo!" diye bağırdı aniden. Bağırdığı an yerimde tepinmeye başladım. Başımı yastıktan kaldırdım ve: "Her seferinde şu kozunu kullanmayı bırak," diye mırıldanıp yeniden toprağa gömer gibi gömdüm yastığa başımı. Sıla ayağı kalktı, karşıma geçti, sanki etekleri varmış gibi dans etmeye başladı. "Sevgilim, ay yüzlü sevgilim! Ah, gece, görüyor musun?" derken elinin tersini alnına yaslamış gökyüzüne bakıyordu. Bense yüzümü yarı yarıya çevirmiş, yanaklarım yastıkla bütünleşirken onu izliyordum.

"Biricik sevgilim küsmüş bana, çekmiş aydan parlak suretini benden! O da ne? Bir, bir lütuf mu bu, geceden bana gelen, sevgilimi bana döndüren? Ah, sen de mi istiyorsun yoksa? Sevgilim," dedi ve sahnenin ortasından en öne gelir gibi koşarak yanıma geldi, gözlerimin önünde diz çöktü. "Görüyor musun yoksa sende? Bak," dedi ve battaniyenin altında sakladığım elimi çıkardı, göğsüne tuttu.

"Nasıl da çarpıyor, gece ismini sayıklayınca, serseri kalbim! Bir buse kondursam yanağınıza, yine de bahşetmez misiniz bana bakışlarınızın esiri olma lütfunu?" Hızla eğildi, yanağıma bir öpücük kondurdu.

Ardından yüzüme bakmaya başladı heyecanla. Yüzümdeki mimiklerin donuklaşması ona komik gelmiş olacak ki kahkaha attı ve arkaya doğru düştü, halının üzerine oturdu. "Kutay, hadi ama! Senin için ne hallere girdim yıllar sonra, yine mi affetmiyorsun bu kızı?" dedi ve dudaklarını büzdü karşımda, ellerini birbirine kenetleyip çenesinin altına sabitledi. Bense hâlâ aynı pozisyonda onu izliyordum, saniyeler sonra yutkundum ve gözlerimi kırıştırdım.

"Ne güzel şeysin sen," diye mırıldandım sessizce ve aynı tonda. Hayran hayran söylediğim sözler onu da durağanlaştırmıştı, ellerini çözüp indirdi ve iki yanına konumlandırıdı.

"Güzel miyim gerçekten?" dediğinde güldüm aniden, dudaklarım yana kıvrılmıştı. "Gece modunuz yok mu hanımefendi? Işığınız gözlerimi alıyor," deyip gözlerimin önüne ellerimi getirdim ve rahatsız oluyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

"Güneş gibiyim ama bir tek sana doğuyorum, delikanlı, " deyip başını yana eğdi, göz kırpıp dilini dışarı çıkardı. Kahkaha atıp başımı yastıktan kaldırdım ve kanepede doğruldum, battaniyeyi kaldırıp ona döndüm. "İçeri gelmek ister misiniz acaba?" diye sorup battaniyenin altında, boş olan yan kısmımı gösterdim. Sıla başını geriye atıp gıdığını çıkardı ve gülümsedi. Kedi gibi yavaş hareketlerle doğrulup yanıma geldi ve hiç zorlanmadan o küçücük boşluğa sığıdı.

Şimdi, önümde yatıyordu. Sırtının sıcaklığı göğsümü delip geçiyor, kolumun üzerine koyduğu saçlarının ateşi yangına çeviriyordu tenimi. Başımı ensesiyle omzunun arasındaki boşluğa yerleştirip gözümün önüne gelen saçlarına doğru üfledim nefesimi. Tek kolum başının altındayken diğer kolumu beline atıp iyice sardım ve kendime çektim usulca. Ayakları çıplaktı, üşümesin diye ayaklarımı üzerine koydum, sakladım aralarında. Hoş mırıldanmalar çıkarınca güldüm ve öptüm boynundan. "İyi mi böyle?" diye sordum.

"Ne güzel bir yastıkmiş bu böyle? Nereden aldınız, beyefendi? Ya yorganınız? Çok sıcak tutuyor. Söylerseniz aynılardan ben de almak isterim."

"Üzgünüm hanımefendi," diye mırıldanarak iyice sokuldum saçlarının arasına, dişlerimin arasından konuşuyordum. "Özel üretim bunlar ve dünya üzerinde bir tek bende var. Çok istiyorsanız, sonsuza dek emrinizde kalabilirler." Burnumu saçlarının arasına daldırdım, kokusunu içime çektim. Yıllardır hiç değişmeyen o kokusu, beni çilek bahçelerinde gezdiriyordu. Hem bu kadar güzel hem de kusursuz olmayı nasıl başarıyordu acaba?

"Karşılığında ne isteyeceksiniz acaba?" dedi, beni tanıyordu. Hınzırca gülümseyip belindeki elimi hareket ettirdim ve bel boşluğunda daireler çizmeye başladım.

"Etinizden bir parça alabilirim," deyip hiç beklemeden kolunu ısırmaya başladım. Aslan sesi çıkarıyordum aynı zamanda, oysa hızla yerinden sıçramış kendini kurtarmaya çabalıyordu. "Kutay! Kutay, bırak! Ya, ah," deyip duruyor, hem de kahkaha atıyordu. Belindeki elimle gıdıklıyordum aynı zamanda. "Yerim seni ben, böyle, böyle," derken her kelimemde bir yerinden bir ısırik alıyor ardından bir öpücük bırakıyordum.

"Hastaydın güya sen!" dedi kahkahalarının arasından.

"İyileştim, senden iyi ilaç mı var?" dediğimde daha fazla dayanamayıp kendini kanepeden aşağı attı ve kurtuldu ellerimden. "Tüh," diye mırıldandım. "Akşam yemeğimiz kaçtı ellerimizden, aç kaldık."

Akşam yemeği dememle gözlerini büyüttü ve ellerini havaya kaldırdı. "Kutay!" diye bağırdı, heyecanlanmış olmalıydı. Her zaman böyle yapardı. Çok önemli bir şey varmış gibi davranır, ardından normal bir şey söylerdi. "Akşam yemeği için İskender mi söylesek? Şöyle bol tereyağlı," dedi ve dudaklarını yalayıp gözlerime baktı masum masum.

"Olur," dedim şaşkınlıkla gülerken. "Olur."

"Aaa, o zaman her zaman yediğimiz yeri arayayım ben. Oranın kuryesi çok tatlı oluyor," dedi. Ardından gözlerini kaçırıp telefonuyla ilgilenmeye başladı. Birkaç saniye sonra gözlerini telefondan kaldırıp bana baktığında sinirle ona baktığımı gördü. Yerden kalkıp ayaklandı ve odanın çıkışına doğru ilerledi sakince, gözlerimiz hâlâ birbirimizin üzerindeydi. Yattığım yerden ona ters ters bakıyordum. Odadan çıkmasını bir saniye geçmemişti ki kapı pervazına tutunup yeniden içeriye sarktı. "Arıyorum o zaman?" diye bağırp telefonu salladı.

Üzerimde duran battaniyeyi kavradım ve ayaklarımı kanepeden sarkıtıp terliklerimi giyerken: "Ara, ara," diye mırıldandım. Ardından kaçamaması için hızla ayaklanıp ona doğru koştum ve mutfak kapısından içeri kaçacakken kollarımı beline sarıp kendime çektim. Havada asılı kalmıştı fakat hâlâ çırpınıyor, telefonu kulağına götürmeye çalışıyordu. "Kuryesi çok tatlı ha," derken saçlarının arasından boynunu öpüyordum. Tek elimle havada tutarken diğer elimle kulağına götürdüğü telefonu çekip aldım ve kendi kulağıma tuttum.

Sıla hâlâ kucağımda dururken telefon açıldı. "Alo, kardeşim. Bize iki tane birer porsiyon İskender. Aynen, Kutay ağabeyin ben. Adresi biliyorsun," deyip kapattım ve Sıla'ya döndüm. Gülümseyerek bana bakıyordu. Ellerini iki yana açtı:

"Şakaydı," diye mırıldandı. "Küçük bir şaka."

İzmarit'le evlendim.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İzmarit, yani hayatımı yaşanılır kılan kadın, Sıla, birazdan gelinlikle karşımda duracaktı. Tanışmamızın üzerinden geçen yedi yılın ardından bunun için geç bile kaldığımı hissediyordum. Ben ilk gördüğüm an evleneceğimizi düşünsem de hayat şartları bu zamana atmıştı bizi. Bu yedi yıl boyunca ayrı geçirdiğimiz tek günümüz olmamıştı fakat yine de doyamamıştım ona. Sanki hiç görmemiş, hâlâ mesajlardan tanıdığım o kızla oturacaktım birazdan nikah masasına.

Bir ömür geçse de doyamazdım sanırım. Nasıl doyabilirdim ki? Gülünce yanaklarında çıkan iki çizgiye, dudaklarının aldığı dolgun şekle, gözlerinin içindeki parlaklığa, bir ayna gibi gördüğüm yansımama, sinirlenince alnında beliren üç çizgiye, kahkahalarına, beni sinirlendirip dalga geçmelerine, arkamdan sarılıp başını sırtıma yaslamalarına, sinirleneceğim bir şey yapınca bir köşeye sinip özür dilemelerine, benim mutlu olduğum bir şeye daha fazla mutlu olmasına ve hatta evde taklalar atmasına nasıl doyabilirdim? Doyulur muydu bir ömür geçse de?

Sanmıyordum.

Aynanın karşısında takım elbisemi düzelttim ve boğazımı temizleyip yere çömeldim. Ayakkabımın bağcıklarını bağlayıp yeniden doğrulduğumda odaya Arda girmişti. "Hazır mısın bakalım, damat bey?"

"Çok heyecanlıyım lan! Şaka gibi, evleniyoruz birazdan. Ellerim titriyor."

"Sakin ol, aslan parçası," dedi, dalga geçerek. "Lisede nikâhına beni çağır sevgilim şarkısına söylerken sana nikah şahidin yapabileceğini tahmin etmemiştim. Kalbim paramparça..."

"Arda, bir kere gevşeme oğlum ya!" diye sitemle karışık takıldım ona. Fazlasıyla stresliydim zaten esprilerine gülecek vaktim bile yoktu. "Sen gördün mü Sıla'yı?" diye sordum aniden ona dönerek.

"Gördüm," deyip gülümsedi. "Su perisi, maşallah."

"Kaç dakika kaldı?"

"Şimdi aşağı inmeliyiz. Sıla babasıyla girecek salona, Gülten Teyze de seni bekliyor."

"Tamam," diye kabullenerek yeniden ayna karşısına geçtim ve sağıma soluma baktım. Saçlarımı son kez ellerimle taradıktan sonra kapıya doğru ilerledim. Merdivenler iki yandan ayrılıyorken sağ taraftan aşağı indim. Salonun giriş kapısında annem babam ve Gülten annem misafirleri karşılıyorlardı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, nasıl katlanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dakikalar sonra Sıla'yı beyazlar içinde görecektim. Bu düşünce bile gözlerimi yaşartıyordu.

Yavaş yavaş ilerleyip annemlerin yanında durdum. Salon dolmuştu tıka basa. Lise arkadaşlarımızın hepsi gelmiş olmalıydı. Gözlerim Sedef'i arayınca Sıla'nın yanında olabileceği aklıma gelmişti, çok yakın arkadaşları geçmiştten beri. "Maşallah yavruma!" diye bağırarak omuzlarıma vurdu annem, ardından Gülten anne de yanağıma okşadı. "Sakin ol, evladım," diye mırıldandı. Bacaklarım titriyordu ve kumaş pantolondan bu oldukça belli oluyordu.

"Geliyorlar!" Sedef'in sesi ve merdivenlerden hızla inerken topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses kulaklarımıza ulaşınca herkes o tarafa döndü. Hızla ilerledim ve sağ ile sol olarak ikiye ayrılan merdivenlerin tam ortasında durdum. Sedef sağdan inip Arda'nın yanına geçerken bir dakika geçmemişti ki sol merdivenden sevdiğim kadın ve babası inmeye başladı. Gözlerim önce etekleri ile buluştu, ardından beli, göğsü, boynu ve en sonunda o gözler...

Kahverengi gözlerinin gözlerimle buluştuğu anda yüreğimin ellerinin arasına bırakıldığını hissetmiştim. Çünkü bu hissettiğim sıcaklık, ancak bununla açıklanabilirdi. Kuğu gibiydi, masmavi bir

gölette gökyüzüne yükselen bir kuğu gibi süzülüyordu ahşap merdivenlerin üzerinde. Babasının koluna girmiş, bana bakarak gülümsüyordu. Gözlerimi kapattım zorlukla ve titreyen nefesimle sayıkladım kendi kendime. "Sıla."

Saniyeler sonra alkışlar eşliğinde merdivenleri inmeyi bitirmişlerdi. Tam önümde durmuş, gözlerime bakıyorlardı. Önce Sıla'ya baktım. Uzun, ince bir gelinlik giymişti. Düğünden önce görmemi istemediği için ilk defa görüyordum. Gelinlik eski zaman filmlerinden fırlamış, günümüze ulaşmış bir prensesin elbisesinden farksızdı. Öyle duru, sade ve aynı zamanda parlak bir ay gibi... Üzerinde dantelleri boydan boya kaplamıştı vücudunu, kolları dirseklerine kadardı. Bembeyaz eldiven takmış, babasının kolundan destek alıyordu.

Saçlarını şakaklarından iki tutamla arkaya toplamış, ardından yine ikiye ayırıp köprücük kemiklerinin üzerinden göğsüne doğru uzatmıştı. Duvağı öylesine güzel yakışmıştı ki ona... Ardında bırakıp geldiği bembeyaz bir sayfadan farksızdı. Sanki geçtiği her yol, adımladığı her yer beyaza bürünüyormuşçasına, mis kokuyormuşçasına salınıyordu arkasında. Gözlerim doluyordu ona baktıkça. Gözlerim yanaklarına çıkınca çilleri ve gözlerinin o eşsiz ve benzeri olmayan ahengiyle kalakaldım. Parlıyordu birer yıldız gibi yüzünde. "Evladım," diye mırıldandı Fırat baba.

Gözlerimi yutkunarak Sıla'dan çektim ve ona döndüm. "Kızımın elini bir ömür bırakmayacağını biliyorum. Şu an nasıl bakıyorsan ona hayran hayran, en büyük hazinenmiş gibi, kırk yıl sonra da öyle bak. Senin ellerine bırakıyorum onu, şimdi titrek ve ürkek bir kuş... Isıt, okşa, sev... Canımdan can katarak yetiştirdiğim evladımın gözünden bir damla yaş süzdürme. Senden tek isteğim bu," dedi ve kızına, Sıla'ya döndü. Ellerimi önümde birleştirmiş, saygıyla bekliyordum.

"Merak etme Fırat baba. Sıla bana, yıllar sonra verilmiş bir armağan gibi. Kanserden sonra yaşam, hatadan sonra keşke, pişmanlıktan sonra geri dönüş kadar anlamlı. On sekiz yaşımda nasıl baktıysam ona, ölürken de aynı aşkla bakacağım. Bir insan yuvasına nasıl bakarsa öyle bakacağım, sakınacağım. Kendimden bile..." Gözleri dolu dolu baktı bana Fırat baba. Ardından dudaklarını birbirine bastırıp omzuma dokundu ve iki defa vurdu.

Sıla'ya baktığımda babasını izliyordu. Fırat baba iki eliyle kavradı Sıla'nın yüzünü ve gözlerinin hemen altına iki öpücük kondurdu.

Ellerini tuttu, kaldırıp dudaklarına götürdü ve koklayarak içine çekti tüm nefesiyle.

"Kızım, hediyem, yasemin kokulu Sıla'm..." Sesi titriyordu, duygulanmıştı. "Doğduğun günü hatırlıyorum da kucağıma verildiğin ilk an o kadar ağır gelmiştin ki kollarıma... Oysa olman gerekenden zayıf bile doğmuştun. Ama o an bir kız babası olduğumu anlamıştım, kollarıma ağır gelen bu bebek, bundan sonra benim yaşamım olacaktı. Yaşam kadar zor, yaşam kadar ağır, yaşam kadar sorumluluktan o andan sonra bana. Aynı zamanda, nefes almak kadar güzel... Diyeceğim o ki hayat senden ibaret olmuştu benim için. Ama düşünmediğim bir şey vardı, bir gün bu kadar büyüüp karşımda gelinlikle duracağın..." Gülümsedi, Sıla ise ağlıyordu. Ani bir şekilde nefesini verdi ve başını yana eğerek gülümsedi babasına.

"Mutlu ol dağ gelinciğim. Bugüne kadar nasıl arkana, önüne, sağına ve soluna baktığında beni bulduysan bundan sonra da Kutay'ı göreceksin. Ona benim gibi güven ama bil ki Kutay'ın arkasında da ben olacağım. Düşmeniz halinde, yine buradayım, güzel kızım." Sıla sustu, bir şey diyemedi. Ellerin sığıdığı avuçları tuttu ve kaldırıp öptü, alnına koydu. Gözleriyle anlatıyordu söylemek istediklerini. Ardından eteğini tuttu ve yavaşça döndü bana, bense avucumu açmış, ona doğrultmuştum.

"Bir tanem," diye mırıldandığımda gözlerim ellerimden onun gözlerine çıktı. Titreyen bebekleriyle bakıyordu irislerime. Elini kaldırdı ve avucumun içine yerleştirdi. Ardından avucuma koyduğu elini diğer elimle tutarak aldım ve koluma yerleştirip, salonun kapısına ilerledim. Alkışlar yeniden başladığında orkestrada devreye girmişti. Yana dönüp Sıla'ya baktığımda bana baktığını gördüm.

O an, tüm salondan soyutlanmıştık. Sanki bomboş bir salonda, ileriye doğru ilerleyen bir tek ikimiz vardık. "Mutlu olacak mıyız?" diye sordu, heyecanla.

"Şüpheli mi var?"

"Yok. Şu an o masaya seninle ilerliyorsam bil ki mutsuz olduğumuzda da yanında kalacağım."

"Mutsuz olmayacağız. Mutsuz edersem seni bir gün bile, sönsün gecenin tüm ışığı, karanlıkta kalayım." Gözlerine bakmaktan kendimi alıkoydum ve nikâh masasının önüne gelince kolundan çıkıp parmaklarını avucuma aldım. Onu sandalyesine oturtuktan sonra

ben de yanına yerleşirken tüm salon oturmuş bizi izliyordu. Arda ve Sedef de nikâh şahitleri olmuştu, yan tarafımızdaydı. Masanın altından elime uzandı, Sıla. Tuttu sımsıkı ve nefesini verdi titreyerek.

Dakikalar sonra dudaklarımızdan çıkan iki tane "Evet!" kelimesiyle gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı mutluluktan. Elimi tuttuğu parmaklarını iyice kavradım ve mutluluktan çığlık atmak istercesine havaya kaldırıp gülümsedim. İmzalar atıldıktan sonra ayağa kalktık ve karşı karşıya geçip harelerimi harelerine kilitledim. Ömrümün sonuna kadar olacağı gibi...

"Hoş geldin," diye mırıldandım ve gözlerimi kapatıp alnından öptüm. Salonda alkış tufanı koparken yanaklarından, çenesinden ve burun ucundan da öpüp geri çekildim. Aramızda tuttuğu aile cüzdanını göğsümüzün hizasına çıkardı: "Hoş geldik," diye ekledi ve tüm dişlerini göstere göstere gülümsedi.

İzmarit'le yaşlandım.

Ben, Kutay Harmanlı. On sekiz yaşında tanıştığım hayatımın kadını ile yirmi beş yaşında evlendim ve bir ömrü beraber geçirdim. Şimdi ömrümün son baharını yaşıyordum ve yanı başımda yine o vardı. Işıldayan gözleriyle bana bakıyor, yanımda duruyordu. Ben, Kutay Harmanlı... Hayatını karısı ve çocuklarının mutluluğuna adanmış olan adam. Onlar gülsün diye gecesini gündüzüne katan ve tek saniye onlardan sevgisini ayırmayan Kutay Harmanlı... Bundan zerre pişmanlığım yoktu. Yine olsa, yine aynısını yapar ve onlar için yaşardım.

Beni yaşatan, yine onlardı zaten.

Ben, Kutay Harmanlı. Sıla Harmanlı'nın eşi; Kutsal Harmanlı, Işık Harmanlı ve Kaya Harmanlı'nın babası. Şimdi yetmiş sekiz yaşındayım ve elli yılımı, şu an yanımda oturup güneşin batışını izlediğim kadınla geçirdiğim. Hayata karşı bir pişmanlığım yok, keşkelerim yok. Ben, hayatın bana verdikleriyle yetinmiştim. Ve hayat, bana her şeyin en güzelini vermişti.

Bu düşüncelerle bakışlarımı yan tarafımdaki sandalyede oturan Sıla'ya çevirdim. Elli yıl sonra bile, hâlâ aynı kadındı. Öyle güzel, saf, pak ve güneş gibi... Güneş karşımızda batıyorken benim için hep doğuyordu sanki. Öyle güzel parlıyordu ki... Elimi ona doğru uzattım ve boşlukta dururken titreyen avucuma parmaklarını yerleştirmesiyle

titremem son buldu. Tüm gücümle, olabildiği kadarıyla tuttum ve okşadım tenini.

Yıllar geçmişti.

Yaşlanmıştık.

Beraber yaşlanmıştık.

Beraber görmüştük ilk beyazlarımızı. Beraber fark etmiştik ilk kırışıklıklarımızı. Yüzümüz kırış kırış olsa bile aynaya bakınca hep görmek istediğimiz gibi görmüştük kendimizi. Hep genç, hep kusurlarıyla mükemmel olan...

Şimdi, bir sahil kasabasında, denizin hemen kıyısında olan evimizin bahçesinde oturup ufka dalıyorduk. Ellerimiz yine kenetliydi, her zaman olduğu gibi. "Ben seni çok sevdim," diye mırıldandım ona bakarak ve gülümsedim. Hâlâ eskisi gibi güzel gülüyor muydum, bilmiyordum fakat onun gülüşü aydan koparılmış bir parça gibiydi. Hiç eskimemiş, hiç yaşlanmamıştı. Gözlerini güneşten çekip harelerime baktı ve tebessüm etti.

"Ben seni çok sevdim."

Ve, mutlu sondu işte. Bizim hikâyemizi o yazmaya başlamış, ben sonlandırmıştım. Boşta kalan elimi yan tarafımdaki teybe attım ve başlatma düğmesine bastım. Bastığım gibi yıllar önce bana okuduğu Üvercinka şiiri dönmeye başladı. "Biliyorum sana giden yollar kapalı," diye mırıldandı eş zamanlı ses kaydıyla.

Kapalı olan her yolu aştım senin için, yine aşarım.

"...Ve sen de her zaman sevdin beni," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Teypte dönen ses kaydında 'hiçbir zaman' derken, şimdi tekrarını söylerken değiştirmişti cümleyi. Oturduğum sandalyeden yarı yarıya kalkarak ona uzandım ve yanağına ufak bir öpücük kondurdum.

"Ve ben de her zaman sevdim seni."

3 Mayıs 2025 | Günümüz

Genç kız gözyaşlarını akıtarak okudu her cümleyi. Her paragrafta biraz daha yıkıldı, her okuyuşun da bir defa daha yaralandı. Zaten fazlasıyla yaralıydı her şey için. O, bu hikâyeye en yakından tanıklık eden kişiydi. Ve şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, arkadaşı Kutay'ın hastane odasında. Duvarlara kazıdığı bu mutlu hikâyeye, onun istediği tek şeydi belki de. Kurduğu her cümle en büyük hayalimdi hatta. Anne babasının birbirini çok seiyor olması, Sila'nın babasının

ölmemiş olması, birbirlerine kavuşmuş olmaları Kutay'ın en büyük hayaliydi.

Sedef, şimdi, o duvarların dibinde bunun ağırlığı altında eziliyordu.

Sınıf arkadaşları ona bakarken o son duvarın dibinde yazılı son paragrafı okumaya başladı, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. "Bu da benim sana vedam olsun, yaram. Her şeyin böyle olmasını öyle çok isterdim ki bunun için sensiz kalacak olan gözüm, başım, kolum ve bacağımdan bile vazgeçebilirdim. Duvarlara olmasını istediğim hikâyemizi yazarken parmaklarım yıprandı birazcık. Şimdi izin verirsen, bu yıpranan parmaklarım ile yüreğini avuçlamaya geliyorum."

Sedef gözlerini kapattı ve yere diz çöktü. Gençler de onun gibi çok etkilenmişti bu hayat hikâyesinden. İçlerinden birisi odanın tam ortasına geldi ve tavanda asılı duran çarşafı gösterdi, doktora döndü. "Bu?" diye sordu. "Bu çarşaf niye burada asılı?" Sedef bu soruyla gözlerini kapadı ve dudaklarını ısırды. Yanakları ıslak ıslaktı, bunları nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Bir başka öğrenci öne atılıp aklındaki soruyu sordu. "Kutay'a ne oldu?" Hepsinin yüzünden hüznüleri ve eş zamanlı olarak meraklı okunuyordu. Doktor tavanda asılı duran çarşafa baktı, ardından öğrencilere döndü.

"Kutay Harmanlı, beş yıl önce hastanemizden çıkış yaptı."

Hepsinin ağzından aynı anda aynı tepki çıkarken odanın içinde gerçeği bilen üç kişi vardı. Doktorlar ve Sedef... Öğrenciler arasında oluşan uğultu kulakları tırmalamaya başlamışken doktorlar daha fazla gizli bilgileri söylememek adına çıktılar odadan. Sedef, topluluktan uzakta dizlerini karnına çekmiş öylece duruyordu. Gözlerini yerden kaldırdı ve tavana baktı, tavanda asılı duran çarşafa... Canı yandıkça yandı, alevlendi, kor haline geldi, ardından küle döndü. Kızarmış gözlerini son defa açtı ve uzayan saçlarını omzuna ittirip dudaklarını araladı:

"Delirmedi... Yarasına kavuştu, Kutay."

ben seni çok sevdim.

son.

Cemal LATİFOĞLU.

Umarım içinize sinmiştir. Ben Kutay'ın duvara kazıdığı hayallerini, isteklerini yazarken çok zorlandım. Benim için de zor oldu açıkçası.

Bu paragrafa aklınıza takılan şeyleri yazarsanız hepsine cevap vermeye çalışacağım.

Ayrıca Süveyda adlı hikayeme de bekliyorum. Sizlere ve desteğinize ihtiyacım var. Bir başka insanın yarasına konuk olabiliriz. :)

Sizleri seviyorum.

SÜVEYDA'yı okumayı unutmayın. Lütfen. :)

Ig: cemalatifoglu.

YAYINEVİMİZ, KİTAP KAPAĞI VE DETAYLAR! İLK KİTABIM ÇIKTI!

Herkese merhaba!

Nasılsınız? Umarım çok iyisinizdir. Ben çok iyiyim, teşekkür ederim. Hatta harikayım...

Bir gün böyle bir duyuru yapacağımı biliyordum ve o gün geldi, çattı, kapıya dayandı. Bu serüvene İzmirli'le başlamıştım. İzmirli benim yaram olmuştu. Siz yaramın üstünü kapadınız, ona soğuk vurmasına engel oldunuz. Sonra Süveyda'yla devam ettim. Süveyda benim şansımı, uğurumdu, hayalimdi. Siz şansımın, uğurumun ellerinden tuttunuz. Çok çok teşekkür ederim.

Ve işte... Küçüklükten beri hayalini kurduğum yerdeyim artık, ilk kitabım çıktı! Cemalingonuz ciddi ve profesyonel ve yeni gelinvari bir yazar oldu! sjhakjaghjkask

Şaka bir yana, o kadar heyecanlıyım ki ne yazacağım size nasıl anlatacağım bir türlü karar veremedim. Ama ben saçmalasam da sizin bir şekilde beni anlayacağınıza eminim.

Çünkü biz, birbirimizi çok sevdik... :')

Neyse... Bugün ağlama günü değil, dans günü. Şimdi biliyorum ki bir sürü "Neden İzmirli kitap olmadı? Neden ilk Süveyda çıktı?" tarzı yorumlar gelecek. Kimileriniz *Süveyda'yla tanışmadığı* için İzmirli'i çok benimseyip Süveyda'ya haksızlık edecek belki ama, bilin ki ikisi de benim bebeğim. Benim kalemim. Hissim.

Sadece istedim ki ilk kitabım uğurum olan kitap olsun, bana şans getirsin. Öyle de oldu, olacak inanıyorum. Bir de tabii... "Her şeyin bir sırası vardır ve her insan, perdenin arkasında sahnenin ona açılmasını bekler," diye bir laf vardır. İzmirli de şu an o perdenin arkasında.

Bir gün onun da zamanı gelecek. Ve biz, onun için filizleneceğiz.

Velhasıl kelam, çok konuştum, sadede geleyim:

Süveyda adlı kitabım için **EPHESUS YAYINLARI** ile anlaştım ve özverili bir çalışma döneminin sonunda Süveyda bu haftanın ardından raflarda yerini alıyor!

Bunu size buradan da, İzmarit'ten de duyurmak istedim çünkü İzmarit'i okuyup da henüz beni tanımayan niceniz var. İsterim ki bir gün imza günüm olursa yanıma gelin ve tanışalım, İzmarit hakkında da konuşalım. Sohbet edelim. Sarıalım. Bu duyuruyu buradan yapmamın bir diğer sebebi de yıllardır peşimi bırakmayan o soruya bir nebze olsun yanıt verebilmek, içinizi rahatlatabilmektir. Artık bir yayınevimiz var ve Süveyda serisi tamamlandıktan sonra İzmarit'in kitap olması için çalışmalara başlayacağım. Ne zaman olur, nasıl olur, bilmiyorum. Ama bunun için elimden geleni yapacağım. O vakte kadar ellerimden tutun ve Süveyda'nın heyecanını beraber yaşayalım istiyorum!

Şimdi size Süveyda'nın şömizini, iç kapağını ve ayracını göstereceğim. Umuyorum ki beğenirsiniz.

Süveyda bugün ön siparişe açıldı. Eğer incelemek isterseniz Instagram storylerimde linkleri mevcut.

Instagram: cemalatifoglu

İşte Süveyda 1: Canhıraş'ın kapağı!

İşte iç kapağımız!

Ve işte ayracımız!

Umarım çok beğenmişsinizdir!

Dilerim ki bir gün İzmarit'in kapağını da paylaşabilirim ve onun da heyecanını birlikte, el ele yaşayabiliriz.

Sizi çok seviyorum. İyi ki varsınız!

Sizi seven,

Cemal. <3

İZMARİT KİTAP OLUYOR! (DETAYLAR)

"Hey... Burada mısın?"

Merhaba. Sana, İzmarit'in kitap formatındaki Kutay ve İzmarit'in özel seslenişleriyle seslenmek istedim bu defa. Nasılsın? Ben iyiyim, teşekkür ederim. Uzun zaman sonra, daha iyiyim. Ara sıra omuzlarımdan düştüğü oluyor ama her neyse. Konumuz bu değil. İyiyim herkes kadar.

Bölüm başlığında da okuduğun üzere, konumuz malum: İzmarit'in kitap oluşu.

Şimdi sana her şeyi detaylarıyla, tek tek, bu sürece nasıl girdiğimi ve nasıl ilerleyeceğimizi, neler olacağını, nasıl olacağını anlatacağım.

Lütfen hiç atlamadan her yeri oku, aklında hiçbir soru işareti bırakmayacağım.

Seneler öncesinde İzmarit'i yazarken hiçbir zaman kitap olması yoktu aklımın ucunda. Benim için okula giderken ve dönerken otobüste oturmaya fırsat bulabildiğim günlerde iki üç bölüm yazıp yayımladığım öylesine bir deneyimdi. Ta ki, o finali ve özel bölümleri yazıp içimde sakladığım her duyguyu sen de için de saklayana kadar. Sen de, sen de ve sen de... Hepiniz.

Sana ve bana, bize hissettirdikleri öyle özel bir kitaptı ki zaman içerisinde bu 'kitap olmayacak' düşüncem kırılmaya başladı. Ve en sonunda dedim ki, neden bir gün uyurken baş ucumda İzmarit olmasın ki? Ancak bunu yapabilmemin belli başlı bazı şartları vardı kendimce. İzmarit'ten sonra yazdığım ve şu an kitap olan eserim Süveyda, İzmarit'in wattpad formatından çok başka bir noktada. Ağır bir dili, ağır bir konusu, betimlemeler, yazım şekli var. Psikolojik öğelerle donatılmış gizem gerilim, aşk, drama romanı. Haliyle ondan sonra çıkaracağım kitabın bir texting olmasını istemiyordum.

Ve yine ancak...

Herkesi mutlu edecek bir seçenek buldum.

Henüz bunu Instagramda ve yayınevinin sayfasında duyurmadık fakat ben sana, wattpad'den beni hâlâ takip eden sevgili okuyucuma bunu söylemek istiyorum. Biraz mektup gibi oldu bu bölüm. Sanki sana, geçmişteki eski bir dostuma mektup yazıyorum... Her neyse, yeniden tanışacağız ve gür sesimizle İzmarit diye bağıracağız, inanıyorum.

İzmarit kitap oluyor ama nasıl?

Elbette düz yazı seçeneğiyle. Fakat texting olarak da. İzmarit iki kitap olacak. Esas olanı, texting olanı. Adı İzmarit. O şekilde basılacak. Kutay ve sevgili bilinmez aşığının ilk günden son güne kadar aralarında geçen tüm mesajlaşmalar o kitapta olacak. Ta ki Kutay, İzmarit'ten bir daha mesaj alamadığı güne kadar.

Düz yazı, yani roman seçeneği de olacak. Onun kod adıysa K. Beni Instagram'dan takip edenler yaptığım bazı paylaşımlarda ismini gördü. Açık açık dile getirmiyorum fakat biliniyor ufaktan. Sen de göz atarsan öğrenebilirsin. Roman seçeneğindeyse, İzmarit'in Kutay'ı gördüğü, tanıdığı ilk andan itibaren, o son ana kadar yaşanan her şey olacak. Mesajların dışında gelişen olaylar, Kutay ve İzmarit'in gündelik yaşamları, arkadaşları, aileleri, geçmişleri ve hatta gelecekleri... Aklınızın alıp alamadığı her şey.

Peki ama nasıl?

Öncelikle iki kitabı da yani textingi de romanı da **sil baştan** bir şekilde yazdığımı belirtmek isterim. Çünkü takdir edersiniz ki bu kitabı 15 yaşında yazmaya başlamıştım ve çocuktum. Şimdiye 20 yaşındayım, yetişkinim, her şeyden öte bir yazarım. Yazar kimliğine sahibim. Haliyle artık olaylara bakış açım, yorumlayışım, kelimelerim, her şeyim çok farklı.

Yani, ben sana diyorum ki... 15 yaşında yazdığım bu kitabı çok sevdin. Şimdi yirmi yaşındayım ve onu 20 yaşındaki Cemal olarak tekrar yorumluyorum. Okumak ister misin?

Neler değişecek?

İzmarit'i İzmarit yapan bazı şeyler var. Bazı duygular, bazı noktalar, bazı detaylar... Bunların hiçbirine dokunmayacağım. Ancak hem bir **textingi** düz yazı **romana çevirmemden dolayı** hem de kurguyu **daha esaslı, daha sağlam, daha okunabilir**, yıllar geçse

dahi eskimeyen bir hâle getirmek için **eklediğim, çıkardığım, yenilediğim yerler** de var. **Eleştirileri de dikkate aldım** bu konuda. Örneğin, wattpadde çok uzun bir süre İzmarit ve Kutay'ı beraber okuyamadık. Araya başka kişiler girdi vs. Ancak kitap formatı, tamamen **İzmarit ve Kutay odaklı**. Onların çevresinde, onların duygularıyla gelişiyor.

Kutay karakterinin bazı yerlerde yanlış söylemleri vardı ve onaylamıyordum, onları değiştiriyorum.

Şimdi sana ne desem aklında bir şüphe oluşacak. Eksiltilen ve eklenen yerler hakkında. O yüzden çok detaya girmek istemiyorum. **Sadece bana güven.** İzmarit ve Kutay'ın ruhundan hiçbir şey kaybetmeden, onlara eşsiz bir hikâye vererek yapacağım her ne yapacaksam.

Neden iki kitap?

Aslında niyetim en başında **tek kitap** yapmaktı. Her zaman öyle oldu. O da düz yazı seçeneğiydi. Roman hâli. Ancak bu şartlarda, bir romanda **ya çok fazla texting olacak ve düz yazı sınırlı olacaktı.** Ya da düz yazı olacak ve mesajlaşmalar sınırlı sayıda olacaktı. **Yani bir yerden eksiltilip bir yere verecektim ve hiçbir şey tam olmayacaktı.** Çünkü sizlere yalnızca kurgunun gidişatını etkileyen mesajları vermek istemiyordum. Eğer sadece düz yazı olsaydı bu böyle olacaktı. Fakat İzmarit ve Kutay'ı özel kılan şey, onların kurduğu o özel bağ aslında. O espriler, şakalar, o derin sevgiye rağmen yapılan goygoylar... O yüzden ayırdım.

Bir de, bu kararı almama neden olan şey biraz da sizlerdiniz. Çünkü düz yazıya çevireceğimi söylediğimde hem sevinenler hem de üzülenler oldu. Düz yazı okumak isteyenler kadar, mesajlaşma olarak kalmasını isteyenler de vardı. Size iki seçeneğini de sunacağım. Neyi tercih ederseniz... Ancak biliyorum ki, birini okuduktan sonra diğerini okumadan duramayacaksınız çünkü ikisi de muhteşem ötesi oldu.

En nihayetinde kompozisyonumuz şu: İzmarit'i daha önce wattpad'de hiç okumamış bir okur olduğunuzu hayal edin. Tamamen texting olan kitabı, İzmarit'i okuduğunuz zaman, aklınızda oluşan **'Bu mesajlaşmalar yaşanırken acaba Kutay ne yapıyordu? İzmarit ne yapıyordu? Ne düşünerek böyle yazdı? Neden bunu yazdı? Acaba bu mesaja nasıl tepki verdi?'** gibi gibi soruların cevabını

romanda, yani K'de bulacaksınız. Hatta karşılaştırmalı bile okuyabilirsiniz. **Çünkü bu kitaplar, aynı anda basılıp aynı anda çıkacak. İkisi birlikte.**

Öyle güzel sahneler var ki... Tamamen İzmarit ve Kutay'a odaklandım. İzmarit'in Kutay'ı takip ettiği, izlediği, beraber ders çalıştıkları, film izledikleri, görüntülü konuştukları, vapura bindikleri, date'e çıktıkları sahneler var. Ve tüm bunları yaparken izmarit'in kim olduğu bilinmiyor. Her şey çok saklı, çok güzel...

Bildiğim tek şey, okuduğunuzda bana hak verip İzmarit'e bir defa daha aşık olacağınız.

Çünkü bu yenilenmeye giderken çok korkuyordum yapamayacağım diye. Ama ortaya çıkan şey, beklentimin üzerinde bir eser oldu.

Şimdilik duyurmak istediklerim bu kadar. Aslında çok fazla sürprizim var fakat şu anlık söyleyemiyorum. Çünkü her birini art arda, araya mesafe koymadan size söylemek istiyorum ki tadını doyasıya çıkaralım.

Eğer beni instagramdan takip edersen sürecin tamamına hâkim olabilirsin. Tüm gelişmeleri ve tarihleri paylaşıyor olacağım!

Hatta az önce kitap formatından bir alıntı paylaştım.

Aklına takılan sorular varsa bu paragrafın satır arası yorumlarına bırak lütfen. Yanıtlayacağım.

Kendine çok iyi bak.

Instagram/Tiktok/Twitter: **cemalatifoglu**